virtual-project.eu

Karen M. McManus

ÎMI VEI FI SFÂRȘITUL

Karen M. McManus

ÎMI VEI FI SFÂRȘITUL

Original: *You'll Be the Death of Me* (2021)

Traducere din engleză de:
CRISTINA NEMEROVSCHI

virtual-project.eu

HERG BENET

2023

1. IVY

Nu-i ca și cum de felul meu nu apreciez o listă bună și detaliată cu sarcini de îndeplinit, dar cred că maică-mea a exagerat totuși de data asta.

— Scuze, la ce pagină?, întreb, răsfoind carnetul care se află pe masa noastră din bucătărie, în timp ce mama mă urmărește atentă prin Skype.

Titlul de pe carnet este *Excursia aniversară de 20 de ani a familiei Sterling-Shepard: instrucțiuni pentru Ivy și Daniel,* și are în total unsprezece pagini. Cu scris pe ambele părți. Mama a planificat plecarea asta – în care pentru prima dată mă va lăsa patru zile alături de fratele meu, singuri – cu aceeași precizie militară cu care face orice.

Cu lista asta și cu apelurile frecvente pe Skype și FaceTime, e ca și cum nici nu ar fi plecat.

— Pagina nouă, zice mama.

Părul blond îi este strâns atent într-un coc franțuzesc, iar machiajul este impecabil, deși în San Francisco este cinci dimineața. Zborul spre casă al părinților mei e programat de abia peste trei ore și jumătate, însă ea este pregătită pentru el încă de pe acum.

— După secțiunea privind iluminatul, spune ea.

— Ah, aia!

Fratele meu, Daniel, scoate un oftat teatral din capătul celălalt al mesei, în timp ce-și umple un castron cu Lucky Charms. Deși are șaisprezece ani, gusturile lui în privința cerealelor au rămas aceleași ca în copilărie.

— Credeam că luminile trebuie aprinse când avem nevoie de ele fiindcă e întuneric, și stinse când nu avem. M-am înșelat. Îmi pare teribil de rău.

— O casă bine iluminată ține hoții la distanță, ne lămurește mama, de parcă nu am locui într-un cartier în care cea mai gravă infracțiune la care am asistat vreodată au fost niște copii care mergeau fără cască pe bicicletă.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap, chiar și așa, pentru că e imposibil să câștigi o dispută în fața maică-mii. Predă statistici aplicate la MIT și e informată în toate privințele. De asta mă și uit acum la lista cu lucruri de făcut înaintea ceremoniei de premiere – în cadrul căreia va fi numită *Cetățeanul anului din Carlton,* pentru contribuția adusă la descurajarea și interzicerea consumului de droguri.

— Am găsit, spun. Ți-am luat rochia de la curățătorie ieri, deci totul este

în regulă.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, zice mama. Avionul nostru ar trebui să aterizeze la cinci și jumătate. Teoretic, fiindcă premierea începe la ora șapte, aș avea timp să merg acasă și să mă schimb. Dar mi-am dat seama că nu ți-am lăsat instrucțiuni pentru situația nefericită în care avem întârziere și va trebui să mă duc direct de la aeroport la Mackenzie Hall.

— Păi… dacă se întâmplă așa ceva, îmi poți da un mesaj, propun eu.

— În regulă, dar dacă nu o să am semnal? Cel mai bine, dacă nu dau niciun semn până în ora șase, ia rochia la tine și așteaptă-mă acolo. O să am nevoie de pantofi și bijuterii, pe lângă ea. Ai un pix la îndemână? O să-ți dictez ca să știi ce să cauți.

Daniel își mai toarnă cereale în castron și încerc să țin la distanță resentimentul meu obișnuit față de el, în timp ce îmi notez în grabă ce vrea mama. Jumătate din viață mi-o petrec întrebându-mă de ce eu trebuie să muncesc de două ori mai mult decât fratele meu, când vine vorba despre orice. E drept, de data aceasta eu mi-am cerut-o: le-am spus că mă voi ocupa de tot ce ține de ceremonie. Dacă nu m-aș fi oferit, l-ar fi ales pe Daniel să îi facă prezentarea – fratele meu, copilul minune, care a sărit un an școlar fiindcă era prea bine pregătit, iar acum mă eclipsează în tot. El ar fi fost alegerea logică.

Cred că mama deja regretă decizia. Mai ales după ziua de ieri, când aspirația mea de a obține ceva faimă printre colegi a fost făcută praf.

Mi se strânge stomacul și împing castronul gol pentru cereale mai departe de mine. Mama surprinde mișcarea.

— Ivy, îmi pare rău. Nici nu te-am lăsat să mănânci micul dejun…

— E în regulă, chiar nu-mi este foame.

— Dar totuși trebuie să mănânci, îmi cere ea. La niște pâine prăjită. Sau fructe.

— Nu mi-e poftă.

— Nu te-ai îmbolnăvit cumva?

Înainte să apuc să răspund, Daniel se preface că tușește și spune *Boney.* Mă uit la mama, să văd dacă a prins aluzia.

Sigur că a făcut-o.

— Oh, scumpo, zice și chipul îi capătă o expresie de milă. Nu te frământi tot cu alegerile alea, nu-i așa?

— Deloc, mint eu.

Alegerile. Dezastrul de ieri.

Unde eu, Ivy Sterling-Shepard, de trei ori președinta clasei, am pierdut alegerile pentru șefia clasei a douăsprezecea în fața lui Brian *Boney* Mahoney. Care a candidat în glumă, cu sloganul *Votează-l pe Boney și-o să te las să călărești cândva un poney.*

Recunosc, rima e atractivă. Acum, este președintele clasei, și nu va face efectiv nimic, în vreme ce eu aveam o grămadă de planuri ca să îmbunătățesc viața colegilor mei de la Liceul Carlton. Vorbisem deja cu o fermă unde erau cultivate legume organice, ca să aducem mai multe opțiuni de salate pentru cantină, și cu niște psihologi care să ne ajute să aplanăm în mod profesionist conflictele din liceu care vor apărea cu siguranță în viitor.

Un parteneriat cu Biblioteca din Carlton, care să ne completeze propria colecție de ebook-uri și audiobook-uri.

Mă mai gândisem și la un program prin care să donăm cu toții sânge, deși eu leșin la vederea acelor.

La final, nimănui nu i-a păsat de nimic din toate astea. Așa că astăzi, la ora zece, Boney își va ține discursul de după victorie în fața clasei. Sunt convinsă că va consta în pauze lungi, stânjenitoare, printre glumele lui de autobază.

Am încercat să păstrez o aparență impenetrabilă, dar recunosc că mă doare. Era chestia mea să fiu președintă, singurul lucru la care mă pricepeam mai bine decât Daniel. În fine, el nu a candidat niciodată pentru ceva asemănător, așa că nu aș avea de unde să știu. Dar era ceva ce mă reprezenta pe mine.

— Iubito, știu că ești dezamăgită, începe mama să mă consoleze. Dar nu ar trebui să te mai frământi cu asta… nu-ți face bine.

— Cine nu se simte bine?

Vocea tatălui meu, de undeva dintr-un colț al camerei de hotel. O secundă mai târziu apare din baie, frecându-și părul cărunt cu un prosop.

— Sper că ești bine, Samantha. Avem un zbor de șase ore în fața noastră.

— Sunt bine, sunt bine, James, zice mama. Vorbeam cu…

Tata se apropie de ecran.

— Daniel, cumva te-ai îmbolnăvit? Am auzit ceva despre toxiinfecții alimentare în weekend-ul care a trecut. Ai luat ceva când ai fost la club?

— Nu, știi că nu mănânc acolo, zice Daniel.

Tata i-a găsit fratelui meu o slujbă la clubul pe care l-a dezvoltat chiar el, iar Daniel câștigă o avere din bacșișuri. Chiar și dacă ar fi mâncat ceva stricat, tot s-ar fi târât la muncă și astăzi, măcar numai pentru a păstra

tradiția adidașilor lui la suprapreț.

Ca de obicei, la mine nu se gândește nimeni din familia asta. De când sunt la liceu, nu am lipsit nici măcar o oră. Și nu pentru că nu aș fi fost bolnavă, ci pentru că eram mereu obsedată să nu rămân de căruță. Am chiulit o singură dată în viață, în clasa a șasea, când m-am fofilat și nu am mai participat până la capăt la o excursie plictisitoare cu clasa, a cărei tematică era horticultura. Am plecat cu doi băieți de la mine din clasă pe care, pe atunci, nici nu-i cunoșteam atât de bine.

Stăteam aproape de ieșire și, la un moment dat în timpul conferinței, Cal O'Shea-Wallace pornise spre ușa auditorium-ului. Cal era singurul din clasa noastră care avea doi tați, iar eu îmi doream în secret să fiu prietenă cu el fiindcă era amuzant, avea un nume de familie cu cratimă, ca al meu, plus că purta și niște haine foarte colorate, pe care eu le găseam încântătoare. Mi-a surprins privirea, apoi și pe a colegului care stătea lângă mine, Mateo Wojcik, și ne-a făcut un semn cu mâna. Eu și Mateo ne-am uitat unul la celălalt și ne-am gândit *de ce nu?,* apoi l-am urmat.

Am crezut că vom sta câteva minute pe hol și apoi ne vom întoarce la conferință, dar ușa care dădea în stradă era chiar acolo. Mateo a deschis-o și am ieșit în soarele arzător, dând peste un marș al unor suporteri care sărbătoreau câștigarea campionatului de către Red Sox. În loc să revenim la locurile din sală, ne-am pierdut prin mulțime și ne-am petrecut două ore plimbându-ne prin Boston.

Când am revenit în auditorium, nimeni nu ne observase absența. Cal numise experiența *Cea mai tare zi dintotdeauna* și născuse o prietenie ad-hoc între noi trei. La vremea aia, crezusem că va dura toată viața.

A ținut până în clasa a opta. Ceea ce este aproape același lucru, dacă o calculezi în anii de copii, care par să dureze o veșnicie.

— De ce ora unsprezece?, întreabă vocea tatălui meu și mă readuce în prezent.

Mama îl privește impacientată.

— Adunarea post-alegeri are loc în dimineața asta, îl lămurește.

— Aaa, zice el și pare la rândul lui cuprins de milă pentru mine. Ivy, e mare păcat ce s-a întâmplat ieri. Dar nu reflectă cu nimic valoarea ta sau abilitățile tale. Nu-i prima dată în istorie când un bufon primește o funcție pe care nu o merită, și nu va fi nici ultima, cu siguranță. Nu ai altceva de făcut decât să mergi mai departe cu capul sus.

— Absolut, îl secondează mama, dând din cap cu atâta putere, încât o

șuviță aproape i se desprinde din cocul franțuzesc bine aranjat.

Totuși, nu îndrăznește să fie rebelă până la capăt și rămâne la locul ei, în schimb.

— Nici nu m-ar mira ca Brian să renunțe la președinție. O să se plictisească, să o lase baltă, și apoi îi poți ocupa tu locul.

— Sigur, zice tata, entuziasmat, ca și cum nu ar realiza ce catastrofa ar fi să ajung în felul ăsta președinta clasei, după ce Brian s-ar plictisi și ar da bir cu fugiții. Și nu uita, Ivy: uneori, anticiparea este mai groaznică decât realitatea. Sunt convins că nu va fi atât de rău pe cât îți imaginezi tu.

Mama și tata zâmbesc în același timp și par poza ideală de familie, pe ecranul computerului meu. Fac echipa perfectă. Mama, rece și analitică, tata, cald și exuberant. Și ambii convinși că au întotdeauna dreptate.

Problema lor este că nu au avut niciodată vreun eșec. Samantha Sterling și James Shepard au fost un cuplu puternic, emanând forță, încă de când s-au cunoscut, la Columbia Business School, de unde tata s-a retras după numai șase luni, gândindu-se că este mai bine să-și urmeze visul de a porni o afacere cu case. A început aici, în Carlton, orașul lui natal, care a devenit pe val chiar în perioada în care tata a achiziționat două case vechi, victoriene, pe care avea de gând să se restaureze. Acum, douăzeci de ani mai târziu, este unul dintre acei dezvoltatori imobiliari care reușesc fără efort să cumpere ieftin și să vândă scump.

În concluzie, niciunul dintre cei doi nu pricepe cum este să simți că ai nevoie de o zi de pauză. Sau măcar de o dimineață.

Dar nici nu mă mai pot plânge, când văd optimismul de pe chipurile lor.

— Știu, știu, zic, în cele din urmă. Doar glumeam.

— Bun, atunci, spune mama. Ce o să porți diseară?

— Rochia pe care mi-a trimis-o mătușa Helen, spun și simt o urmă de entuziasm.

Sora mai mare a maică-mii se apropie ea de șaizeci de ani, dar gusturile i-au rămas impecabile. Are mulți bani la dispoziție, datorită sutelor de mii de exemplare din romane de dragoste pe care le vinde în fiecare an. Ultimul ei dar pentru mine este o creație a unui designer belgian de care nu am auzit, dar e cea mai stilată chestie care a trecut vreodată prin garderoba mea. Diseară o voi îmbrăca pentru prima oară în public.

— Și pantofi?

Nu am unii potriviți pentru rochia aceea, dar nu am ce face. Cred că va trebui să aștept ca mătușa să vândă și din cea mai nouă carte publicată.

— Unii negri, cu tocuri, spun.

— Perfect, aprobă mama. Ar trebui să mănânci, să nu ne aștepți pe noi, fiindcă timpul va fi la limită. Dezgheață niște chili…

— Eu merg la Olive Garden cu Trevor, o întrerupe Daniel. După antrenamentul de lacrosse.

Mama se încruntă.

— Sigur ai timp pentru asta?

Este o aluzie că fratele meu ar trebui să-și schimbe planurile, dar el se face că nu pricepe.

— Sigur că am, clar.

Mama pare pregătită să protesteze, dar intervine tata.

— Mai bine încheie convorbirea, Samantha, spune el. Încă mai ai de împachetat.

— Așa este, oftează mama. Încă ceva, Ivy… ai pregătit discursul pentru ceremonie, da?

— Sigur că da, o liniștesc.

Mi-am petrecut întregul weekend lucrând la el.

— De fapt, ți l-am trimis ieri pe email, nu mai ții minte?

— Ah, ba da, știu. Este minunat, voiam doar să…

Mama pare nesigură pe ce vrea să spună, chestie care nu se întâmplă aproape niciodată.

— O să-l citești de pe foaie, da? Știi că uneori te emoționezi când ai de vorbit în public.

Mi se strânge stomacul.

— Da, îl am tipărit în rucsac.

— Daniel! zbiară tata dintr-odată. Ivy, spune-i fratelui tău că vreau să vorbesc cu el.

— Ce? De ce?, întreabă Daniel defensiv.

Obrajii încep să-mi ardă de rușine. Cred că știu ce urmează.

— Ascultă, fiule. Vreau să-mi promiți că sub nicio formă nu vei face vreo prostie cu notițele surorii tale.

— Tata, nu aș face… Dumnezeule. Nu putem să trecem odată cu toții peste faza aia? Ar fi trebuit să fie o glumă. Nici nu credeam că va citi până la capăt tâmpenia aia.

— Să știi că asta nu-i o promisiune, îl apostrofează tata. Este o seară importantă pentru mama ta. Și știi că ți-ai supărat și sora îngrozitor de tare data trecută.

Dacă vor continua să mai poarte o discuție pe tema asta, cred că voi vomita.

— Tată, e în regulă! spun cu vocea încordată. Eu am depășit momentul, a fost o farsă stupidă.

— Nu pare că l-ai depășit, își dă seama tata.

— Ba da, chiar am făcut-o. Am mers mai departe.

Tata nu mă crede și nici n-ar trebui s-o facă. Sigur, comparativ cu umilința proaspătă de ieri, se poate spune că am mers mai departe și am lăsat în urmă faza de primăvara trecută. Dar nu m-am împăcat cu ea, și sunt departe de a uita.

Ironia este că nici măcar nu era un discurs important. Trebuia să recit concluziile la finalul unui concurs de talente, și știam că oamenii nu erau nici măcar atenți. Chiar și așa, îmi notasem discursul pe foaie, cum fac întotdeauna, fiindcă sunt emoționată când vorbesc în public și nu doream să las nimic pe dinafară.

Ceea ce nu mi-am dat seama era că Daniel îmi furase foaia cu notițe și o înlocuise cu altceva – o pagină din cel mai nou roman erotic scris de mătușa Helen, *Focul dinăuntru.* Iar eu am intrat într-o stare de panică atât de aiurea încât practic chiar *am citit-o.* În public, cu voce tare. La început, oamenii au crezut că face parte din concursul de talente, apoi au izbucnit în râs, când și-au dat seama că era o eroare, iar eu mă făceam de tot rahatul. O profa a alergat în cele din urmă pe scenă și m-a oprit, chiar la partea în care începusem să descriu detaliile anatomice ale protagonistului masculin.

Nici acum nu pricep cum naiba s-a întâmplat. Cum de îmi înghețase creierul, în timp ce gura continua să vorbească fără mine. Dar fix așa s-a întâmplat, și a fost oribil, înspăimântător. Cam de pe atunci, nimeni din școală nu m-a mai luat în serios.

Boney Mahoney doar a subliniat treaba asta în mod oficial.

Tata încă îi mai ține o prelegere fratelui meu.

— Mătușa ta este o forță creativă extraordinară, Daniel. Dacă vei avea fie și jumătate din succesul ei profesional într-o bună zi, o să te consideri un bărbat norocos.

— Știu, mormăie Daniel.

— Că tot am pomenit-o, am observat înainte să plecăm că ne-a trimis un exemplar din cartea ei nouă, *Mult prea fierbinte.* Sper să nu aud vreun rând din ea în seara asta!

— Tata, termină, îl întrerup eu. Nimic rău nu se va întâmpla. Va fi o

seară perfectă.

Întâlnesc privirea maică-mii și încerc să par sigură pe mine. Pe chipul mamei, însă, pot citi toate eșecurile mele recente. Trebuie să îmi revin și să șterg pentru totdeauna expresia aia a ei.

— Voi fi fiica pe care o meriți, mama. Promit.

2. MATEO

Asta e chestia cu unii oameni – nu ai idee cât de multe fac pentru tine, până ce nu mai sunt capabili să le facă.

Credeam că sunt cu adevărat de ajutor prin casă. Că sunt mai harnic și mai săritor decât prietenii mei, oricum. Însă acum, când mama e la jumătatea capacității ei obișnuite de muncă, realitatea îmi spune că Mateo ăla de dinainte nu prea făcea mare brânză. Încerc să mă implic, dar uneori îmi dau seama că sunt lucruri de făcut când este deja prea târziu. Ca acum, când mă holbez la un frigider complet gol. Mă gândesc la cum am lucrat cinci ore la băcănie aseară și nu mi-a trecut prin minte să aduc acasă ceva de mâncare.

— Oh, iubire, nu prea mai avem de niciunele, strigă mama.

E în sufragerie, își face exercițiile fizice pentru terapie, dar întregul parter al casei noastre e un spațiu deschis. Și, în orice caz, cred că mama are ochi și la ceafă, așa mi s-a părut mereu.

— N-am ajuns la magazin săptămâna asta. Poți să mănânci micul dejun la școală, cumva?

Cantina liceului are mâncare proastă, dar aș fi nesimțit să aduc acum asta în discuție. E ceva ce ar face vechiul Mateo.

— Sigur, nicio problemă, spun și închid frigiderul, în timp ce stomacul îmi chiorăie.

— Ține!

Autumn, verișoara mea, îmi aruncă din rucsacul ei un baton de ciocolată. Îl prind cu o mână, îl desfac și mușc jumătate.

— Slavă ție, mormăi cu gura plină.

— Oricând la dispoziția ta, *frățivere.*

Autumn locuiește cu noi de șapte ani, de când părinții ei au murit într-un accident de mașină, pe când ea avea unsprezece ani. Mama mă creștea deja singură pe atunci; tocmai divorțase, chestie care șocase familia ei portoricană și o nedumerise pe cea poloneză, din partea tatei. Autumn era nepoata ei din partea fostului soț, nu era o rudă de sânge. Ar fi fost în josul listei de persoane care să adopte un copil cu probleme. Dar mama a fost mereu adultul care rezolvă, care se implică. Care e acolo pentru ceilalți, când sunt la ananghie.

Și, spre deosebire de restul rudelor mai apropiate, ea chiar a vrut-o în familia sa restrânsă pe Autumn.

— Fata aia are nevoie de noi și noi avem nevoie de ea, îmi spusese, în timp ce eu protestam.

Era normal să fiu supărat. Zugrăvise în mov pal camera în care obișnuiam eu să mă joc pe calculator.

— Trebuie să avem grijă de ai noștri, știi?, zisese.

Autumn era extrem de rebelă când venise să locuiască la noi, chestie care mă debusolase teribil pe mine, cel de la zece ani. Nu știam niciodată ce anume o s-o declanșeze. Sau cu ce obiect o să mai arunce prin casă.

Când mama o luase pentru prima dată cu ea la cumpărături, o casieră îi lăudase părul roșu și îi zisese că nu seamănă deloc cu fratele ei, adică cu mine.

— Este vărul meu, o corectase Autumn. Nu am frate. Nu am pe nimeni.

Apoi lovise cu pumnul în raftul de bomboane de lângă casă, speriind-o teribil pe vânzătoare.

Eu adunasem bomboanele de pe jos, iar mama îi pusese mâinile pe umeri și îi vorbise calmă, încercând să o liniștească.

— Poate că acum o să ai și un frate, și un văr.

— Un *frățivăr,* zisesem eu, și pentru prima dată o auzisem aproape râzând.

Acum, verișoara mea îmi mai aruncă un alt baton de ciocolată.

— Lucrezi la băcănie diseară?, mă întreabă.

Înfulec ciocolata înainte să-i răspund.

— Nu, la Garrett's. Tu, încotro? Servești la mese?

— La camioneta criminală, zice Autumn.

Una dintre slujbele ei este la Sorrento, o companie de ascuțit cuțite, ceea ce presupune să meargă cu acea camionetă prin diferite restaurante din Boston și să-și ofere serviciile. Pe una dintre părțile mașinii e desenat un cuțit imens. Cine a gândit logo-ul n-a prea avut imaginație.

— Păi, și cum ajungi acolo?, o întreb.

Avem o singură mașină, așa că transportul în familia noastră este ceva mai complicat.

— Gabe vine să mă ia. Dacă vrei, te lasă și pe tine la școală.

— Nu, o să zic pas ofertei ăsteia irezistibile.

Nici nu-mi ascund strâmbătura. Autumn știe că nu-l pot suferi pe iubitul ei. S-au combinat primăvara trecută, chiar înainte de absolvire, iar eu am

crezut că relația nu va dura mai mult de o săptămână. Sau poate doar am sperat. Autumn spune că disprețul meu la adresa lui e irațional – practic, l-am detestat de prima dată când l-am auzit răspunzând la telefon cu salutul *Digame.* Încă mai răspunde așa, în spaniolă, de fiecare dată.

— De ce îți pasă?, mă întreabă ea. E doar un salut. Nu mai căuta motive ca să urăști oamenii degeaba.

Mi se pare doar un fel ipocrit de a fi al lui. Nici măcar nu vorbește spaniola.

Gabe și verișoara mea nu se potrivesc. Poate doar dacă îi privești ca părțile extreme ale unui echilibru ciudat – lui Autumn îi pasă prea mult de orice, iar Gabe nu dă doi bani pe nimic. A fost petrecărețul liceului, iar acum își ia un an de pauză. Din câte îmi dau seama, se comportă ca și cum încă ar fi la liceu, mai puțin că nu mai are teme de făcut. Nu muncește, și cu toate astea a reușit să-și cumpere un Camaro nou-nouț, pe care îl parchează ostentativ în fața casei noastre de fiecare dată când vine să o ia pe Autumn.

Acum, vară-mea își încrucișează brațele și își dă capul pe spate.

— N-ai decât. Mergi doi kilometri pe jos, doar pentru că ești încăpățânat.

— Așa o să fac, mormăi eu.

Poate că sunt doar invidios pe Gabe. În ultima vreme, am ceva cu toți aceia care posedă mai mult decât au nevoie, și care nici măcar nu muncesc pentru ce au. Eu am două slujbe. Autumn, care a absolvit liceul vara trecută, are chiar trei. Și, chiar și așa, tot o ducem greu. Mai ales după loviturile încasate…

Mama intră în bucătărie, mergând cât mai încet și precaut, ca să nu-mi dau seama că șchioapătă și să mă îngrijorez pentru ea.

Lovitura numărul unu: în iunie, a fost diagnosticată cu artrită osoasă, o boală nenorocită care îi distruge la început încheieturile. O boală care nu ar trebui să apară la persoane de vârsta ei. Face exerciții fizice terapeutice în fiecare zi, dar are dureri la fiecare pas, cu excepția perioadelor în care se îndoapă cu analgezice și medicamente antiinflamatorii.

— Cum te simți, mătușă Elena?, o întreabă Autumn.

— Minunat! spune mama, prefăcându-se voioasă.

Autumn a învățat de la ea să se prefacă că totul e bine. Îmi încleștez maxilarul și îmi feresc privirea. Eu nu mă pot preface ca ele. În fiecare zi, parcă mi-ar da cineva cu un ciocan în cap când o văd pe mama că abia se târăște dintr-o cameră în alta. Ea, care alerga zeci de kilometri și juca softball în fiecare weekend.

Nu-i ca și cum m-aș aștepta ca viața să fie corectă. Am aflat că nu este cu șapte ani în urmă, când un șofer beat i-a spulberat pe părinții lui Autumn, și apoi a plecat de la locul accidentului fără o zgârietură.

Dar, chiar și așa, doare al naibii de tare.

— Ai fost cu rețeta să-mi iei medicamentele?, o întreabă mama pe Autumn.

— Da. Uite-le aici, spune ea și scoate din rucsac o pungă. Și uite și restul.

— Restul? Nu mă așteptam să-ți mai și rămână bani.

— Da. O parte din ele au fost compensate.

Mama nu se întinde să ia banii, așa că vară-mea îi lasă pe dulapul din bucătărie. Ia apoi un elastic și-și prinde părul într-o coadă, la spate, o pieptănătură simplă, care îi vine bine.

— Farmacistul mi-a spus că formula pastilelor s-a schimbat și de asta sunt mai ieftine.

— Da?, întreabă mama.

Eu mă uit în podea, fiindcă n-am curaj să-i întâlnesc privirea.

— Da, dar nu îți face griji, este același medicament, practic.

Autumn este o actriță impecabilă, dar umerii mei se încordează, pentru că mama reperează minciunile ca nimeni altcineva. E doar un semn că ultimele luni au fost atât de grele… faptul că de data asta nu se prinde, doar zâmbește ușurată.

— Asta-i o veste al naibii de bună!

Merge și își umple un pahar cu apă de la chiuvetă.

Eu și Autumn o urmărim ca niște ulii până ce înghite pastila. A tot sărit dozele în ultima vreme, pentru că voia să tragă de bani.

Ceea ce mă duce cu gândul la lovitura cu numărul doi: mama avea propria sa afacere, un centru de bowling, unde lucram toți trei, și unde ne și distram, printre altele. Cu șase luni în urmă, un băiat a alunecat pe podeaua lustruită, s-a rănit, iar părinții lui ne-au dat în judecată. Până ce s-a încheiat procesul, sala de bowling dăduse faliment, iar mama era disperată să vândă. Dezvoltatorul imobiliar James Shepard l-a achiziționat pe o sumă de nimic.

Nu ar fi trebuit să mă las atât de afectat. Mama spunea că e vorba doar despre afaceri, nimic personal. Zicea că s-a bucurat că l-a cumpărat James, că va face un proiect frumos acolo. Culmea, individul chiar i-a propus maică-mii s-o angajeze când centrul de divertisment pe care are de gând să-l proiecteze va fi gata.

Chestia e că fiica lui James, Ivy, a fost printre cei mai buni prieteni ai mei cândva. A durut să aud despre planurile de afaceri de la el, nu de la ea. Știu că Ivy era și ea la curent cu ce se petrecea. Ar fi putut măcar să mă avertizeze, dar nu a făcut-o.

Nici nu știu de ce îmi pasă, până la urmă. Nu-i ca și cum ar fi schimbat ceva. Și nici nu prea îmi mai petrec timpul cu ea. Însă, în ziua în care James Shepard a apărut în casa noastră cu laptopul lui de fiță, plin de respect și charismă, anunțându-ne că proiectul lui va fi construit din cenușa viselor maică-mii, n-am putut decât să mă gândesc că Ivy ar fi trebuit să mă prevină, la naiba.

— Pământul către Mateo.

Mama pocnește din degete în fața mea. Căzutul meu pe gânduri de obicei o sperie – ar vrea să-mi scoată grijile cu forța din cap.

— Sigur nu te pot convinge să vii azi cu mine în Bronx? Mătușa Rose s-ar bucura tare mult să te vadă.

— Am scoală, îi reamintesc.

— Știu, oftează mama. Dar mă gândeam că ți-ar prinde bine o zi liberă. Amândurora v-ar prinde. Munciți atât de mult…

Are dreptate. O zi liberă ar fi minunată, dacă n-ar include un drum de șapte ore cu mașina alături de fosta ei colegă de facultate, Christy. Ea s-a oferit să facă pe șoferița imediat ce mama a anunțat-o că vrea s-o viziteze pe mătușa Rose la aniversarea ei de nouăzeci de ani. A fost frumos din partea ei, fiindcă mama nu mai poate conduce pe distanțe lungi. Atâta doar că Christy nu se poate opri din vorbit niciodată. Iar conversațiile alunecă mereu spre peripețiile pe care ea și mama le-au făcut în facultate. Chestii pe care aș prefera să nu le știu.

— Mi-aș dori să pot, o mint eu. Dar la Garrett’s e lipsă de personal în seara asta.

— Domnul Sorrento are nevoie și de mine, din păcate, zice Autumn, repede.

Nici ei nu-i plac monologurile lui Christy.

— Știi cum e, cuțitele alea n-o să se ascută singure. O să o sunăm însă pe mătușa, să-i urăm la mulți ani.

Înainte ca mama să răspundă, un huruit familiar îmi inundă urechile și mă face să scrâșnesc din dinți. Deschid ușa casei și ies pe verandă. Bineînțeles, Camaro-ul roșu al lui Gabe este pe aleea noastră de acces, cu motorul pornit. Gabe stă cu geamul lăsat și cu o mână atârnată în afară,

prefăcându-se că nu mă observă. Este răsturnat pe spate, cu ochelarii de soare ultimul răcnet la ochi. Oare l-aș urî mai puțin dacă nu ar arăta ca un pierde-vară? N-o să știm niciodată.

Încep să aplaud ironic când Autumn iese în urma mea.

— Ce faci?, mă întreabă.

— Reverențe pentru motorul puternic al lui Gabe, zic și palmele deja mă ustură de cât am bătut din ele. Pare important pentru el ca oamenii să observe asta.

Autumn mă trage de un braț.

— Nu te comporta ca un măgar.

— El e măgarul, răspund eu automat.

— Iubito, haide odată! o strigă Gabe. O să întârzii la muncă.

Lui Autumn îi sună mobilul în mână și ne uităm amândoi să vedem cine o apelează.

— Cine e Charlie? Înlocuitorul lui Gabe? Te rog spune că da.

Mă aștept să-și dea ochii peste cap, dar, în loc de asta, respinge apelul și bagă telefonul la loc în rucsac.

— Nu-i nimeni.

Știu tonul ăsta. Nu prevestește nimic bun.

— Este unul dintre ei?, o întreb.

Dă din cap, hotărâtă.

— Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

Știam eu.

— Mai faceți alte câteva opriri astăzi?, întreb.

— Probabil.

— Renunță la asta, îi spun, cu maxilarul încordat.

— Trebuie s-o fac.

— Pentru cât timp de acum încolo?

Aș putea să port discuția asta cu ea și în timp ce dorm.

— Pentru cât de mult se va putea.

Citesc pe fața ei hotărârea – *trebuie să ai grijă de ai tăi, nu?*

Mda, cam trebuie.

3. CAL

E portocalie, îi spun Violei când așază gogoașa în fața mea.

— Păi, normal.

Viola e trecută de patruzeci de ani, dar își dă ochii peste cap la fel de expresivă ca o liceană.

— E așa de la praful de pufuleți cu brânză.

Împung gogoașa, neîncrezător.

— Și e bună la gust?

— Scumpete, doar știi care e motto-ul nostru, aici la Crave.

Își pune o mână pe șold și mă îndeamnă să-l recit.

— *Cu cât mai ciudat, cu atât mai bine,* exclam eu, docil.

— Exact! Haide, acum bucură-te de ea.

Mă uit la grămăjoara portocalie din fața mea cu un amestec de curiozitate și teamă. Restaurantul ăsta e locul meu preferat pentru micul dejun din întregul Boston, dar am lipsit de aici o vreme. Fosta mea iubită, Noemi, era obsedată de mâncarea sănătoasă și fără gluten, așa că nici nu voia să calce pe aici, oricât aș fi insistat eu. Face și mai greu de suportat faptul că s-a despărțit în cele din urmă de mine la Veggie Galaxy.

— N-am idee ce s-a întâmplat cu tine. Parcă n-ai mai fi tu însuți, mi-a zis săptămâna trecută, la o farfurie cu salată de kale și seitan. E ca și cum extratereștrii l-au răpit pe Cal și au lăsat în urmă doar cochilia lui, să fie admirată de cei care l-au cunoscut.

— Ah, asta a fost dur, mormăisem.

Nu prea ne mai văzusem în ultimele zile, apoi îmi dăduse un mesaj să ne întâlnim acolo. Avusesem o presimțire aiurea, și nu doar pentru că urăsc salata de kale.

— Am fost doar puțin distras, îi zisesem.

— Nu așa pare, spusese ea și mă gândisem cât de drăguță era încă.

Și încă o plăceam, doar că… lucrurile nu mai erau atât de simple ca înainte.

— Pare că nu îți mai dai deloc silința, nu mai încerci. Nu mai pari real. Uită-te la tine. Ai mâncat toată salata de kale și nici nu te-ai plâns o singură dată. Parcă ai fi o umbră.

— Nu aveam idee că a-ți critica gusturile la mâncare e o cerință pentru a

fi un bun iubit, mormăisem din nou și îmi mai îndesasem niște kale în gură.

Și, Dumnezeu mi-e martor, aproape că vomitasem. Doar iepurii ar trebui să mănânce porcăria aia. Câteva minute mai târziu, Noemi ceruse nota și insistase să plătească ea. După asta, rămăsesem fără iubită. Singur, oarecum. Cred că Noemi era deranjată fiindcă mă simțise interesat de altcineva, dar nu voise să pună chiar așa punctul pe i.

— Ia-ți ceva timp pentru tine, Cal, îmi zisese tata, după ce se întâmplase.

Mă rog, unul dintre tații mei. Am doi, plus o mamă biologică pe care o văd de câteva ori pe an, care e fosta lor colegă de facultate și care, cu șaptesprezece ani în urmă, a fost mamă-surogat. Eu le spun celor doi *tată,* chestie care îi nedumerește pe colegii mei. Boney Mahoney glumea mereu și mă întreba cum de știe fiecare dintre ei pe care anume îl strig.

E simplu. Folosesc un ton anume pentru fiecare dintre ei, o chestie apărută natural în copilărie. O fac fără să fiu conștient. Sigur, nu e ceva ce îi poți explica unui tip ca Boney, care are abilitățile comunicative ale unei cărămizi. Așa că i-am spus că îi strig pe prenumele lor, Wes și Henry.

În orice caz, Wes este tatăl la care merg pentru chestii personale.

— Viața e mai complexă, nu se rezumă doar la relațiile romantice, mi-a zis când m-am despărțit de Noemi.

El este decanul Facultății Carlton.

— Concentrează-te pe prietenii tăi o vreme.

Mda, cum să nu? A vorbit exact ca o persoană care nu-mi cunoaște prietenii, pentru că într-adevăr nu mi-i cunoaște. Ultima dată când am avut prieteni adevărați a fost în școala generală. Wes crede că mi-am pierdut prietenii pentru că încă din clasa a noua m-am concentrat pe a fi într-o relație cu cineva.

Măcar, noua mea iubită adoră ceea ce îmi place și mie – arta, benzile desenate, mâncarea plină de calorii și fără valoare nutrițională. Poate că-i prea mult s-o numesc prietenă. Eu și Lara nu ne-am definit încă relația. E una complicată, dar sunt destul de implicat încât să conduc patruzeci de minute în traficul infernal ca să mănânc gogoși ciudate cu ea.

Zece minute mai târziu, gogoașa mi se turtește, iar numele Larei îmi apare pe telefon. Îmi spune că a intervenit ceva și nu mai poate ajunge. Îmi trimite emoticoane cu fețe triste.

Încerc să-mi temperez dezamăgirea, fiindcă asta-i o chestie pe care o face des Lara. Apare mereu ceva neprevăzut între noi. Când m-am urcat în mașină, știam că există șanse să mănânc gogoși singur. Trag farfuria spre

mine și mușc din ciudățenia aia portocalie.

Dulce, sărată, cu aromă de brânză.

Magnifică.

O înghit din trei mușcături, apoi îmi șterg mâinile pe un șervețel. O să-mi ia jumătate de oră să mă întorc la Carlton, dar încă nu e nici opt dimineața. Mai am timp. Scot laptopul din servieta pe care o țin lângă scaun. Browser-ul este deschis la vechiul meu site de pe Wordpress. Dau câteva click-uri și deschid prima bandă desenată pe care am făcut-o vreodată.

Cea mai tare zi dintotdeauna

Scrisă și ilustrată de Calvin O'Shea-Wallace

I le-am arătat pe toate Larei cu vreo două săptămâni în urmă, iar ea a decretat că asta, prima, era cea mai bună dintre toate. M-am simțit ușor jignit, pentru că aveam doișpe ani când am desenat-o. Mi-a zis că are o energie brută care le lipsește celorlalte. Poate că are dreptate. Am început să desenez la ea în ziua aia din clasa a șasea, când am chiulit de la o excursie cu clasa împreună cu Ivy Sterling-Shepard și Mateo Wojcik. Ne-am plimbat aiurea prin Boston, și fiecare scenă din banda mea desenată înfățișează entuziasmul meu pentru că se întâmplase asta.

Păstrasem și simțul realității. Uite-o pe Ivy, cu combinația neobișnuită de ochi căprui și păr blond, coada ei de cal care flutură în vânt, și expresia pe jumătate îngrijorată, pe jumătate încântată. Poate că i-am făcut sânii mai mari decât îi avea pe atunci, dar era de așteptat. Aveam doișpe ani, eram un băiat timid, și asta cred că spune tot.

Recunosc, pe Mateo îl modificasem puțin. Eu am vrut să fiu eroul benzii desenate, iar el, personajul secundar. Îl făcusem mai puțin atractiv, mai scund și mai slab. Și cred că îi împrumutasem și o problemă cu acneea. Dar, chiar și așa, îi permisesem să aibă replici bune.

— Ia uite, ăsta ești tu!

Sar speriat de pe loc auzind vocea Violei, venită în spatele meu să îmi ia farfuria goală. Mă oprisem pe niște ilustrații cu mine alergând prin oraș, cu părul meu roșu în vânt.

— Cine a desenat astea?

— Eu, îi spun. Pe când aveam doisprezece ani.

— Sunt chiar reușite.

Viola se joacă acum cu medalionul în formă de craniu, care îi atârnă peste tricoul cu Ramones. A fost baterista unei trupe punk pe când era de vârsta mea, și nu cred că stilul ei s-a schimbat în ultimii treizeci de ani.

— Chiar ai talent, Cal. Cine sunt ceilalți doi?

— Niște prieteni.

— Nu cred că i-am văzut pe aici.

— Nici n-au apărut vreodată.

Ivy și Mateo au fost cei mai buni prieteni pe care i-am avut, dar cu toate astea n-am mai vorbit cu ei din clasa a opta. Bănuiesc că e normal ca adolescenții să se îndepărteze unii de alții când merg la liceu. Nu ne-am despărțit în vreun mod dramatic, nu ne-am certat, nu ne-am întors unii împotriva altora, nu ne-am spus chestii de neiertat.

Cumva, nu pot îndepărta sentimentul că a fost vina mea.

— Mai vrei o gogoașă?, mă întreabă Viola. E una cu alune și șuncă despre care cred că ți-ar plăcea tare mult.

— Nu, mersi. Trebuie s-o iau din loc curând, ca să ajung la școală la timp.

Închid laptopul și îl bag la loc în servietă. Las bani pe masă, cât să fie pentru trei gogoși, ca să mă recompensez că nu am răbdare să aștept nota.

— Ne vedem mai târziu.

— Sper, zice Viola. Ne-a lipsit să-ți vedem moaca pe aici.

•

Nu cred în destin, în general. Dar pare mai mult decât o coincidență când cobor din mașină în parcarea liceului și dau peste Ivy Sterling-Shepard.

— Bună, zice ea, iar frate-său mormăie ceva și se îndepărtează.

Puștiul ăla s-a lungit mult din clasa a noua până acum – în unele zile de abia îl recunosc, mai ales când poartă echipamentul de lacrosse. Nimeni nu ar trebui să fie așa bun la o grămadă de lucruri. Nu îți construiește personalitatea și rezistența cum trebuie, dacă ai succese pe toată linia.

Ivy se uită în urma lui căzută pe gânduri, de parcă ar fi de acord cu mine.

— Cal, nu te-am mai văzut de o veșnicie, spune în cele din urmă.

— Știu, zic și mă sprijin de mașină. Tu nu erai parcă în Scoția?

— Mda, o lună jumate, vara trecută. Mama a predat acolo.

— Trebuie să fi fost minunat.

Cred că i-a prins bine să ia distanță, după dezastrul de la concursul de talente. Am urmărit și eu spectacolul din al doilea rând al sălii, împreună cu Noemi și amicele ei, care s-au prăpădit de râs.

Am râs și eu, recunosc. Nu m-am putut abține. Mi-a părut rău pe urmă și m-am întrebat dacă Ivy m-a văzut. Mă simt și acum jenat.

— E ciudat, tocmai mă gândeam la tine, îi spun.

Noi nu am fost niciodată mai mult decât prieteni, așa că nu îmi fac griji că ar putea interpreta greșit spusele mele. Rămân surprins, cu toate astea, când ea zice:

— Serios? Să știi că și eu mă gândeam la tine.

— Da?

— Da, încercam să-mi amintesc când am chiulit ultima oară. Atunci, când am fugit noi din excursia aia cu clasa.

— Fix la asta mă gândeam și eu.

Pentru o clipă, avem același rânjet conspirativ.

— Felicitări mamei tale, spun apoi.

— Ce?, întreabă ea, clipind nedumerită.

— Cetățeanul anului, nu?

— De unde știi despre asta?, se miră Ivy.

— Tata a fost în comisia care a votat. Wes, adaug eu.

Pe când eram prieteni, nu era nevoie să precizez la care dintre tați mă refer.

— Serios? Mama a fost atât de surprinsă că au ales-o pe ea. Chestia aia a ei cu lupta împotriva drogurilor… nu era convinsă că-i un subiect fierbinte. Mai degrabă, ceva de nișă.

— Ba chiar este, o asigur eu, pe un ton serios. Wes zice că traficul de droguri este o problemă acută, că s-a extins și în campus în ultima vreme. Polițiștii au prins un fir și se ocupă de asta. Oricum, el a votat-o pe mama ta. Atât el, cât și Henry vor fi prezenți în seara asta.

— Părinții mei vor ajunge în ultimul moment, spune Ivy. Au mers în San Francisco să-și sărbătorească aniversarea, iar acum sunt pe drum.

Pare un efort tipic pe care l-ar face familia ei. Tații mei ar filma un material cu mulțumiri care să fie proiectat la ceremonie și aia ar fi tot.

Rămânem în tăcere și simt că e timpul s-o iau din loc. Însă, chiar atunci, observ un tip brunet, bine făcut, sărind gardul parcării.

— Măi să fie, astrele chiar s-au aliniat astăzi. Uite-l și pe al treilea membru al trioului nostru ilicit.

Ivy se întoarce să se uite, și Mateo ne observă și el. Face un semn cu bărbia spre noi și pare hotărât să-și continue drumul, doar că eu încep să flutur energic din mână.

Ar fi prea nesimțit să mă ignore, așa că nu o face. Vine în direcția noastră.

— Care-i treaba?, zice.

Ivy pare emoționată dintr-odată, începe să se joace cu vârfurile părului prins în coadă. Încep să mă simt și eu un pic aiurea. L-am chemat pe Mateo, dar n-am idee ce să-i spun. Cu Ivy e mai ușor să porți o conversație, cât timp eviți terenul minat, cum ar fi concursul ăla la care s-a făcut de râs, sau cum a pierdut alegerile de ieri în fața lui Boney Mahoney. Însă, în ce-l privește pe Mateo? Nu mai știu nimic despre viața lui – doar că sala de bowling a maică-sii a fost închisă. Nu-i un mod ideal de a porni o discuție.

— Tocmai vorbeam despre *Cea mai tare zi dintotdeauna,* spun, în schimb.

Apoi mă simt ca un fraier, pentru că numele pe care i l-am dat nu era tocmai cool nici pe când aveam doișpe ani, darmite acum. În loc să fie ironic, însă, Mateo îmi zâmbește. Un zâmbet obosit. Pentru prima dată, îi remarc cearcănele întunecate de sub ochi. Pare că n-a dormit de o săptămână.

— Au fost zile ca lumea, zice.

— Aș da orice să fug de la școală azi, spune Ivy.

Nici nu trebuie s-o întreb de ce. Discursul de victorie al lui Boney va fi enervant pentru noi toți, dar mai ales pentru ea.

— La fel și aici, spune Mateo, trecându-și o mână peste față.

— Păi, haideți s-o facem! izbucnesc eu.

La început am senzația că glumesc, dar ei nu par să o ia așa. Apoi, îmi dau seama că e ceea ce-mi doresc cel mai mult, de fapt. Am două ore comune cu Noemi azi, un test la istorie pentru care nu m-am pregătit, zero șanse s-o văd pe Lara. Singurul moment plăcut al zilei are să fie prânzul, cu un burrito.

— Pe bune acum, de ce nu?, spun, din ce în ce mai entuziasmat. Zilele astea e și foarte ușor s-o faci, pe deasupra. Nu e nevoie decât să primească școala un apel de la unul dintre părinți…

Scot telefonul din buzunar și, fără să stau pe gânduri, sun la numărul unde trebuie să anunți o absentă.

— Ce faci?, mă întreabă Ivy.

— Bună dimineața. Sunt Henry O'Shea-Wallace și vă sun să vă anunț că fiul meu, Calvin, are febră. Îl vom ține acasă, ca măsură de precauție. Va avea cursurile și temele recuperate până miercuri.

Mateo rânjește, după ce închid.

— Uitasem ce bine te pricepi la a imita voci, spune.

— Încă n-ai văzut nimic, zic și o privesc pe Ivy cu subînțeles.

Ea nu face nimic ca să mă oprească, așa că formez din nou numărul și pun telefonul pe speaker. Adopt un ton grav, baritonal.

— Bună ziua, la telefon este James Shepard. Mă tem că Ivy nu va putea ajunge la ore astăzi… se simte indispusă. Mulțumesc, o zi minunată să aveți!

Ivy se reazemă de mașină, cu mâinile acoperindu-i fața.

— Nu cred că tocmai ai făcut asta. Credeam că glumești, că n-ai curaj.

— Ba ai vrut s-o fac, râd eu.

Pare îngrijorată, agitată, chiar dacă zâmbește.

— Nu știu dacă e o idee atât de bună, spune, râcâind în țărână cu vârful pantofului.

Încă mai arată ca o fetiță aranjată și cochetă, dar ceva mai stilată față de cum era în școala generală, când obișnuia să poarte culori țipătoare.

— Și cu mine cum rămâne?, zice Mateo. Ești destul de bun s-o imiți pe mama, Cal?

— Poate aș fi fost, înainte să ajung la pubertate, glumesc eu, apoi îi întind telefonul lui Ivy.

— Ce?! Nu! Nu pot.

— Ei bine, eu sigur nu pot, o lămuresc, în timp ce a răspuns deja robotul. Și nici Mateo nu poate s-o facă. Ești singura lui șansă.

Ivy îi aruncă o privire lui Mateo.

— Vrei să fac asta?

— Mi-ar prinde bine o zi liberă, zice el și ridică din umeri.

— Bună ziua, începe ea. Sunt Elena Wo… ăăă… Reyes.

Mateo își dă ochii peste cap.

— Vă sun în legătură cu fiul meu. Mateo Wojcik. E bolnav. Are un streptococ.

— Ivy, nu! șuier eu. Cred că ai nevoie de hârtiuță de la doctor ca să te întorci în colectivitate, dacă ai avut ceva infecțios.

Umerii ei devin rigizi.

— Adică, poate nu streptococ. E roșu în gât. O să-și facă teste, dar probabil nu e ceva viral. Doar să fim siguri. O să vă anunț dacă testul iese pozitiv, deși sunt convinsă că va fi negativ, așa că nu așteptați să ne auzim prea curând. În orice caz, Mateo nu va veni la școală azi, așa că la revedere.

Închide și practic îmi azvârle telefonul în brațe.

Îi arunc lui Mateo o privire oripilată, pentru că… a fost cu adevărat un dezastru. Cine ascultă mesajul ar putea chiar să o sune pe mama lui, și cred

că este ultimul lucru de care are nevoie.

Culmea, în loc să se enerveze, începe să râdă. Parcă s-a transformat în vechiul meu amic, cel pe care îl știam atât de bine.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc că nu știi să minți nici dacă viața ta ar depinde de asta, îi spune lui Ivy. A fost al naibii de aiurea.

Ivy își mușcă buza.

— Aș putea să mai sun o dată și să spun că te simți mai bine.

— Sunt convins că doar vei înrăutăți lucrurile. Dar, oricum, am vorbit serios. Chiar am nevoie de o zi liberă.

Soneria se aude cu putere din interiorul Liceului Carlton. Dacă vrem s-o ștergem într-adevăr, acum ar fi momentul.

Dar nu ne mișcăm niciunul din loc.

— Unde am putea să mergem, oricum?, întreabă Ivy.

— În Boston, evident, spun eu și rânjesc, apăsând cheia ca să deblochez portierele. Eu conduc.

4. IVY

Îmi ia mai puțin de un sfert de oră ca să mă prind că a fost o greșeală.

La început, mă simt ușurată când ieșim, în mașina lui Cal, din parcarea liceului.

Gândurile mele sunt proaspete și însorite ca vremea de septembrie. *Nu mai trebuie să ascult discursul lui Boney! Sunt liberă! Nu trebuie să suport priviri pline de milă! Nu trebuie să ascult glume cu tentă sexuală!*

Cal pune un playlist cu muzică pop alternativ, care ne place amândurora, apoi începem să vorbim despre muzică, despre filme, despre unde am putea merge.

Când mă uit în oglinda retrovizoare, observ că Mateo a adormit pe bancheta din spate. Poate doar se preface. Obișnuia să spună că îi este rău dacă adoarme într-o mașină în mișcare. La naiba, poate deja regretă că a venit cu noi?

Încep și eu să am dubii. Dacă cei de la școală îmi vor suna părinții? Nu-mi amintesc ce număr de telefon au la dosar. Acasă încă mai avem un telefon fix, pe care nu-l folosim niciodată. Dacă conducerea școlii va suna pe ăla, totul este în regulă – tata chiar îl ține scos din priză, ca să evite apelurile în care cineva încearcă să-ți vândă ceva. Dar, dacă părinții mei vor fi sunați pe numerele lor de mobil, m-am dus naibii. Vor fi atât de dezamăgiți de mine.

Și, chiar dacă nu va suna nimeni, un profesor i-ar putea menționa lui Daniel că sunt bolnavă. El nu s-ar prinde în joc, nu ar vrea s-o facă. Îi place la nebunie să mă vadă intrată în belele. Oare ar trebui să-i dau un mesaj, să-i explic ce se petrece? Nu știu cu ce aș putea să-l mituiesc. Cu o pereche de adidași? Mda, de parcă aș avea sute de dolari la saltea pentru o pereche de Nike în ediție limitată…

Oare să le dau un mesaj prietenelor mele? Am deja unul de la cea mai bună amică, Emily.

Mă întreabă unde sunt, dacă nu mă simt bine.

Niciuna nu a chiulit de când petrecem timpul împreună, dintr-a nouă. E ceva ce ne-am spune, o chestie importantă, dacă ar apărea la un moment dat.

Pulsul mi se accelerează. Ce spusese tata în dimineața asta? Să țin capul

sus. Iar eu acum fac exact opusul. Îi las pe toți să vadă că sufăr după înfrângerea din fața lui Boney.

E cald în mașină, pare că aerul condiționat nici nu este pornit. Când mă întorc să-l privesc pe Mateo, văd că are ochii închiși, dar numără în șoaptă:

— Trei, doi, unu.

— Credeam că dormi, spun eu, ușor agitată.

— Te-ai panicat exact cum era de așteptat. La timp, zice.

— Ba nu m-am panicat! izbucnesc.

Sunt enervată că se prefăcea că doarme, dar și pentru că mi-a intuit starea, chiar și cu ochii lui închiși.

— Nici măcar n-am spus nimic, zic.

— Nici nu era nevoie, spune Mateo, căscând. Te-am auzit foindu-te pe scaun.

— Nu mă foiam…

— Haideți, terminați, zice Cal, ieșind pe autostradă.

O să fie tare, pe bune, acum. Și nici nu vom da de belea. Dacă apărea o problemă, ne suna cineva până acum.

Nu știu dacă așa este, dar nu vreau să mă mai acuze nimeni că m-aș panica.

— Unde mergem?, întreb.

— Mă gândeam că am putea începe de la Quincy Market. Sunt multe locuri de parcare, plus că găsim mâncare și chestii. Și avem acvariul în apropiere, dacă vrem să vedem pinguinii.

— Pinguinii?, întreb eu.

— Îmi plac pinguinii, spune Cal. Îmi plăceau, adică. Pare genul de chestie care nu trece cu timpul.

Mateo bate cu degetele în propriul genunchi.

— Eu lucrez în apropiere, zice.

— Da? Unde?, întreabă Cal.

— La Garrett’s. Un bar.

— Poți lucra într-un bar dacă ai șaptesprezece ani?, întreb eu.

— Cât timp nu bei alcool, da.

— E ceva de mers de acasă până aici, remarcă Cal.

— Mda, dar banii pe care îi primesc merită cu vârf și îndesat.

În timp ce Cal e atent la drum, îl studiez în secret pe Mateo. Poartă un tricou gri cu logo-ul Spare Me, atât de uzat, încât mi-ar fi fost imposibil să descifrez ce scrie, dacă nu aș fi văzut logo-ul ăla pe o clădire jumătate din

viața mea. Fosta sală de bowling a mamei lui. Mi se strânge inima.

— Ce face familia ta? Autumn e bine?

— Muncește mult, zice el.

Nu am idee dacă asta implică și facultatea, dar nu întreb, că poate este un subiect neplăcut.

— Mai e împreună cu…

l-am uitat numele tipului, dar fața lui îmi este clară în minte. De fiecare dată când treceam pe lângă el pe hol, își apuca prohabul cu mâinile, ca o invitație, în special după faza de la concursul de talente.

— Gabe Prescott, mă lămurește Mateo. Mda, din păcate.

Se strâmbă, de parcă a înghițit ceva rânced.

— Ce cuplu straniu, își dă și Cal cu părerea. N-a fost el votat *Tipul care ar putea să comită o infracțiune și să nu fie prins,* parcă?

Exista un caiet cu astfel de calificative, care circula prin liceu. Mi-e teamă că o fi acolo scris ceva și despre mine. Sau va fi, în curând.

— Nu, zice Mateo, mai degrabă *Tipul care iese pe ultimul loc la un reality show.*

Râd, dar expresia lui Mateo pare să ceară imperios să schimbăm cât mai repede subiectul.

— Și mama ta ce mai face?, întreb.

— A avut și zile mai bune, zice el, evaziv.

— Mare păcat că Spare Me, sala ei de bowling, a trebuit să se închidă, spune Cal. Tații mei au fost de părere că familia lui Patrick a exagerat cu datul în judecată. Puștiul nici măcar nu a avut o fractură, nu-i așa?

— Și-a dislocat umărul, spune Mateo.

— Mda, dar joacă lacrosse din nou, zice Cal, ca o concluzie.

La naiba, e ultimul subiect despre care aș vrea să discut. Mă forțez să îndrept discuția spre o cu totul altă temă…

— Și noul complex cum merge, Ivy?, mă întreabă Mateo, cu buzele țuguiate, ironic. Al tatălui tău.

— Bine, cred. Nu prea mă ține la curent cu proiectele sale, așa că…

— Sunt convins că știi oricum mai multe decât mine.

Mă fixează cu privirea și nu mă pot uita în altă parte. Uitasem cât de penetrantă este privirea lui, ca și cum s-ar uita în adâncul tău. Era deranjant și la treisprezece ani, dar mai ales acum.

Ca să fiu complet sinceră, Mateo a fost prima mea iubire. Mi-am petrecut jumătate din clasa a opta salivând după el, în timp ce mă prefăceam

indiferentă. Eram convinsă că el n-o să mă placă. Apoi, într-o zi, în care am ieșit fără Cal, ne-am sărutat. A fost cel mai intens moment din viața mea, dar apoi nu am mai vorbit despre asta. Am presupus că a regretat și a vrut să ne întoarcem la a fi doar prieteni, iar eu mi-am zis că e bine și așa.

Din păcate, la puțin timp după, trioul nostru s-a destrămat.

Dintr-odată, îmi doresc să fi fost acum la ora de istorie lângă Emily, chiar și știind că discursul lui Boney urmează după pauză. Mă foiesc pe scaun, înainte, înapoi. Nu vreau ca Mateo să vadă cât mă neliniștește subiectul ăsta.

— Probabil. E ceva anume ce ai vrea să știi?, întreb.

— Nu neapărat, spune Mateo. Nu-i ca și cum ar mai putea să schimbe ceva.

— Grozav, zice Cal. Ia uite ce multe locuri de parcare. O să las mașina aici.

Duce mașina până la etajul de sus, cel cu terasă.

— Vă puteți lăsa lucrurile în portbagaj, ne spune el.

Simt că îmi e greață. Poate chiar ar fi trebuit să fi rămas astăzi acasă, cu draperiile trase. Aproape că-l rog pe Cal să mergem înapoi, dar nu vreau să-i stric entuziasmul. Dacă tot sunt aici, poate că mi-ar prinde bine o cafea.

— Bine, spun eu, și scot o poșetă din rucsac.

Strecor în ea portofelul, telefonul și ochelarii de soare, apoi mi-o trec pe umăr și deschid portiera.

Ne aruncăm rucsacurile în portbagaj și ieșim din parcare.

O parte importantă din *Cea mai tare zi dintotdeauna* fusese întâlnirea noastră spontană cu un grup de suporteri Red Sox. Poate că, dacă nu ne-am fi amestecat cu ei, nu am fi reușit doar noi trei să facem o zi grozavă nici atunci.

Poate nu am fi devenit prieteni apropiați.

— Să mergem să bem o cafea?, întreb eu. E vreun Starbucks pe aici?

— Nu am idee, dar este un loc nu departe de aici, unde merg cu o prietenă uneori, zice Cal. Îl recomand. Dacă nu vă deranjează să mai faceți câțiva pași în plus.

— Sigur, haide.

Merg după el, în timp ce îmi verific telefonul. Multe mesaje, dar respir ușurată – niciunul nu este de la părinții mei sau din partea școlii. Ai mei urmează să se urce în avion cam într-o oră.

Spun în gând o rugăciune pentru ca ai mei să nu afle vreodată că am

chiulit, pentru ca seara maică-mii să iasă perfectă. Ar fi trebuit să mă fi gândit la asta înainte, dar acum este prea târziu. O să beau o cafea și să-l rog apoi pe Cal să mă aducă înapoi la liceu.

Să ai un plan ajută întotdeauna. Parcă mă simt cu adevărat mai bine. Trag aer în piept și mă întorc la mesajele mele.

Daniel: Emily mă tot întreabă unde ești.

Daniel: Cumva chiulești? M&T o vor lua razna.

Abia mă abțin să nu-l amenințț, pentru că nu vreau să le sufle o vorbă. Dacă aș face-o, însă, s-ar duce direct la ei și ar turna totul. Sper să fiu înapoi la liceu până la pauza mare de prânz, și asta să-i închidă gura.

Sunt pe cale să bag telefonul în geantă, când primesc un alt mesaj.

Emily: Și Boney lipsește.

Emily: Cumva sunteți împreună?

Emily: Glumesc. Știu că nu sunteți.

Mă încrunt la ecran. Boney nu are cum să lipsească, pentru că urmează discursul lui de acceptare a președinției.

Cineva îmi atinge cotul.

— Ivy, spune Cal.

Ridic privirea și îmi dau seama că nu am idee unde suntem. Clădirile de aici par niște hale, niște fabrici.

— E coadă, îmi arată el spre ușa unei cafenele. Vreți să mergem în altă parte?

Mă gândesc că vreau să mă duc acasă.

— La pinguini, spune Mateo. Acvariul este în partea aia. Păreai că vrei neapărat să-i vezi, Cal.

— Da, așa e. Dar nu-i nevoie să mergem chiar acum… Cred că doar aveam un fel de criză personală. Nu era neapărat despre pinguini.

— Niciodată nu-i doar despre pinguini, zice Mateo.

— Despre ce este atunci?, întreb eu.

Cal se trage de gulerul tricoului. E albastru, cu buline verzi, de abia vizibile. Nu se mai îmbracă la fel de extravagant ca pe vremuri, dar tot mai iese în evidență uneori. Stilul lui nu e preluat de la vreunul dintre tații lui, care sunt definiția conformismului.

— O chestie legată de relații. Chiar așa, voi sunteți cu cineva?, întreabă el.

Întrebarea mă ia pe nepregătite, deși este un subiect despre care discută de obicei foștii vechi prieteni. Mă bate gândul să le spun despre Angus

MacFarland, un tip cu care am fost vara trecută, în Scoția. Dar trebuie să recunosc că pare mai degrabă o relație inventată.

— Momentan, nu, spun eu.

— Dar tu, Mateo? Am auzit că ieși cu Carmen Costa.

Stomacul mi se strânge. Nu vreau să aud despre Mateo și Carmen Costa, o relație probabil perfectă, din moment ce Carmen e minunată. Chiar ieri a venit să mă consoleze, după ce au fost anunțate rezultatele alegerilor, și mi-a spus că m-a votat pe mine.

— Nu mai suntem împreună, zice Mateo.

— De când?, întreabă Cal.

— Din vară.

Mă aștept să spună mai mult, să ne dea detalii, dar în loc de asta se oprește în mijlocul drumului și se uită în jur.

— Cal, de fapt unde mergem?

— Păi, e în apropiere un magazin cu diverse ustensile de desenat, mă gândeam că ne-am putea opri. Aș avea nevoie să caut ceva.

— Din partea mea e în regulă. Ivy?

— Bine, spun eu, deși mă pot gândi la lucruri mai interesante de făcut, decât să mă uit la Cal cum își alege creioane colorate.

Mergem în tăcere, până ce curiozitatea mea se zbate să preia controlul. E mai puternică decât nevoia mea de a nu părea afectată.

— Așadar, Mateo, ce s-a întâmplat cu tine și Carmen?

Ridică din umeri.

— Cred că relația și-a urmat cursul firesc. Eu lucram mult, ea își petrecea timpul cu prietenele… După vreo lună în care de abia ne-am văzut, ea a zis că am putea la fel de bine să ne fi despărțit, iar eu am recunoscut că poate asta ar trebui să facem.

Pare foarte relaxat când o spune, și nu îmi dau seama dacă se preface.

Cal pare și el neîncrezător.

— Pe bune? Asta a fost tot? Ei bine, măcar nu ți-a dat papucii la Veggie Galaxy.

Aștept ca el să dea mai multe detalii, dar Mateo oftează.

— Și eu îmi spun asta în fiecare zi.

Râd și eu, apoi văd expresia întunecată a lui Cal.

— Stai așa, ți s-a întâmplat ție?

— Mda, zice. Chiar după ce Noemi mi-a spus că aș fi un roboțel, o persoană care nu trăiește pe deplin. Dar a fost bine, așa am avut șansa să

cunosc pe cineva cu care am mai multe în comun. Nu suntem oficial împreună, dar… e o relație care îmi face bine. Cred.

— Doar crezi?

Pare genul de conversație în care vrea să ceară ceva, un sfat, dar nu știe cum.

Înainte însă de a apuca să-l presez să-mi zică mai multe, observ cu coada ochiului un imprimeu familiar de haine, pe partea opusă a străzii. Cred că am vedenii, pentru că în mod cert nu poate fi aceeași persoană care îmi bântuie coșmarurile încă de la dezbaterea finală a alegerilor școlare. Mă uit mai bine și… cu siguranță nu mă înșel.

Îl apuc pe Cal de braț.

— Vedeți și voi ce văd eu?, întreb. Ce naiba caută Boney Mahoney aici?

LABORATORUL MEDIA
AL LICEULUI CARLTON

Doi băieți sunt așezați la o masă metalică, arcuită. Pe monitorul dintre ei e scris cu litere mari CARLTON VORBEȘTE. Pe un banner atârnat de masă se află mascota liceului, o pumă. Primul băiat este slăbănog, cu părul lung, brunet, ondulat, și cu ochii mari, care te induc în eroare, părând inocenți. Al doilea băiat este lat în umeri și poartă părul scurt. Pare relaxat, sau ar părea, dacă nu s-ar juca obsesiv cu pixul pe care-l ține în mână.

BĂIATUL #1: Ce mai faceți, liceeni de la Carlton? Eu sunt Ishaan Mittal, iar el este…

BĂIATUL #2: (*lasă pixul jos*) Zack Abrams. Ar trebui să analizăm discursul noului președinte al clasei, dar…

ISHAAN: Președintele nu a catadicsit să vină!

ZACK: (*mormăind*) Ishaan… mă pregăteam s-o spun într-un mod mai diplomat.

ISHAAN: În dimineața asta, noul și controversatul președinte al clasei, Boney Mahoney…

O VOCE DE PROFESOR: Vă rog frumos, fără porecle. Și e de ajuns să spuneți că e noul președinte. Nu și controversat.

ISHAAN: În această dimineață, noul președinte, Brian Mahoney, și-a bătut joc de alegerile pe care le-a câștigat…

VOCEA DE PROFESOR: Încercați să redați

mai degrabă faptele, mai puțin impresiile voastre. Mai bine facem un sumar al desfășurării alegerilor?

ZACK: Oamenii s-au bucurat că n-au mai trebuit să asculte discursul lui Boney.

ISHAAN: Cu tot respectul cuvenit, domnule G, alegerile sunt deja o știre învechită. Nimeni n-are nevoie de un rezumat. Întrebarea la care toată lumea vrea să afle răspunsul e – unde naiba se află Boney? (*privind în camera*) Ieri, a promis că ne va conduce echipajul. Iar astăzi…

ZACK: Probabil a dormit peste program.

ISHAAN: A și promis că, dacă va câștiga alegerile, nu va fi prin preajmă să ne bată la cap. Cred că acum aplică literal propriul slogan.

DOMNUL G: (*oftează*) Vă rog, vă rog, copii. Fără înjurături, fără porecle, fără speculații.

ZACK: Și uite așa se duce naibii toată distracția.

ISHAAN: Păcat de talentele noastre nevalorificate.

5. MATEO

Ivy pare mai întâi șocată, apoi revoltată.

— Nu-mi vine să cred! Trebuia să-și țină discursul chiar în clipa asta! zice ea, cu ochii lărgiți de uimire. Oare s-a retras din funcție? Sunt eu președintă acum?

Își scoate telefonul și privește ecranul.

— Haide, Emily. Unde ești când am nevoie de tine? Îmi dădeai mesaje cu nemiluita acum cinci minute.

— Poate că nici nu era el, zic eu.

Trecuse oricum repede prin fața noastră, apoi dăduse colțul străzii.

— El era, mormăie Ivy. De necrezut. Nu poți rata adunarea generală când ești președintele clasei. Prezența este obligatorie, se înțelege de la sine. Scrie în regulile liceului, pe care eu le-aș fi implementat dacă eram aleasă președintă.

Se uită în direcția în care a dispărut el.

— Haideți, să vedem încotro merge.

— Cui îi pasă?, întreb eu, dar e o întrebare lipsită de sens.

Evident, îi pasă ei.

Sper ca tipul să fi dispărut din raza vederii noastre până ce dăm colțul, dar nu avem noi norocul ăsta. Observ că Ivy avea dreptate, chiar este Boney. Îl urmărim preț de două străzi până ce ajunge în fața unei clădiri cu o ușă colorată în verde aprins. O deschide și pășește înăuntru.

— Stai așa, zice Cal și o apucă pe Ivy de mână. Nu poți intra după el oricând vrei, fără un cod de acces.

— Ce? De unde știi?

— Păi, clădirea asta… începe Cal, trecându-și o mână prin păr. Știi că am menționat mai devreme o persoană cu care mă văd? Studioul ei de artă este aici.

— Un studio de artă? Are așa ceva?, întreb eu.

— Păi, nu este propriu-zis al ei, ne explică Cal. Este închiriat de un prieten, iar ea merge acolo să lucreze din când în când. Acum, clădirea e scoasă la vânzare, iar chiriașii ar fi trebuit s-o elibereze de luna trecută. Însă unii încă mai folosesc spațiul, după cum se vede.

Cal o privește pe Ivy.

— Nu ar trebui să pari atât de șocată. Nu-i mare chestie.

— Chiar este mare chestie, zice ea. Dacă tata a cumpărat această clădire, el sigur are o problemă cu chiriașii care nu vor să părăsească spațiul.

Are dreptate, dar pe mine altceva mă frământă.

— Cal, dar tipa asta nu e la liceu?

— Nu chiar, zice Cal.

— E la facultate?

Nu mi l-aș fi imaginat pe Cal ca pe un tip care să facă o pasiune pentru o tipă mai mare ca el. Sau genul de care s-ar îndrăgosti o tipă mai în vârstă.

— Uitați, chestia e că ea va fi aici în câteva minute, de fapt. Mereu e prezentă la studio marțea de la zece. Este rutina ei, pentru că lumina e cea mai potrivită atunci. Și, dacă o să mă vadă în fața clădirii, va fi al naibii de jenant.

— De ce?, întreabă Ivy. Îl cunoaște pe Boney?

Pune o mână pe brațul lui Cal și îl privește cu milă.

— E cumva un triunghi amoros?

— Nu! zice el și îi dă mâna la o parte. Doar că aș vrea să ne vedem de drum. Haideți să vedem pinguinii ăia, până la urmă.

— O să mergem, imediat după ce vorbesc cu Boney. Dă-mi codul de acces.

— Nu… nu îl știu, minte Cal, și pare jenat.

— Dă-mi codul, îi cere iarăși Ivy. Apoi n-ai decât să mergi și să te ascunzi. Altfel, o să te țin aici în mijlocul străzii până ajunge iubita ta, și lucrurile vor deveni, așa cum ai spus tu, *al naibii de jenante.*

Cal scuipă cuvintele, de parcă i le-ar scoate cineva cu forța din gât:

— Cinci, opt, trei, doi.

Apoi merge să se ascundă pe o alee lăturalnică.

Îl urmez.

— Ce naiba, Cal? De ce nu te poate vedea tipa asta?

Își linge buzele, nervos.

— Mai degrabă, nu vă poate vedea pe voi.

— Cal, vorbești fără noimă. Dar cred că n-ar fi trebuit să îi dai codul. Nu-i o idee bună ca Ivy să vorbească acum cu Boney.

Boney este un tip temperamental, iar Ivy era nervoasă, părea că vrea să-i ceară socoteală.

Ieri, după ce se anunțaseră rezultatele alegerilor, Ivy trecuse pe lângă mine și Carmen pe hol.

— Îmi fac griji pentru fata asta, zisese Carmen, fosta mea iubită. Pare atât de stresată. Sper să găsească o modalitate de a se relaxa în viitorul apropiat.

Eu și Carmen am rămas prieteni, pentru că despărțirea noastră a fost liniștită, de comun acord, cam așa cum le-am povestit lui Cal și Ivy. Atâta că am avut la un moment dat senzația că ea își dorea ca eu să mă lupt mai mult pentru relația noastră. Și am vrut s-o fac. Însă, așa cum mi-a zis Autumn, nu reacționez prea bine atunci când sunt respins, sau când suspectez că o să fiu respins.

Dar e firesc, nimănui nu-i place asta.

— Mai bine am merge după Ivy, îi propun lui Cal, care însă rămâne nemișcat. Haide, n-o să se întâmple nimic, bine?

Sunt surprins când în cele din urmă vine după mine. Mă și bucur că o face, pentru că deja am uitat codul. Cal apasă tastele cu numerele, iar strada este pustie, în tot timpul ăsta.

Intrăm într-un hol bine luminat, cu ferestre pe tavan. Pereții sunt albi, iar podeaua e de lemn, pe alocuri zgâriată. Sunt două rânduri de trepte, atât la dreapta, cât și la stânga noastră.

— Ivy? Unde ești?, strig eu.

Tăcere completă, preț de câteva secunde. Apoi aud vocea ei.

— La etaj, zice.

— Ești bine?, întreb, începând să urc, cu Cal pe urmele mele.

— Nu știu.

Pare speriată.

Încep să urc câte două trepte deodată.

— La ce etaj ești?, strig.

— Nu știu!

Inima îmi bate cu putere și mă aștept la ce e mai rău. O găsesc la cel de-al patrulea etaj. Pare complet în siguranță, e singură.

Mă reazem de perete, să-mi trag răsuflarea. Suntem pe un coridor lung, cu uși de o parte și de alta, toate închise, cu excepția celei lângă care se află Ivy.

— Ivy, ce naiba, m-ai speriat de moarte. Unde-i Boney?

— Cred că… Cred că ar putea fi aici, spune și arată spre încăpere.

— Unde?

Merg și arunc o privire în cameră. Observ ferestrele largi, biblioteca masivă în perete, iar în mijloc o masă cu pensule, creioane și coli de hârtie.

Câteva tablouri neterminate.

Clar, aș fi zis că e un atelier de pictură, unul folosit recent, în ciuda faptului că această clădire ar fi trebuit să fie goală.

Apoi urmăresc privirea lui Ivy și observ o pereche de tenișii roșii, ieșind din spatele unui dulap masiv. Cineva stă acolo întins pe podea, nemișcat și tăcut.

— Boney?, zic eu, după ce îmi dreg vocea.

Nu primesc niciun răspuns. Singurul zgomot care se aude este al sirenelor poliției, în depărtare.

— Aia sunt tenișii lui?, o întreb pe Ivy.

Ceva mă trage de braț. E Cal, care a venit fix în spatele meu, să arunce o privire.

— Ce se întâmplă?, zice.

— E cineva acolo, cineva care pare…

Nu știu cum să termin propoziția. Mă uit la Ivy.

— Tu te-ai apropiat mai mult de el?

— Nu, spune ea, de parcă în sfârșit s-ar dezgheța și ar realiza unde se află. Mi-era teamă că mai este și altcineva aici, sau că…

— Și ai văzut pe altcineva?

Sirenele poliției par că s-au mai apropiat.

Ivy clatină din cap. Obrajii îi sunt îmbujorați. Își îndreaptă spatele.

— Nici nu știu de ce am fost atât de speriată.

Oftează, apoi, fără vreun avertisment, se prăbușește pe podea.

Sunt prea șocat ca să am o reacție.

Apoi o strig și alerg spre ea, trăgându-i capul pe genunchii mei. Îi verific pulsul, respirația. Ține ochii închiși și e grea ca o piatră de moară în brațele mele.

Mă întreb dacă a leșinat din cauză că a văzut un cadavru. Dar, de aici, nu se observă nimic în afară de tenișii ăia roșii.

— Aia trebuie să fie cauza, zice Cal și îmi arată o seringă aruncată pe podea.

— Ah, cineva încă mai leșină la vederea acelor, nu?, zic eu și aproape că-mi vine să râd, deși totul este dramatic, nicidecum comic. I-ai telefonul lui Ivy, te rog, îi cer lui Cal.

— Mateo, tu auzi asta?, mă întreabă.

— Ce să aud?

Zgomotul sirenelor e mai puternic ca niciodată. Pare că ar fi la doi pași

de noi.

— Ceva nu-i în regulă.

— Multe lucruri nu-s chiar în regulă acum, Cal.

Mă ignoră. Merge până la fereastra largă și privește afară.

— Polițiștii s-au oprit în dreptul clădirii noastre. Ce ar avea de căutat aici? I-o fi sunat Ivy, să spună ce a descoperit?

— Nu cred. Ne-ar fi spus dacă ar fi făcut-o. Crezi că poliția știe codul de acces?

Tresărim când auzim un geam spărgându-se. Cal își duce mâna la gură.

— Păi… cred că folosesc o altă metodă de acces. E clar că vor fi aici dintr-o secundă în alta.

Se aud și mai multe geamuri spărgându-se.

— Frate, ce naiba se întâmplă? Ce să facem?

— Cred că ar trebui s-o ștergem, zice el.

Acum încep să râd de-a dreptul.

— Mda, să trecem pe lângă polițiști, cărând o fată leșinată în brațe, și să-l lăsăm aici pe bietul…

Nu-mi vine să spun numele lui Boney. Poate nici nu-i el, până la urmă… O fi vreun artist care și-a injectat o supradoză. N-ar fi neobișnuit.

Am mai fost și înainte într-o încăpere cu o persoană moartă. Unchiul meu, Hector. Avea peste optzeci de ani și era foarte bolnav, iar noi făcusem o excursie în Bronx pe când eu aveam doar nouă ani, ca să *ne luăm la revedere de la el,* cum spusese mama. Era în pat, cu ochii închiși, iar mătușa Rose își făcea de lucru cu niște mătănii. Apoi, dintr-odată, rigiditatea lui devenise și mai pregnantă. Mama îmi pusese o mână pe umăr, strânsese puțin și zisese că bătrânul plecase în pace.

Dar, acum, numai pace nu-i în camera asta.

— Nu trebuie să trecem pe lângă polițiști, spune Cal. Mai sunt niște scări, în celălalt capăt al holului. Dau într-o alee, în spatele clădirii. Pe o cu totul altă stradă.

Pare cea mai bună și cea mai proastă idee pe care am auzit-o. Creierul parcă îmi este amorțit. Sper al naibii de tare ca Ivy să se trezească și să ia deciziile în locul nostru.

— Bine, dar… N-ar trebui să le spunem ce am văzut?, întreb.

— Păi, ce, mai exact? O pereche de tenișI și o seringă? Vor vedea și ei aceleași chestii. Dacă persoana de acolo mai poate fi ajutată…

Cal merge în pragul ușii.

— Atunci o vor ajuta. Noi oricum nu putem. Noi putem doar să intrăm într-un mare, mare bucluc, pentru că nici nu ar fi trebuit să ne aflăm aici.

Și așa, pur și simplu, dispare.

Ezit puțin, uitându-mă când la Ivy, când la perechea de tenișii, până ce aud vocile apropiindu-se prea mult. Mă gândesc la ce ar putea să se întâmple dacă rămân. N-am făcut nimic rău, dar nici nu mă pot baza pe polițiști, că îmi vor acorda prezumția de nevinovăție. Să fiu găsit în astfel de circumstanțe – cu o fată leșinată și un tip probabil mort – ar putea să mă arunce direct în închisoare. Și, chiar dacă nu se va ajunge până acolo, ultimul lucru de care am nevoie e ca poliția să investigheze propria mea viață din momentul de față.

Sau să-mi cerceteze familia.

Ochii mei fixează seringa de pe podea, și atunci mă hotărăsc. Cal are dreptate. Nu avem cum să ajutăm pe nimeni dacă rămânem aici. O ridic pe Ivy în brațe și o rup la fugă după el, încercând să fac cât mai puțin zgomot.

6. CAL

Aflat în studio, singurul meu gând era s-o șterg cât mai repede de acolo.

Așa că, odată ce mă văd în strada pustie, fără polițiști pe urmele mele, sunt din cale-afară de ușurat.

Bine, asta preț de vreo câteva secunde, apoi mă întreb care ar trebui să fie pasul meu următor. Mateo apare în spatele meu, cărând-o pe Ivy, care încă nu și-a revenit.

Parcarea se află la o distanță considerabilă de aici, iar Boney… Dumnezeule.

Boney Mahoney ar putea fi mort acolo.

Îl știu pe Boney de la grădiniță, destul timp încât să fiu la curent cu modul în care și-a căpătat porecla. Eram în clasa a doua și aveam fiecare câte un dulăpior cu numele nostru pe el. Le scrisesem chiar noi numele, cu markerul negru, și lipisem etichetele pe lemn. Într-o zi, Kaitlyn Taylor se împiedicase și vărsase paharul cu apă pe eticheta cu numele lui Brian Mahoney. Markerul cursese și mai rămăsese doar inițială prenumelui, lângă finalul numelui de familie. I se spusese mai întâi B. Oney, apoi, evident, Boney. Așa rămăsese pentru toată lumea de atunci.

Cea mai lungă conversație pe care o avusesem cu el fusese la ziua de naștere a lui Kenny Chu, pe care o serbase la o sală de cățărat pe stânci, în clasa a cincea. A fost singura petrecere la care eu și Boney ne-am nimerit amândoi, și asta fiindcă mama lui Kenny îl obligase să invite întreaga clasă. În timp ce ne așteptam rândul la cățărat, Boney se întorsese spre mine și întrebase:

— De ce crezi că au săli de sport unde te poți cățăra pe stânci, dar nu au unele unde te poți urca în copaci?

Nu mă mai gândisem niciodată la chestia aia.

— Poate fiindcă e mai dificil să crești copaci în interior.

— I-ai putea fabrica. Din plastic sau ceva de genu'. Nici astea nu sunt stânci adevărate, arătase Boney.

— E adevărat. Păi, bine, poate chiar ar trebui să se facă. Ai dreptate.

Și-a îngustat privirea și a îndreptat un deget spre mine.

— Dacă inventezi o sală din asta când te faci mari și ajungi miliardar, să știi că eu primesc jumătate din bani.

Nu am fost surprins. Boney căuta mereu o cale de a face bani. Era cunoscut pentru că obișnuia să cumpere bomboane ieftine din magazine și apoi să ni le vândă la mese, în pauza de prânz, evident că la suprapreț. Și evident că și eu cumpărasem de la el, fiindcă îmi fusese poftă. Cine ar rezista unui dulce după masă?

Când am intrat la liceu, am cam uitat însă de el.

Mateo se sprijină de un zid, cu Ivy încă în brațe. Mă privește de parcă ar trebui să am un plan, doar că nu e cazul. Nu știu ce să fac mai departe, dar stomacul meu decide pentru mine. Mă aplec și vomit pe iarbă.

— Bun, concluzionează Mateo. Trebuie să ne regrupăm.

Are privirea aia hotărâtă, pe care o țin minte din perioada în care taică-su plecase de acasă, să se regăsească, ca fan al unei trupe de cover-uri Grateful Dead. Părea că Mateo înțelesese că va trebui să ia de atunci înainte deciziile pe cont propriu, în loc să lase un om de nimic să hotărască pentru el. Poate că mă vede acum pe mine ca fiind omul de nimic, dar nu mă supără – vreau doar să urmez pe cineva în clipa asta.

Pornesc după el și mă simt mai bine să știu că sunt în mișcare. Concentrat să pășesc, nu mai trebuie să mă gândesc la ce s-a petrecut în clădire. În studioul artistic al Larei. Cel mai nou tablou al ei, încă neterminat, stătea pe masă, ca și cum ea de abia se ridicase de acolo cu puțin timp în urmă. Ceea ce nici n-ar fi fost greu de crezut – marțea este ziua ei liberă, și spune că nu poate desena acasă.

Și, atunci, de ce nu se mai afla aici?

Și ce căuta Boney în studio? Pentru că trebuie să fi fost Boney, nu? Chiar dacă niciunul dintre noi n-a avut curajul să privească mai de aproape la băiatul întins pe jos.

Oricum, nimeni nu-l văzuse ieșind din clădire.

Îmi îndrept atenția spre trotuarul pe care pășesc, ca să îmi alung senzația de greață. Îmi trece prin cap că vom fi opriți la un moment dat de către cineva, care ne va întreba de ce ducem o fată leșinată după noi. Așa ar fi firesc din partea unor buni cetățeni implicați social și decenți, dar singura persoană pe lângă care trecem este un bețiv, pe treptele unei clădiri.

Mateo se oprește în fața unui bloc cu o ușă metalică.

— Cheile sunt în buzunarul meu din dreapta, zice. Le poți lua?

— Eu… ce?

— Să iei cheile, spune el, cu nerăbdare. Am mâinile ocupate, după cum vezi.

— Știu, dar unde suntem?

— La Garrett's, spune el. E ușa din spate a barului. Se deschide la cinci, așa că ar trebui să fim singuri următoarele ore.

Scot cheile cât de repede pot și nu mai pun alte întrebări. Ușa se deschide încet, și cam tot pe atunci repornesc sirenele de poliție. Mă sperii și sunt cât pe ce să scap cheile din mână. Mateo intră cu Ivy, iar eu îi urmez.

Suntem într-o încăpere cu lumină slabă, cu aer stătut și butoaie goale de bere. Mai e o altă ușă decât aia pe unde am intrat, și dă înspre o scară. Merg după Mateo și ajung în camera cu barul și cu masa de biliard. Draperiile sunt trase, intră doar puțină lumină. Mateo o așază pe Ivy pe o bancă.

Ivy murmură ceva, dar nu se trezește complet.

— N-ar fi trebuit să-și revină până acum?, întreb.

Ultima dată am văzut-o leșinând în clasa a șaptea, tot la vederea unui ac, când cineva găsise o seringă aruncată pe terenul de sport și o fluturase în aer. Nu am prea clare amintirile de atunci, dar pot jura că își revenise după câteva minute.

— Nu știu, zice Mateo. Cred că s-a speriat rău. Pulsul pare normal, la fel și respirația. Poate doar mai are nevoie de timp.

— O știi și tu pe Ivy. Orice fel de odihnă îi prinde bine, glumesc eu.

Pe când toți trei petreceam timpul împreună, știam că Ivy nu dormea mai mult de cinci ore pe noapte. Îmi dădea mesaje după ce mă culcam, plus altele noi înainte să mă trezesc. Când îmi amintesc, mă simt ușor nostalgic față de lucrurile trăsnite care o preocupau pe ea, în vreme ce restul lumii dormea dusă.

EXISTĂ DELFINI ROZ! (*uite un link de pe YouTube*)

Dacă ai conduce mașina până în spațiu, ai ajunge într-o singură oră.

Trebuie să-i iei un prieten lui Gilbert. În Elveția este ilegal să deții un singur porcușor de guineea, pentru că ajunge să se simtă singur.

Avea dreptate în legătură cu Gilbert. A fost mai fericit după ce părinții mei mi-au dat voie să mai adopt unul. Doar că George, al doilea, nu s-a adaptat și a murit după o vreme, iar Gilbert a dat și el ortul popii la trei zile după. Așa că, per total, nu știu dacă într-adevăr a fost un câștig.

— Așadar, aici lucrezi?, îl întreb pe Mateo.

N-am mai fost într-un bar până acum.

— Mda, zice el. Proprietarul nu vine de obicei înainte de ora două, așa că suntem în regulă deocamdată.

Îmi toarnă ceva într-un pahar, iar eu dau băutura pe gât.

— Ești bine?, întreabă Mateo.

— Nu știu. Tu?

— La fel.

Bea și el din pahar, ceea ce pare a fi apă, cum a fost și la mine.

— Ce coșmar nenorocit.

— Știu, spun. Nu asta aveam în vizor când am propus să recreăm *Cea mai tare zi dintotdeauna.*

— Mai bine mergeam să vedem amărâții ăia de pinguini.

Încep să râd, isteric chiar. Oricum, mai bine decât să plâng.

— De acord.

Expresia lui se schimbă dintr-odată și mă privește atent.

Știu exact ce urmează.

— Cal, cine e fata aia despre care ne-ai spus?

— Cum?, întreb, doar ca să trag de timp.

— Iubita ta, care lucrează acolo, în atelier.

Am nevoie să mă gândesc, am nevoie să discut cu Lara. Îmi scot telefonul.

— Lucrează în studio, dar nu era acolo, zic.

— Doar fiindcă n-am văzut-o, nu înseamnă că nu a fost acolo. Ziceai că vine în fiecare marți, nu?

— Mda, de obicei.

Degetele mele ating telefonul și îi dau imediat un mesaj Larei.

Ești la studio?

— Și de ce n-ar fi fost acolo tocmai astăzi?

— N-am idee.

Mă uit la telefon și sper să-mi răspundă cât mai curând. O face, iar inima începe să-mi bată cu putere.

Nu, n-am avut cum să ajung.

Respir ușurat.

De ce nu?, o întreb.

Am mers la cursuri de ceramică, răspunde ea.

Îmi trimite o poză cu un vas în curs de modelare.

Ușurarea îmi străbate întregul corp, dar se evaporă rapid. Pentru că tot nu explică de ce Boney (sau cine o fi fost) se afla acolo.

Trebuie să vorbesc cu tine, îi scriu. *Acum, față în față. E urgent.*

— Cal, cumva îi dai fetei ăleia mesaje?, mă întreabă Mateo, și mă minunez încă o dată de abilitatea lui de a citi gândurile și situațiile.

— Mda. Zice că n-a trecut pe la studio.

Îmi fac de lucru în jurul barului și observ televizorul, care nu-i pornit.

— Putem să-l deschidem?, îi zic lui Mateo. Poate că a ajuns la știri ce s-a întâmplat acolo.

Merge până la bar și ia telecomanda. Îl pornește, iar eu în timpul ăsta caut știri pe internet.

Televizorul este pe un canal de sport, cu sonorul dat tare. Mateo caută știrile și, ce să vezi, un reporter tocmai vorbește din fața studioului de unde am plecat noi nu cu mult în urmă.

Inima mi se îngreunează. Dacă chestiile astea apar și la televizor, e clar că au fost reale.

— Căcat, zic.

— Șttt, face Mateo.

— Poliția vă roagă să oferiți orice informații dețineți despre clădirea în care a fost găsit trupul neînsuflețit al unui tânăr, spune reporterul.

Dumnezeule. *Trupul neînsuflețit.*

Cuvintele mă lovesc asemeni unui pumn în stomac. Încă de când am părăsit atelierul Larei, mi-am tot spus că poate nu era ceea ce părea. Poate tipul era leșinat sau dormea. Se prefăcea, se juca de-a mortul. Nu avea sens niciuna dintre ele, dar era ce îmi dorisem eu să cred.

— Asta înseamnă… cadavrul era…

Nu pot pronunța numele lui Boney.

— Neidentificat. Uite, așa a spus, zice Mateo, repede. Reporterul se uită în cameră.

— O sursă anonimă s-a declarat îngrijorată după ce a văzut o femeie blondă injectând un tânăr cu o seringă, moment după care acesta devenise inconștient. Clădirea în cauză este momentan vacantă și nu are camere de luat vederi, așa că rugăm pe oricine ne poate oferi detalii să o facă, în special legate de acea tânără femeie blondă, descrisă până acum ca fiind atractivă, pe la douăzeci și ceva de ani. Se pare că aceasta s-a aflat în zonă la momentul incidentului.

Mateo pune pauză, iar Ivy se trezește chiar atunci. Își ține mâinile la piept și pare speriată.

— Ce se întâmplă?, vrea să știe.

7. IVY

La început, nu am idee unde ne aflăm. Nu-mi mai amintesc nimic, în afară de faptul că am plecat de dimineață de la școală cu Mateo și Cal. Amândoi se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut al doilea cap. Ceea ce ar fi tragic, pentru că ăsta pe care-l am deja mă doare de mor.

Apoi mă lovește greața, pentru că îmi amintesc *totul.*

— Dumnezeule!

Sar în picioare.

— Ce am făcut… Unde suntem? Ce-i locul ăsta?

— Stai jos, înainte să leșini din nou. O să-ți aduc niște apă, zice Mateo.

Încerc să protestez, să spun că mă simt bine, dar încă mai am amețeală și gura uscată. Îmi dau seama că suntem într-un bar, unul în care Mateo se mișcă de parcă ar fi la el acasă.

— Suntem la Garrett's întreb.

Cal îmi zâmbește.

— Se pare că încă îți funcționează creierul. Îți mai amintești de ce ai leșinat?

— Era pe jos o seringă, spun și ridic din umeri.

— Ține, zice Mateo și îmi întinde un pahar cu apă. Bea asta și liniștește-te.

Îmi e sete și îmi și place ideea că o altă persoană are grijă de mine. Însă am prea multe întrebări și nu pot să tac. Trebuie s-o pun măcar pe cea mai importantă.

— Ce s-a întâmplat cu tipul care era pe podea?

Mateo și Cal schimbă priviri îngândurate.

— De fapt, nu avem habar, zice Cal. Nu am apucat să verificăm. După ce tu ai leșinat, lucrurile s-au complicat și mai tare.

— Și mai tare? Cum așa?

— A apărut poliția, de nicăieri. Urlau sirenele, apoi au spart niște ferestre și au pornit în sus pe scări, iar noi… știi tu. Ne-am gândit că se vor descurca ei mai departe. Așa că am plecat.

— Ați plecat, repet eu.

— Mda.

Cal este palid ca o fantomă. Pistruii îi sunt mai proeminenți ca în alte

dăți.

— N-ați vorbit mai întâi cu poliția?, zic.

— Nu, recunoaște Cal.

— Cu alte cuvinte, ați fugit de la scena unei crime? Cum de ați putut crede că-i o idee bună?

Mateo pare încordat.

— A fost o chestie neprevăzută. Nu știam de ce vine poliția de fapt. A trebuit să decidem pe loc, ăștia care măcar eram conștienți. Scuze că nu ne-am putut consulta cu tine, ce să zic.

Vreau să protestez, dar apoi îmi dau seama că nu ar fi corect față de el. Pe când eram mici și mergeam la mall, el era mereu cel percheziționat la ieșire. Uneori stătea deoparte, cu o expresie împietrită, în timp ce gardianul îi răscolea rucsacul sau chiar îi împrăștia conținutul pe jos. Nici nu-și cereau scuze, la final. Acum pot pricepe de ce nu a vrut să rămână pe loc și să vorbească cu polițiștii.

— Bun, dar măcar ar trebui să spunem cuiva că l-am văzut pe Boney intrând…

Văd că Mateo devine și mai încordat când îi menționez numele.

— Ce este?, întreb.

— Tipul pe care l-am văzut acolo, cine o fi fost el, e mort.

Pare că îmi trage cineva podeaua de sub picioare.

— Boney era.

— Cum de știi asta?, mă întreabă Mateo.

— Tenișii ăia. Erau ai lui.

Acum, când îmi amintesc ziua dezbaterii, sunt convinsă că îi purta în picioare. Știu că mă enervasem fiindcă îi găsisem țipători. Ceva strident și neserios, într-o zi care ar fi trebuit să fie cumva mai sobră.

Când îl văzusem intrând în clădire, de abia așteptasem să ajung în fața lui și să-i spun vreo două. Aveam un discurs cap-coadă în minte. Despre responsabilități, maturizare și altele…

Nu-mi permit să plâng, pentru că nu știu când am de gând să mă opresc, dacă o fac.

— Ivy, îmi zice Mateo, cu blândețe.

— De unde știi? De unde știi că era mort?

Mateo face cu mâna spre televizor.

— Ăla e Dale Hawkins, spun, când văd fața reporterului. Părinții mei îl cunosc.

Tata e enervat pe el, fiindcă i-a prezentat la un moment dat activitatea într-o lumină nefavorabilă. Spune despre reporter că este un ipocrit.

Îmi dau seama că stă în fața clădirii de unde am ieșit noi.

Mateo confirmă.

— Vorbește despre ce s-a întâmplat la studio.

Ia o telecomandă și îmi spune că va derula înapoi, ca să văd și eu întregul material.

— Ne aflăm într-o zonă industrială, liniștită, la nord de Faneuil Hall, care în această dimineață a devenit scena unei tragedii.

Urmărim reportajul în tăcere. Mateo pune pauză la un moment dat.

— Până aici ne-am uitat noi înainte să te trezești, zice.

— Bine, spun. Dă mai departe.

Nu mai e prea mult din reportaj, doar Dale care oferă niște numere de telefon la care pot suna cei care au fost martori, într-un fel sau altul.

— Așadar… O femeie blondă, zice Mateo.

Îmi dau coada peste umăr și îmi trec degetele prin vârfurile părului.

— Nu poate… Nu vorbește despre mine, nu?, spun în cele din urmă.

Niciunul dintre băieți nu răspunde.

— Nu am douăzeci și ceva de ani, argumentez.

Mateo pare căzut pe gânduri. S-o gândi că reporterul a exagerat când a spus că femeia era atrăgătoare, dacă ar fi vorbit despre mine. Îmi trag o palmă în mintea mea, fiindcă nu astea sunt lucrurile care ar trebui să mă preocupe acum.

— Multă lume habar n-are să aproximeze corect vârsta cuiva, spune.

— Da, însă… Chiar dacă m-a văzut cineva intrând în clădire, n-ar fi avut cum să mă vadă cineva injectându-l pe Boney. Nici măcar nu m-am apropiat de el.

Încep să le fiu recunoscătoare că m-au luat de acolo, înainte să apară poliția. Dacă m-ar fi găsit în încăpere, o tipă care se potrivea descrierii pe care o primiseră ei… Ar fi fost vai și amar de ceremonia maică-mii. Să intru într-un bucluc legat de droguri, când ea primește un premiu pentru lupta împotriva lor. Ce ironie!

— Credeți că există vreo șansă ca Boney să-și fi făcut singur asta?, întreabă Cal. O supradoză? Tocmai vorbeam despre chestia asta cu drogurile, că sunt peste tot în ultima vreme, mai ales în liceu.

— Dar aici nu suntem în liceu, zic eu. De ce ar fi venit Boney până aici ca să se drogheze? Ar fi putut s-o facă mai aproape de casă.

— Ai mai văzut pe cineva în clădire?, mă întreabă Mateo, și pare să contemple un alt scenariu.

Clatin din cap.

— Nu.

— Ai auzit vreo altă voce?, insistă el.

Cad pe gânduri. Eram speriată, agitată. Nu mai știu cum am nimerit fix în camera unde se afla el. De ce am ajuns la etajul ăla.

— Poate. Cred că am auzit ceva, un zgomot care m-a făcut să urc până la etajul respectiv. Poate pași.

Simt că memoria mi se mai limpezește.

— Părea că e cineva acolo.

— Bine că nu ai dat nas în nas cu nimeni, zice el, parcă prevestind ceva rău.

Îmi trec fiori pe șira spinării. Mă uit la Cal, care e preocupat de telefon. Realizez o chestie care fusese evidentă în tot timpul ăsta.

— Ia stați așa. Fata aia! Cea care folosește atelierul. Cumva este blondă? E blondă, nu-i așa?

— N-a fost la fața locului, zice Cal, repede.

— Dar e blondă?

Aproape că țip.

Cal devine și mai palid.

— E… e… Uite, am telefonul tău.

O încercare penibilă de a schimba subiectul, dar îmi atrage atenția, chiar și așa.

Cal bagă mâna în buzunar și scoate un telefon de ultimă generație.

— Ți-a căzut când ai leșinat.

— Nu e al meu, spun și îmi deschid geanta, din care îl scot pe al meu. Asta e al meu.

— Căcat, zice Mateo. Ala trebuie să fie atunci al lui Boney.

— Sau al celui care l-a ucis, spune și Cal.

— Este o probă, trebuie să-l predăm, spun eu.

— Să-l ducem înapoi la scena crimei sau cum sugerezi să procedăm?, mă ironizează Mateo.

— Poate să-l trimitem poliției prin poștă? Cu un bilet?

— Trebuie să merg la baie, ne anunță Cal.

— În stânga televizorului, îl ghidează Mateo.

— Mersi. Mă întorc imediat.

Îl urmăresc pe Cal cu privirea, apoi mă întorc spre Mateo și îi șoptesc:

— Care-i treaba cu el?

— Nu știu. Cred că-i ceva legat de fata aia. Nu vrea deloc să vorbească despre ea.

Sunt derutată, agitată, obosită. Mă uit la barul din spatele meu.

— Sunt singura care ar avea nevoie de o băutură în clipa asta?

Mateo râde, și brusc gropițele îi sunt vizibile. Pe când aveam treișpe ani, trăiam pentru zâmbetul ăla.

— Ivy Sterling-Shepard, ai nevoie de o băutură înainte de prânz? Cu siguranță te-ai schimbat.

— Circumstanțe neobișnuite, spun eu.

Merge până la bar și începe să caute ceva.

— Ce ai prefera?, mă întreabă.

— Maker's Mark, spun.

— O tipă căreia îi place whisky-ul, așadar? Ești plină de surprize.

— Doar puțin vreau, îl avertizez.

Nu îmi place cine știe ce să beau, dar de când am împlinit șaisprezece ani, părinții ne dau mie și lui Daniel să gustăm diverse băuturi, fiind de părere că dacă ne-ar interzice mai degrabă ne-ar trezi interesul pentru alcool. Strategia lor se pare că e bună. Singura băutură care îmi place e whisky-ul aromat pe care-l preferă și tata.

— Nu-ți face griji, îți torn foarte puțin. Nu vreau să observe Garrett că am umblat la sticle.

Nici nu glumește. Când revine cu paharul, are doar puțină băutură pe fund, nici măcar un deget.

— Tu nu bei?

— Mai bine nu, spune.

Mă simt vinovată, fiindcă e stresat ca nu cumva șeful lui să observe că a consumat din sticlă.

Până să mai apuc să regret, băutura dispare din pahar. O căldură plăcută îmi inundă pieptul și mă simt de parcă aș fi în sufrageria de acasă, alături de părinții mei. Tata e la birou, lucrează, iar eu sunt ghemuită într-un fotoliu și citesc. Mă simt în siguranță. Apoi sentimentul dispare, fiindcă mă gândesc la părinții lui Boney. Or fi plecat la muncă ca de obicei, așa cum fac părinții, fără să le treacă prin cap că vor primi un telefon doar câteva ore mai târziu, cu o astfel de veste.

Îmi spun că nu trebuie să plâng. Trag aer în piept și-l întreb pe Mateo:

— Ce-ar trebui să facem acum?

— Nu știu, spune. Ai dreptate, ar trebui să le predăm polițiștilor telefonul găsit. Dacă este al lui Boney, ar putea fi ceva în mesajele sau apelurile lui care să explice ce naiba căuta acolo.

— Vezi dacă îl poți debloca. Pariez că are o combinație de bază, ceva gen 1 – 2 – 3 – 4.

Mateo încearcă, dar nu reușește.

— Nu-i asta, zice.

— Încearcă cu numele lui, sugerez.

Înainte s-o facă, se întoarce Cal de la baie. Își suflecă mânecile – gestul lui care anunță că ne va spune ceva ce n-o să ne placă.

— Trebuie să plec, zice.

— Să pleci? Unde?, întreb eu. Știi că nu poți pleca așa, pur și simplu. Suntem în mijlocul a ceva.

— Nu-mi dai tu ordine, mormăie Cal, de parcă ar avea din nou patru ani și s-ar enerva când o persoană apropiată încearcă să-l împiedice să facă o prostie.

— Te duci să te întâlnești cu ea?, întreb eu. Blonda care a fost la scena crimei?

— Nici n-am spus că ar fi blondă, zice el, pe un ton defensiv.

— Nici nu era nevoie, pufnesc. Îl cunoștea pe Boney?

— Uite, e complicat. Vă pot explica, dar mai întâi trebuie să discut cu ea. O să mă întâlnesc cu ea, apoi mă întorc și clarificăm lucrurile.

Mă așez în fața lui, blocându-i drumul.

— Doar nu vorbești serios, protestez eu, dar Mateo îmi pune o mână pe braț.

— Lasă-l să plece, Ivy.

— Ce?

— Suntem cu toții agitați, spune Mateo. Va fi și mai rău dacă începem să ne certăm unii cu ceilalți. Sunt convins că are și Cal un motiv bun pentru care vrea să iasă.

— Chiar am, zice Cal, trecând pe lângă Mateo. Vin înapoi în cel mult o oră. Probabil mai puțin. O să bat de trei ori la ușă ca să știți că sunt eu.

Mateo oftează.

— Dă-ne un mesaj și gata, Cal.

— Am reținut, spune și o ia din loc.

Câteva clipe mai târziu, aud ușa de la intrare închizându-se.

Rămân pe loc, cu brațele la piept, simțindu-mă neputincioasă.

— Stăm și așteptăm aici?, îl întreb pe Mateo.

Nu mă pot abține să nu am resentiment în voce.

Mateo spală paharul din care am băut eu și îl așază la loc, în spatele barului.

— Sigur că nu. O să-l urmărim.

8. MATEO

Părul roșu al lui Cal ne ușurează misiunea de a-l urmări. Îl observăm nu departe de Garrett's, trecem pe lângă o piață care este deschisă în weekend. Mama mă aducea mereu aici pe când eram copil. Eram noi doi, apoi noi trei, după ce o adoptasem și pe Autumn. Rar de tot, ni se alătura și tata, sau familia extinsă a maică-mii, când venea în vizită.

Mama era singura din familie care plecase din New York. Venise cu o bursă la facultatea din Boston și nu mai privise de atunci în urmă. Bunică-mea nu încercase s-o convingă să se întoarcă la familie cât timp fusese căsătorită, dar după divorț devenise mai insistentă.

Acum o sună toată ziua și o roagă să se întoarcă acasă, după ce a aflat că s-a îmbolnăvit și că afacerea ei a dat faliment.

— Aici e casa mea, îi spune mama de fiecare dată. Copiii mei s-au născut aici.

Mereu ne spune că suntem copiii ei, ca și cum nu ar fi nicio deosebire între mine și Autumn. Bunica simte și ea la fel, deși Autumn nu ne este rudă de sânge.

O parte din mine simte că bunica are dreptate. Dacă mama ar avea și alte rude aproape, eu și Autumn nu ne-am mai simți la fel de presați să avem grijă de ea. Să nu mai zic cât de bine ar fi pentru verișoara mea să fie cât mai departe de ratatul de Gabe. Sigur, nu-i dezvălui gândurile astea maică-mii. De fiecare dată când mă întreabă bunica, spun că mă descurc, că ne descurcăm.

— Și taică-tu ăla mișcă vreun deget ca să vă ajute?, mă întrebase bunica la telefon, ultima dată când vorbisem.

— Ne plătește pensie suplimentară, spusesem, ceea ce era adevărat.

Nu trebuie să știe că e vorba de doar câteva zeci de dolari. Tata spune mereu că își caută de muncă și că vrea să se mute înapoi în Carlton, ca să aibă grijă mai bine de noi. Nu-i spun bunicii chestia asta – știe și ea că sunt doar vorbe goale.

— Of, Mateo, ești la fel de încăpățânat precum e și ea. Mă omori cu zile, să știi.

Slavă Domnului că nu are idee ce se întâmplă acum, căci asta ar putea să se întâmple la propriu, să moară de inimă rea.

Ivy e tăcută, pare pierdută în propriile-i gânduri, până ce telefoanele noastre încep să bâzâie în același timp. Al ei este în poșetă, al meu stă în buzunar. Am o grămadă de mesaje, o parte de la Carmen, o alta de la amicul meu Zack.

Zack: Unde ești? La naiba, Boney Mahoney este MORT.

Zack: Înjunghiat în inimă sau ceva. Umblă o grămadă de zvonuri pe aici.

Oamenii au aflat deja? La știri nu au dat numele lui Boney. Poate o mai fi fost un alt reportaj după ăla.

Zack: Eu și Ishaan facem o ediție specială din CARLTON VORBEȘTE în timpul pauzei de masă. Dăm totul pe față. Să nu mai spui nimănui.

Cei doi s-au apucat de un serial pe YouTube, ca un proiect pentru școală, care a devenit apoi popular și a continuat. Ar trebui ca fiecare emisiune să fie aprobată de un profesor, teoretic. Ar trebui, dar cu siguranță nu va fi cazul, căci nimeni nu ar fi de acord să se discute despre uciderea lui Boney.

Carmen: Bună, ești bine???

Carmen: Nu-i o zi bună pentru a lipsi de la școală. Boney a lipsit și el, iar toată lumea spune că a fost omorât în Boston (emoticoane care plâng)

Carmen: Nici Ivy nu-i la școală și asta mi se pare o coincidență stranie.

Văd că și Ivy se uită cu ochii mari la ecran.

— Deci… Emily spune că au dat numele lui Boney la știri, și la liceu s-a dezlănțuit iadul. Oamenii sunt extrem de interesați de femeia aia blondă. Și le-a atras atenția faptul că eu lipsesc. Îți vine să crezi? Au apărut cu adevărat zvonuri cum că eu… Că l-aș fi ucis pe Boney fiindcă m-a învins la alegeri!

— Nimeni nu spune asta, zic eu, tocmai când primesc un alt mesaj.

Carmen: N-o să-ți vină să crezi ce spun colegii despre ea.

— Pe bune? Prietenii tăi n-au zis nimic despre mine?

— Nu, mint eu. Nu mai tot citi mesajele, bine? Până ajungem noi la Cal, lumea va vorbi deja despre altceva.

Nu cred asta, dar vreau s-o liniștesc.

— Dumnezeule, avionul părinților mei tocmai a decolat.

— Avionul?, întreb eu, când se vede deja în fața noastră gura de metrou.

— Au fost în San Francisco în weekend. Excursie pentru aniversarea lor de douăzeci de ani. Și în seara asta mama va fi premiată ca Cetățeanul anului din Carlton, la Mackenzie Hall, iar eu ar trebui să țin un discurs, să o prezint. Așa că toate astea nu au cum să se întâmple. Nu au cum, pur și

simplu.

Își bagă telefonul în geantă, cu o expresie hotărâtă.

— Am șase ore la dispoziție să rezolv totul.

•

Urcăm în metrou și avem grijă să fim în alt vagon decât ăla în care se află Cal, dar destul de aproape, cât să-l ținem sub observație prin geamul despărțitor. Stă cu spatele la noi, cocoșat, și simt un imbold de a-l proteja, de a-l consola. Pe vremea când eram prieteni, Cal era puștiul ăsta lipsit de griji, prietenos.

Nu știu cine e tipa cu care umblă acum, dar, dacă îl face să se simtă așa dărâmat, deja o antipatizez.

Sau poate nu l-am cunoscut niciodată îndeajuns de bine. Multe chestii care pe atunci păreau simple nu erau așa, în realitate.

Ivy strânge cu putere bara de deasupra capetelor noastre.

— Cred că se duce la Cambridge, spune ea.

Mai sunt doar două stații până la capătul liniei.

— Crezi că… ar trebui să vorbim?, mă întreabă.

— Despre ce?

— Știi tu… Să ne punem de acord cu ce le vom spune oamenilor. Unde am fost azi… Totul.

Mda, și prietenii mei vor avea nevoie de răspunsuri din partea mea. Ce o să-i spun lui Autumn, când mă va întreba? Nu avem secrete unul față de altul, nici măcar când ea face lucruri pe care aș prefera să nu le știu. Mai tot timpul, în ultima perioadă.

Începe să mă doară capul.

— Hai să le luăm pe rând. Să vedem întâi care-i treaba cu amicul nostru Cal.

— Dar dacă…

— Mai târziu, Ivy.

Nu mai suntem în clasa a opta, să fac tot ce-i trece ei prin cap. Să mă implice automat în proiectele ei trăsnite.

— Bine, bine, mormăie Ivy.

Metroul iese la suprafață în dreptul Science Park, și văd pe fereastră Muzeul de Științe. Locul unde am mers de o mie de ori în excursie cu școala. În clasa a șaptea, am făcut echipă cu Ivy și Cal, ca să ne fie testate psihologic răspunsurile când ne erau arătate fotografii cu diferite animale. Dacă ți se accelera pulsul și ți se măreau pupilele, însemna că te temeai de

acel animal.

Eu și Ivy ne-am speriat de animalele de care era firesc să ne speriem: șerpi, crocodili. Dar Cal s-a panicat când a văzut un iepure.

— Ți-e frică de iepurași, Cal! îl tachinase Ivy.

— Ba nu, protestase el. Testul este defect.

— Nouă ne-a ieșit bine, zisesem, iar Ivy continuase să râdă.

— Tu n-ai rezista o zi în sălbăticie, Cal, spusese ea. Te temi de lucrurile greșite.

Cam asta făcea Ivy: spunea lucruri care la început păreau banalități, dar pe care ți le aminteai și ani mai târziu.

O voce anunță că urmează ultima stație, Lechmere.

Ieșim și noi pe peron, odată cu restul călătorilor. Cal se oprește la semafor și așteaptă să se facă verde. E dificil să ne mai ascundem și, dacă ar întoarce capul, cu siguranță ne-ar observa. Dar e pierdut în gânduri și nu o face. Nici pe trecerea de pietoni, nici pe stradă, nici când se oprește în fața unei cafenele.

— Ia uite, mă atenționează Ivy, când el intră.

N-am mai fost aici, dar e un loc potrivit să urmărești pe cineva fără să fii văzut. Locul e mare, plin de separeuri, cu țevi lăsate la vedere și tablouri abstracte pe pereți. Niște blues se aude pe fundal, acoperind zgomotul mulțimii.

Cal se oprește și se uită prin cafenea, apoi merge spre o masă din colț. O blondă cu o șapcă pe cap îl așteaptă acolo. Ridică o mână spre el, în semn de salut.

— Știam eu că-i blondă! zice Ivy. Ia stai… Aia nu e…

Fata își dă capul pe spate și îi putem observa trăsăturile.

Punctul unu: o cunoaștem.

Punctul doi: nu prea este chiar o fată. Oricum, nu ce te-ai fi așteptat.

— Ba da, zic. Este.

— De ce naiba se întâlnește cu ea?, întreabă Ivy, confuză. E o chestie legată de școală? O cunoaște oare pe prietena lui Cal?

Lui Ivy îi pică fața când femeia îl ia pe Cal de mână. El îi sărută degetele, iar ea pare ușor stânjenită.

Ce mama naibii?

Ne așezăm la o masă liberă.

— Cal se ține de mână cu profa noastră de arte plastice?, zice ea.

Mda, chiar așa. Cu profa noastră tânără și sexy, domnișoara Jamison,

care a venit la noi la liceu să predea în urmă cu doi ani, imediat după ce a absolvit facultatea. Profii noștri sunt fie bătrâni, fie de vârstă mijlocie, așa că ea a făcut impresie imediat. Și ce impresie!

Brusc, mulți elevi au devenit interesați de orele de arte plastice. Sau și înscris la ele, fără să stea pe gânduri. Cam atât de sexy era profa în ochii tuturor.

Nu vorbisem niciodată cu ea, propriu-zis. Cel mai aproape fusesem în august, când tata venise pe neașteptate în oraș și ținuse morțiș să mă scoată la cumpărături. Tata o văzuse la raionul de prosoape și decisese că e extrem de sexy.

— Parcă mi-ar trebui și mie ceva de la raionul ăla, zisese el, oarecum în glumă.

— Nu, îl avertizasem eu, pe un ton tăios.

Cam așa erau discuțiile cu tata – eu, încercând să-l împiedic să facă o chestie penibilă. Eram deja mai înalt ca el, și poate de asta uneori aveam și ceva autoritate în fața lui.

— De ce nu?, întrebase tata, cu căruciorul deja îndreptat în direcția profei.

— Ne predă la Carlton. Autumn merge la orele ei.

Slavă Domnului că asta îl oprise să se dea în spectacol. Ea trecuse pe lângă noi, ne zâmbise și mersese mai departe.

Speram ca momentul să fi trecut, dar tata nu putuse să se abțină.

— Pe vremea mea, nu le făceau așa sexoase. Când mergeam eu la școală, strigase el, iar domnișoara Jamison se întorsese să-l privească.

Nu îmi dădusem seama dacă era enervată sau amuzată. Eu fusesem oripilat și fugisem de orele ei ca de ciumă, din pricina rușinii.

Oricum, eu sunt o excepție. Cei mai mulți băieți din liceu încearcă prin toate metodele să intre în vorbă cu ea, iar unii susțin că au făcut mai mult de atât. Dar eu nu le dau atenție, pentru că ăștia sunt genul care mint și se laudă degeaba. În plus, iarna trecută domnișoara Jamison s-a logodit cu antrenorul de lacrosse al liceului, domnul Kendall. El este echivalentul uman al unui golden retriever – vesel, prietenos, plăcut de toată lumea. Par fericiți împreună.

Și, totuși, uite-l pe Cal, care e la câțiva centimetri distanță de un sărut.

— Ce aiurea, zice Ivy.

— Ce naiba face ea aici? N-ar trebui să fie la scoală?

— Nu avem ore cu ea marțea. Știi că s-a tăiat bugetul… Aproape că-mi

dau ochii peste cap. E tipic pentru Ivy să presupună că știm cu toții detaliile astea administrative.

— Ai ore cu ea?

Ivy clatină din cap.

— Nu mi-am mai luat opționale dintr-a nouă. Am fost prea ocupată…

Mă aștept să mărturisească faptul că a fost ocupată cu fratele ei, Daniel, care e un fel de băiat de aur din toate punctele de vedere. Cred că e greu să ții pasul cu așa ceva.

— Tu mergi la orele ei?

— Nu, răspund. Autumn mergea și îi plăceau foarte tare. Spunea că e o profa de treabă, care te încurajează constant.

— Păi, pe Cal sigur îl încurajează în clipa de față, zice.

— Crezi că părinții lui Cal știu despre ea?

— Glumești? Cred că ar muri. Mai ales Wes.

— De ce mai ales el?

Din câte îmi amintesc, Henry era părintele mai sever.

— Pentru că e decanul Facultății Carlton, de ce altceva? Tu nu ești la curent cu știrile?

— Știi că nu prea sunt.

— Ei bine, conducerea facultății tocmai a concediat un profesor pentru că s-a culcat cu o studentă, iar Wes a tot fost intervievat. Dacă oamenii ar ști că fiul său își face de cap cu o profa, ar părea un ipocrit. Sau un părinte care habar n-are ce se petrece sub propriul acoperiș. Niciuna nu-i o variantă prea flatantă.

— Nu-i de mirare că s-a panicat Cal azi dimineață, spun.

Ivy își rontăie buza de jos.

— Cal a spus că ea nu a fost la studio, dar a mai zis și că merge acolo marțea, în general. E blondă și îl cunoaște pe Boney. Plus că… e implicată într-o relație cu un elev. E bine că l-am urmărit. Evident, nu poate gândi limpede când este vorba despre ea.

— Vrei să mergem mai aproape de ei? Să ascultăm ce vorbesc?, întreb.

— Am putea, spune Ivy. Ar trebui s-o facem. Dar mai am și altceva în minte.

YOUTUBE, CANALUL CARLTON VORBEȘTE

ZACK: Salut, aici sunt Zack Abrams și Ishaan Mittal, care transmit live din mașina lui Ishaan. Un loc care, nu pot să vă mint, ar putea fi mai curat.

ISHAAN: Tu ai vrut să înregistrăm aici. Eu am propus pizzeria lui Angelo.

ZACK: Prea mult zgomot acolo. În orice caz, am sărit peste pauza de prânz ca să vă povestim despre chestiile despre care vorbește toată lumea – moartea șocantă a colegului nostru, Boney Mahoney. Pare că a murit într-o clădire abandonată din Boston.

ISHAAN: Nu doar că a murit. A fost ucis. De către o gagică blondă.

ZACK: (*se uită la Ishaan*) Te grăbești cu dezvăluirile. Partea aia încă nu a fost confirmată încă. În orice caz, Boney fusese ales președintele clasei și trebuia să țină astăzi un discurs după victorie, la zece dimineața. Stăteam în amfiteatru și așteptam… Dar Boney n-a mai apărut niciodată.

ISHAAN: Și mai știi cine altcineva n-a apărut? O blondă. Cea pe care o învinsese.

ZACK: Băi, la naiba, îmi distrugi intro-ul.

ISHAAN: Păi, frate, o lungeai prea mult. Dar e ciudat, nu? Ivy Sterling-Shepard n-a lipsit de

la nicio oră până azi, când tipul care a umilit-o e găsit mort? Și nimeni nu are nicio veste de la ea. Nici fratele ei, nici prietena cea mai bună…

ZACK: Nu cred că ar trebui încă să dăm nume. Sunt doar speculații, evident, dar…

ISHAAN: Dar e ceva defect la fata aia. Ca și cum în orice clipă ar putea s-o ia razna. Ai observat și tu, nu?

ZACK: Păi, nu poți nega că ar fi așa.

9. CAL

Nu știu de ce am apucat-o de mână, date fiind circumstanțele. Poate obișnuința, deși au trecut doar câteva săptămâni de când ne vedem în afara școlii. Sau poate o nevoie a mea de a fi consolat.

Îmi dau seama că a deranjat-o, așa că acum mă simt și mai aiurea.

— Scuze, îi spun, iar ea îmi zâmbește.

— E în regulă. Doar că este un loc foarte populat, știi?

Știu. Știu cum pare asta, din afară.

Nu mi-am imaginat niciodată că voi avea o relație cu o tipă mai în vârstă, cu una aproape căsătorită, sau cu o profesoară. Nu-i ca și cum am plănuit asta. Mă îndrăgostisem de ea încă de când am avut prima oră de arte plastice, anul trecut, dar nu mi-am imaginat că am putea ajunge aici. Mai ales că este logodită. Odată ce a început anul acesta, i-am tot cerut sfaturi despre cursurile de artă de la facultate, și am ajuns să vorbim o grămadă de chestii. Mi-a dat numărul ei de mobil, în caz că mai aveam întrebări. În seara aia, am stat trei ore în camera mea încercând să compun un mesaj.

Ne-am scris apoi timp de două ore, și în fiecare zi, pe urmă. Am trecut de la chestiile pentru facultate la artă în general, la cultura pop, apoi la visuri, speranțe și planuri pentru viitorul apropiat. Am devenit obsedat de ea. Mă gândeam la ea și când eram cu Noemi. Mi-am umplut telefonul cu cântece despre iubiri neîmpărtășite și imposibile.

Ascultam unul dintre ele când m-a sunat pentru prima dată.

— Bună?, am zis, cu pulsul în gât.

— Bună, Cal. Mă gândeam la fața ta.

— Poftim?

Credeam că am auzit-o greșit.

— E interesantă, ai niște unghiuri extraordinare. Mi-ar plăcea să-ți fac portretul cândva.

Așa am ajuns în studioul ei pentru prima dată. Îl mai folosea și serile, așa că le-am spus alor mei că merg să învăț până târziu la bibliotecă și am tulit-o în Boston. Nu cred că m-am simțit vreodată mai viu ca în seara aia, când ea mă desenase. Îmi atingea capul, îndreptându-mi din când în când postura. Nu s-a întâmplat nimic atunci, dar păruse doar o chestiune de timp până avea să se întâmple.

Nu sunt bătut în cap. Știu că este logodită, că e profa mea, că este mai mare decât mine. Doar cu șapte ani, totuși. Mătușa și unchiul meu au o diferență de zece ani între ei și nimănui nu-i pasă. S-au cunoscut când ea avea patruzeci și cinci, iar el treizeci și cinci, și nu lucrau împreună sau ceva, așa că înțeleg că este diferit în cazul lor. Dar oare e corect să renunți la un posibil suflet pereche, doar pentru că societatea face relația să pară complicată?

Sigur, tații mei nu ar fi de acord cu mine. Îi spun lui Wes toate trăsnăile care-mi trec prin minte, dar nu așa ceva, niciodată. Chiar dacă aș fi fost tentat s-o fac, m-aș fi răzgândit oricum, după ce Facultatea Carlton a dat afară un profesor pentru că s-a culcat cu o studentă.

— Erau totuși adulți amândoi, zisesem eu când îmi povestise, gândindu-mă la Lara și la aniversarea mea de optsprezece ani, care urmează primăvara viitoare.

— Există un statut diferit între profesori și studenți, îmi explicase Wes. De asta există regulamentul instituției. Oricum, și din punct de vedere personal, mereu mi se va părea greșit ca un adult să aibă o relație romantică cu un adolescent.

Știu că e concluzia la care ar ajunge oricine. Așa simt și eu, când trec pe lângă antrenorul Kendall pe holurile liceului, deși eu nu prea sunt genul sportiv și el de abia mă cunoaște. Dar apoi primesc un mesaj de la Lara și sunt inundat de fericire, și mă întreb dacă viața chiar poate fi privită întotdeauna în alb și negru.

Lara își drege vocea și îmi alungă gândurile.

— Ce se întâmplă, Cal? Ce era atât de urgent? De ce nu ești la școală?

Mă enervează când îmi vorbește ca oricărui alt elev.

— Am chiulit cu câțiva prieteni, spun. Nu te îngrijora, ei nu sunt aici cu mine. I-am lăsat în Boston ca să vin să mă văd cu tine…

Nu știu ce să zic mai departe. Ea se poartă normal, parcă n-ar avea idee ce s-a întâmplat cu Boney. Sigur, știrea abia a fost difuzată, dar… chiar a murit în studioul ei.

— Unde ai fost în dimineața asta?, o întreb.

Îi apare un rid pe frunte.

— Ți-am spus. Am avut un curs de ceramică.

— Dar spuseseși aseară că astăzi mergi la studio. După ce ar fi trebuit să luăm micul dejun împreună.

— Știu, dar s-a eliberat un loc în ultimul moment. A trebuit să mă duc.

Încep să mă simt tot mai inconfortabil.

— S-a întâmplat ca eu să fiu la tine la studio în dimineața asta și…

— Stai așa, zice și se încruntă. Cal, nu poți face asta. Nu poți să mă cauți oriunde și oricum. Mai ales cu prietenii tăi după tine. La ce te gândeai?

— Nu te căutam pe tine, protestez eu. Ideea e că Boney Mahoney era și el acolo.

Lara clipește, confuză.

— Cine?

— Boney. Brian Mahoney. Colegul meu.

Mi-e greu să recunosc, dar, când îl văzusem pe Boney intrând în clădire, fusesem gelos. Crezusem că Lara îl chemase acolo. Mă gândisem că Boney nu era genul ei. Dar nici eu poate nu fusesem.

— Ah, înțeleg. Și ce-i cu el?

Inspir adânc. Nu-mi vine să cred că eu sunt cel care trebuie să-i dea vestea.

— A murit în dimineața asta.

— Dumnezeule! Cum așa? Ce s-a întâmplat?

Am un nod în gât.

— Din ce am auzit la știri, a fost omorât. A fost injectat cu un drog, cred. În studioul tău.

— Omorât? În clădirea mea?

Lara pălește.

— Nu doar în clădire, ci chiar în atelierul tău.

Caut un semn pe fața ei, o tresărire.

— Și cineva a spus că a văzut o tipă blondă injectându-l.

Lara își duce o mână nesigură la gură.

— Te rog, spune-mi că asta este o glumă de-a ta.

— Nu, zic, încordat. Nu aș glumi cu așa ceva.

— Nu pot să cred.

Lara se apleacă și caută prin geanta de sub masă. Își scoate telefonul. Citește ceva și devine și mai albă la fată.

— Dumnezeule, nu pot să cred. Și tu ai fost acolo, Cal? Cum s-a întâmplat?

Încep să-i povestesc faptele cât mai succint. Se uită când la mine, când la telefon, apoi își ia fața în palme.

Nimic nu arată bine pentru Lara. Dar nu mă pot gândi la un singur motiv pentru care l-ar fi omorât pe Boney.

— Deci… ai fost la cursul de ceramică tot timpul? Pentru că amănuntul ăla cu femeia blondă…

— Nu are nicio legătură cu mine, spune, cu o voce severă. Am fost acolo până în urmă cu zece minute.

Înainte să pot răspunde, se aude un zgomot puternic din stânga noastră. Sărim de pe loc și vedem o chelneriță alergând spre intrare, supărată că s-a dărâmat un raft cu farfurii.

Lara pare recunoscătoare pentru întrerupere.

— Mereu le stivuiesc până sus, zice.

— Mda, spun eu, deși nu dau doi bani în clipa asta pe niște farfurii sparte. Lara, dar amicul tău care te lasă să folosești studioul? Crezi că ar putea fi implicat în asta?

— Nu, el este plecat din oraș, și oricum… Ascultă, Cal. Ai spus că ai mers acolo cu niște prieteni. Cine erau?

— Ivy Sterling-Shepard și Mateo Wojcik.

— Cum?, mă întreabă ea. Cei din benzile tale desenate? Credeam că nu mai ești prieten cu ei.

Nu avem timp să îi spun toată povestea.

— Uneori mă mai văd cu ei, zic, evaziv. Au vrut și ei să chiulim, așa că am făcut-o împreună. Nu-i mare chestie.

— Nu le-ai povestit despre mine, nu?

— Nu, recunosc eu, iar ea răsuflă ușurată.

— Slavă Domnului. Mulțumesc, Cal.

Îmi apucă mâinile și mi le strânge.

— Știu că nu am dreptul să-ți cer asta, dar ai putea să păstrezi secretul? Trebuie să discut și cu amicul meu despre ce s-a întâmplat. E un subiect delicat și o situație complicată, din moment ce noi nu ar trebui să mai folosim clădirea. E problematic și că noi doi am petrecut timp recent acolo, ținând cont de ce s-a întâmplat.

— Bine, sigur.

Simt un amestec de ușurare și dezamăgire. O parte din mine spera ca ea să vină cu o soluție care să nu implice ca eu să mint pe toată lumea. Altă parte cam știe că nu există așa ceva.

— Nu știu… nu știu dacă am luat cea mai bună decizie când am plecat de acolo. Și a fost de fapt ideea mea, pentru că…

Pentru că am vrut să o protejez pe ea. M-am panicat, am fost derutat, mi-am imaginat că o să fiu arestat. Dar în principal am vrut să păstrez secretul

în ce o privește.

Lara se întinde și îmi strânge din nou mâna.

— Nu cred că ai fi putut face nimic ca să-l ajuți pe Brian. Cred că poliția ar fi fost doar confuză dacă v-ar fi găsit și pe voi acolo, i-ați fi împins pe o pistă greșită. Ar trebui să se concentreze pe dovezile de acolo, din cameră, nu pe niște persoane care s-au aflat la fața locului din întâmplare. Nevinovate.

Din întâmplare, cum a fost bietul Boney.

Mă înțeapă ochii și mă tem că voi începe să plâng.

— Oh, Cal, va fi totul bine. Stai să-ți dau un șervețel. Vocea ei se schimbă însă imediat.

— Ce mama naibii? Unde îmi e geanta?

— A căzut sub masă?, întreb eu.

Mă uit și eu după ea, dar nu o văd pe nicăieri.

— Cred că mi-a luat-o cineva, zice Lara, cu fata roșie ca sfecla. Mă scuzați, îi spune unei femei care bea ceai la două mese distanță de noi. Ați văzut cumva o geantă roșie? Cam atât de mare?

Face un semn cu palmele.

— Nu, îmi pare rău. De abia am ajuns aici.

— Cine naiba îți fură geanta dintr-o cafenea?, este intrigată Lara. Am cheile acolo! Și cum o să ajung acasă?

Își dă seama că atrage atenția asupra ei, așa că se calmează.

— Bun, s-o luăm pe rând. O să merg la bar, să întreb dacă nu o fi luat-o vreun chelner din greșeală, o fi ajuns la obiecte pierdute.

— Sigur asta trebuie să se fi întâmplat, zic.

Mergem până la bar. Tipul de acolo e puțin mai mare decât mine ca vârstă și e plin de tatuaje.

Îi zâmbește Larei, curtenitor.

— Scuză-mă, nu vreau să comand, cred doar că mi-am rătăcit geanta. Mă întrebam dacă cineva a adus-o aici?

— Cum arată?, întreabă el.

— Roșie, din piele, cu o curea maro. Cu un buzunar în față.

— Îmi sună familiar.

Se apleacă sub tejghea, de unde scoate o geantă care se potrivește descrierii.

Lara răsuflă ușurată.

— O fată o luase din greșeală, explică el.

— Slavă Domnului!

Lara deschide buzunarul din față, își verifică portofelul, apoi cheile.

— Totul e în regulă. Mulțumesc foarte mult.

— Oricând.

Tipul rânjește, mulțumit s-o facă pe eroul, deși nici n-a contribuit cu mare lucru. Doar s-a aflat la momentul potrivit, acolo unde ar fi trebuit să fie.

— Ce dimineață de coșmar, Cal, spune Lara. Mă simt oribil că trebuie să te las singur, dar am niște lucruri de rezolvat. O să vedem ce iese într-un final din treaba asta, bine?

— Ce vrea să însemne asta ce tocmai mi-ai spus?

Înainte să-mi poată răspunde, îi sună telefonul.

— E prietenul meu care închiriază studioul. Ar fi bine să-i răspund. Te rog să nu vorbești cu nimeni până ce nu ne mai auzim o dată, bine? Totul va fi în regulă, se va rezolva, îți promit.

Îmi trece o mână pe obraji.

— Dominick? Dominick, tu ești? De abia te aud. O să caut un loc mai retras să vorbim.

Iese din cafenea, iar eu mă reazăm de perete. Nici nu-mi dau seama dacă mă simt mai bine sau mai rău după discuția cu Lara.

Nici nu știu ce să fac mai departe. Să mă întorc în barul unde i-am lăsat pe Ivy și Mateo? Ce să le mai spun și lor? Mă uit prin telefon și merg spre stația de metrou, totul pe pilot automat. Nimeni de la liceu nu mi-a scris după ce a apărut vestea morții lui Boney. Probabil nici nu și-au dat seama că lipsesc.

Când ajung pe peron, e deja un tren oprit acolo, cu ușile deschise. Mă așez pe scaunul tare din plastic, cu mintea plină de întrebări la care nu am răspunsuri.

— Bună, Cal.

Cineva îmi atinge umărul. Aproape că sar de pe scaun de uimire când o văd pe Ivy. Pentru o clipă, mă bucur să îi văd pe ea și pe Mateo, niște fețe cunoscute, încât uit să mă și întreb ce caută ei aici.

— Te-am urmărit, zice Ivy.

10. IVY

— Ce ai făcut?! se panichează Cal, în timp ce metroul o ia din loc. Unde m-ați urmărit?

— La cafenea, spun eu. La întâlnirea ta romantică. Cu domnișoara Jamison.

Cal se uită în podea.

— Așadar, m-ați spionat, remarcă sec.

Îi arunc o privire vinovată lui Mateo. Nu am făcut doar asta. Dar poate nu-i momentul să dezvăluim totul.

— Ne făceam griji pentru tine, zic.

— Nu-i mare chestie ce-ați văzut voi, încearcă el să ne ducă cu preșul. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva care n-a apărut, și am dat peste profă în schimb. Am vorbit despre proiectul de final de liceu.

Nu mă așteptam ca el să vină cu o minciună așa de penibilă. Rămân fără nimic de zis.

— Tipule, ce naiba, termină. Am văzut totul, intervine Mateo.

— M-ai văzut vorbind despre un proiect de școală, se încăpățânează Cal să nege.

Mateo îmi aruncă o privire care îmi spune că ar trebui să continui eu de aici.

— Cal, nu pari să pricepi ce îți spunem. Nu-i ca și cum doar te-am fi zărit pe fereastră. Știi că lângă masa voastră era un ghiveci mare cu o ferigă în el?

Nu-și amintește nimic, evident, pentru că era complet pierdut în ochii ei, ai domnișoarei Jamison. Puteam să trec pe lângă el, dansând din buric, îmbrăcată într-un costum de clovn, și nu m-ar fi observat.

— Am stat ascunși după el și am auzit tot ce ați vorbit. V-am văzut ținându-vă de mâini și am aflat că este studioul ei. Ea e tipa ta misterioasă. Așa că nu te mai preface că ați fi vorbit despre un știu ce proiect școlar. În timp ce ne-ai lăsat pe noi baltă, la scurt timp după ce colegul nostru a murit.

Măcar are bunul simț să roșească.

— Îmi pare rău, mormăie. Doar că e foarte complicat. Nimeni nu știe despre mine și ea.

Nu mă pot abține.

— Pentru că între voi nu ar trebui să existe o astfel de relație! E profesoara ta și este mult mai în vârstă decât tine!

— Nici n-am făcut nimic, zice el, parcă descompus dintr-odată.

— Ea a făcut.

Deși nu cunosc detaliile, știu că ea a trecut de o linie ce nu trebuia depășită.

Maxilarul lui Cal se încordează.

— Știam eu că nu vei înțelege.

Mi se termină răbdarea.

— Și crezi că logodnicul ei ar înțelege?

Îl cunosc pe antrenorul Kendall de la activitățile sportive ale fratelui meu – e printre preferații părinților mei și vine mereu la cina de Crăciun care se ține la noi, cu mulți invitați. Aduce mereu prăjituri prost decorate și mă întreabă cum merge școala. Spre deosebire de mulți adulți, chiar mă ascultă cu atenție când îi răspund.

Nu merită să i se întâmple asta.

— Știu că ție ți se pare că ai o relație adevărată, dar nu-i așa, continui. Nici pe departe.

— Chiar așa, nici pe departe? Bănuiesc că tu ai avea de unde să știi, nu?

Cunosc privirea pe care mi-o aruncă. Cred că am împins lucrurile prea departe. Cal nu e răutăcios aproape niciodată, dar și când o face… nu ar trebui să-i fii prin preajmă.

Începe să mă aplaude ironic.

— Ivy Sterling-Shepard, doamnelor și domnilor. Regina sfaturilor în dragoste. Amintește-mi, când ai avut tu ultimul iubit?

Mă simt îngrozită, mai ales că se întoarce spre Mateo.

— Să fi fost în clasa a opta, când l-ai sărutat pe Mateo, iar el n-a mai vorbit niciodată apoi despre asta, ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat? Nu-l pot învinui. Măcar n-a trecut prin ce am trecut eu, care a trebuit să ascult detaliile timp de două luni întregi.

Dumnezeule, nu-mi vine să cred că a recurs la asta!

Fața îmi arde și mă simt atât de umilită. Cal se ridică brusc în picioare.

— Mai duceți-vă dracului, amândoi. Eu o să merg acasă. N-aveți decât să vă întoarceți la liceu. Și dacă spuneți cuiva despre Lara…

Ridică bărbia spre mine.

— O să le spun că n-am nicio idee ce i-ai făcut lui Boney înainte să ajungem și noi acolo, Ivy.

Pleacă în capătul celălalt al vagonului. Dramatismul plecării sale e un pic distrus de o mișcare bruscă și brutală a metroului, care aproape îl face să zboare, dar se regrupează și se așază pe un scaun cât mai departe de noi cu putință.

Eu și Mateo rămânem tăcuți.

Mi se pare că eu l-am enervat pe Cal și am declanșat izbucnirea lui, așa că eu ar trebui să vorbesc prima.

— E logic că tâmpenia aia din trecut nu are nicio relevanță pentru ce ni se întâmplă acum, încep, nesigură.

— Ce a vrut să spună? Că eu n-am mai vorbit despre asta?

Nu, nu, nu e nevoie să trăim totul din nou sau să încercăm să rescriem istoria.

— Mateo, e în regulă. Nu-ți face griji. A trecut mult de atunci, nici nu mă mai gândesc la ce s-a întâmplat.

Minciuni, numai minciuni. M-am gândit la asta și pe drum, venind încoace, când mă țineam de bară și brațul mi se atingea de al lui Mateo. E evident că arată mai bine acum decât atunci. Și a fost sprijinul meu în dimineața asta. Ar fi ușor să reînnodăm atracția noastră, în circumstanțe diferite.

— Mda, nici eu, spune. Dar nu-i ca și cum nu am mai menționat vreodată ce s-a întâmplat. Ți-am lăsat biletul ăla.

— Ce bilet?

— Acasă la tine. Cu o pungă de Sugar Babies.

Ochii mi se lărgesc și respirația mi se accelerează.

— Nu le-ai primit?

— Nu, spun.

Sugar Babies, Dumnezeule.

Amintirile încep să curgă și e ca și cum am treisprezece ani din nou. Mateo mă conduce pe drumul spre casă. În ziua aia Cal nu venise cu noi – ori era ocupat, ori nu îl invitasem. Mateo își băgase mâna într-o pungă cu bomboane.

Îmi întinsese și mie.

— Știi că nu-mi plac Skittles.

— Nu știi ce pierzi, spusese. Dă-le o șansă măcar ălora roșii. Sunt muuult mai bune decât Sugar Daddies.

— Sugar Babies, îl corectasem.

Era o sursă de amuzament pentru Mateo că îmi plăceau bomboanele alea

demodate, cu nume pervers.

— Ivy Sterling-Shepard, de ce nu vrei niciodată să încerci ceva nou?

Uneori, când flirta cu mine, îmi folosea numele întreg. Și era foarte sexy.

— Încerc lucruri noi tot timpul.

Era o minciună, și amândoi râsesem.

Îmi întinsese o bomboană Skittle roșie.

— Haide. Lărgește-ți orizonturile în clipa asta.

— Bine, zisesem și mestecasem chestia aia cu gust artificial de fructe. Mersi, dar nu. Dă-mi Sugar Babies în orice zi, oricând.

— Ești așa ciudată. Cred că ești singura din lume care mănâncă din alea, știi?

Era sâmbătă după-amiază, iar parcul de lângă casa mea era aproape pustiu.

— Probabil că mai țin fabrica deschisă doar pentru tine, râsese el.

Intrasem în parc și mă așezasem într-un leagăn.

— Am încercat destule chestii noi pentru o zi, adăugasem.

Urcată în leagăn, eram cam la nivelul lui, doar puțin mai mică. Se așezase în fața mea și își pusese mâinile pe lanțurile de deasupra capului meu.

— Ești sigură?

Genunchii ni se atingeau. Obrajii mi se încălziseră, iar el mă privise cu intensitate, întrebător. De săptămâni întregi aveam momente din astea: întâi vorbeam normal și glumea, apoi energia dintre noi se transforma în altceva.

Nu aveam idee ce să fac cu sentimentul ăla nou, care îmi pulsa prin corp.

— Nu, zisesem.

Apoi mă întinsesem și îl sărutasem. Una dintre mâinile lui dăduse drumul lanțului și se oprise pe ceafa mea, trăgându-mă mai aproape de el. Mirosea a detergent Tide și a bomboane cu fructe, pe care nu le mai detestasem așa mult în clipa aia.

Fusese aproape minunat, ținând cont că era primul. Când s-a terminat, ne-am simțit jenați, intimidați, dar am zâmbit tot timpul. Crezusem că este începutul a ceva, nu finalul.

Până ce nu mai vorbisem niciodată despre el.

Așa crezusem, cel puțin.

— Mi-ai lăsat Sugar Babies?, repet acum, când ușile metroului se deschid cu zgomot în stația Haymarket.

Mateo încuviințează din cap.

— Nu le-am primit. Unde le-ai lăsat?

— Pe verandă.

Casa noastră are o verandă deschisă, pe care poate intra oricine, și acolo este și ușa casei. Dacă le-a lăsat acolo, persoana care le-a luat, cel mai probabil, a fost…

— Daniel, spun, cu buzele încleștate. Pariez că a mâncat bomboanele și a aruncat biletul, nemernicul.

— Ei bine, asta explică multe. Tu nu ești genul care să, știi tu, să evite discuțiile despre orice.

— Măcar ți-aș fi mulțumit! spun.

Și aș fi sărit în sus de bucurie, normal. Ce oribil… toată experiența mea de la liceu ar fi putut fi diferită.

— M-am tot gândit de ce te-ai purtat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar tu ai fi putut spune ceva.

Are dreptate. Aș fi putut, dacă nu aș fi fost un maldăr de anxietate și de nesiguranță pe atunci. Era anul în care părinții mei începuseră să-l supună la diferite teste de aptitudini pe Daniel, convinși că era un geniu. Într-o noapte, când coborâsem să iau pe furiș ceva din frigider, îi surprinsesem discutând.

— Avem o mare responsabilitate. Nu-i ușor să ghidezi un copil cu capacitatea unui geniu. Uneori mă uit la rezultatele lui și mă întreb de unde a apărut copilul ăsta. Nu suntem nici noi idioți, James, însă Daniel este…

— Extraordinar, terminase tata propoziția ei.

Tonul lui era exaltat, ca al unei persoane care tocmai a descoperit că magia există. Un fior de gelozie mă străbătuse din cap până-n picioare. Nici nu știusem, până atunci, ce mult mi-aș fi dorit ca tata să vorbească despre mine în felul ăla.

— Are nevoie de mai multe provocări la școală, spusese mama. Nu-i de mirare că a devenit cam indisciplinat anul ăsta. Bietul de el se plictisește. Cu o minte atât de strălucită, plictiseala este periculoasă. Însă trebuie să ținem cont că-i încă un copil. Nu vreau nici să-l încărcăm cu prea multe activități și nici să-l izolăm de prietenii lui. Și mai trebuie s-o luăm în considerare și pe Ivy. Nu vreau ca ea să se simtă mai prejos.

Știu că mama nu voia asta, dar, imediat ce zisese cuvintele, exact așa mă simțisem.

Și tot anul fusese la fel. Părinții stabiliseră ca Daniel să sară peste clasa a opta și să înceapă liceul odată cu mine. Daniel era *extraordinar,* eu eram

mai prejos.

Când Mateo se prefăcuse că sărutul nostru nu existase, nu fusesem surprinsă. Mi se păruse ceva inevitabil.

— Ce scria în bilet?, întreb.

— Ce?

— Mi-ai spus că mi-ai lăsat și un bilet, cu bomboanele.

Ce scria în el?

— Ah. Te întrebasem dacă vrei să mergi cu mine la premiera *Infinity War.*

Mă invitase în oraș. O întâlnire adevărată!

Într-un mod atât de drăguț, încât în clipa asta îmi vine să mă dau cu capul de geamul vagonului. Să nu mai zic că apucasem să văd filmul tocmai cu Daniel, dintre toți oamenii de pe planetă!

Fratele meu extraordinar, care îmi furase bomboanele și visurile.

— Aș fi mers, mormăi eu, fâțâindu-mă pe scaun.

Îmi vine să-l întreb pe Mateo de ce nu a insistat și el mai mult, dar îmi dau seama de ce. Îmi oferise totul pe tavă și nu primise nimic în schimb.

Nu-i de mirare că nici nu prea mai vorbisem după asta.

La următoarea stație, Cal se ridică în picioare.

Îmi verific telefonul. Într-un mesaj, Emily mă anunță că poliția urmează să vină la școală în scurt timp.

Știu exact ce le vor spune colegii mei polițiștilor.

— Dacă îl lăsăm acum să plece pe Cal, ne-am dus naibii, zic.

Politicos, Mateo nu arată faptul evident că, de fapt, doar eu m-am dus naibii.

Pornesc spre Cal. Mi-aș dori să-mi ceară scuze, pentru că încă mă doare ce mi-a spus mai devreme, dar nu cred că e abordarea care o să-mi aducă vreun avantaj.

Poate că și eu am spus lucruri greșite.

E posibil să ai dreptate în principiu, dar să abordezi greșit problema. Așa îmi spunea mama, când eram nemulțumită că oamenii nu mă ascultă. Nu o luam în seamă, nu vedeam de ce trebuie să caut diverse variante de a spune ceva evident. Chiar și când Boney m-a învins, mi-am spus că problema au fost colegii mei, nu eu.

Dacă aș fi știut să pierd, oare Boney ar fi luat alegerile în serios și ar fi fost la liceu astăzi?

Îmi alung lacrimile și îl ating pe Cal pe umăr. Vorbesc repede, ca să nu

mă întrerupă.

— Cal, nu pleca, te rog. Nu ar fi trebuit să spun lucrurile alea despre tine și…

Înghit numele domnișoarei Jamison.

— Nu ar fi trebuit să o spun așa. Și poate că nu a fost corect să te spionăm, dar eram speriați și îngrijorați. Nu am știut ce să facem altceva.

Nu mă pot hotărî să-mi cer scuze, pentru că el ar trebui să-mi ceară mie.

— Nu voi mai face chestii din astea.

Se încruntă și se uită la ușă, dar postura lui pare ceva mai puțin rigidă. Cal e un tip romantic, dar este și rațional, inteligent. Sigur că știe că relația lui este greșită. Poate doar are nevoie să vorbească cu cineva despre problemele lui sentimentale.

— Am putea să mergem să mâncăm ceva?, propun.

N-am apucat să iau micul dejun, așa că ultima mea masă a fost aseară. Poate și de asta mă simt amețită, pe lângă tot stresul și nebunia.

— Cred că suntem toți trei obosiți și înfometați și nu gândim cum trebuie. Eu una așa mă simt.

Cal se uită în podea. Când îmi întâlnește privirea, ochii lui par plini de regret.

— Bine, cred că și nivelul meu de zahăr din sânge e la pământ. Uite, tu și Mateo… Nu știu de ce am deschis discuția aia, după atâta timp.

Se pare că nu doar eu nu știu să-mi cer iertare.

— E în regulă. Chiar s-au clarificat niște chestii în felul ăsta.

Îi fac un semn lui Mateo să vină spre noi.

— Unde să mâncăm?, întreb.

— Am eu ceva în minte, zice Cal. Doar să-mi promiteți că nu îmi veți mai face alte surprize.

— Absolut, spun eu.

Deja am încălcat promisiunea, dar o să mă ocup de asta mai târziu.

11. MATEO

Cal ne duce la o gogoșărie al naibii de ciudată, unde nimic nu are gustul clasic. Până și pozele de pe pereți ne înfățișează niște gogoși care par a fi făcute de un sugar, cu ceva imaginație, ce-i drept. Nu mă dau prea tare în vânt după gogoși, cu atât mai puțin după unele învelite în cereale, carne sau tăvălite prin piper.

Mă uit la una cu ardei iute, aproape fascinat de stranietatea ei, când Cal trece pe lângă mine în drum spre casă.

— Nu aș începe cu aia, mă sfătuiește.

Se așază la coadă în spatele unui tip în vârstă. A început să fie mult mai bine dispus de când am intrat aici, de parcă ar fi la el acasă.

Așa că, bănuiesc, vom mânca gogoși, ce altceva să facem?

El și Ivy schimbă tot soiul de amabilități, în timp ce eu mă tot întreb ce naiba s-a întâmplat mai devreme. Cal este ultima persoană pe care aș vedea-o combinată cu un profesor, și mai ales cu *acea* profă. Dacă e să spun ceva în apărarea domnișoarei Jamison este că păruse șocată cu adevărat când auzise de moartea lui Boney. Dar poate că este o actriță talentată – până la urmă, își minte logodnicul și pe cei de la școală, având relația asta secretă cu un elev.

Urmărindu-i la cafenea, mi-am dat seama cât de singur trebuie să se fi simțit Cal. Nu are un frate sau o verișoară, cum avem Ivy și cu mine. N-a menționat niciun alt prieten întreaga dimineață. Încep să cred că s-a transformat în tipul ăla care ar face orice îi spune altcineva să facă, doar pentru a se simți implicat în ceva comun, parte a unei găști sau măcar a unei relații sentimentale.

Și cred că domnișoara Jamison știe și ea asta.

— Ce-ți comanzi?, mă întreabă Ivy, privind în jur.

Locul ăsta pare desprins din desene animate. Mesele sunt portocalii, podeaua e placată cu gresie multicoloră, și un candelabru care atârnă din tavan are forma mai multor gogoși. Peretele cu oglinzi din dreapta noastră îmi arată capul ca și cum ar fi pe jumătate tăiat. Culmea, chiar așa mă simt, cu alte cuvinte imaginea redată e destul de potrivită cu realitatea.

— Mă gândeam la gogoașa cu aromă de tort cu afine, zice. Măcar e ceva mai sănătoasă și nu atât de ciudată.

— Nu știu, recunosc eu, pierdut în gânduri.

Îmi odihnesc ochii privind pe fereastră.

Nu vreau să mă uit la Ivy.

Conversația noastră din metrou m-a dat puțin peste cap, aproape la fel de mult cum a făcut-o ce am aflat despre Cal și profa noastră de arte plastice. E ca și cum trebuie să rescriu întreaga mea imagine asupra lui Ivy, acum când știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Să înlocuiesc ce credeam eu că s-a întâmplat.

Ce i-am zis este adevărat. Nu-i ca și cum încă mă mai gândesc la sărutul ăla. Dar Ivy fusese prima fată pe care o invitasem să iasă cu mine, și mă duruse teribil că mă ignorase. Poate că evenimentul îmi formase personalitatea într-un anumit fel – așa cum sublinia Autumn, dau acum bir cu fugiții la primul semn de respingere. Și nu doar din partea fetelor. Am fost așa de mult timp, și nici nu mai știam cum a început asta.

Acuma știu. A început cu o neînțelegere. Nu știu ce să fac cu informația descoperită.

Vocea lui Autumn îmi spune că ar trebui să trec peste, să o ignor. Avem mereu o glumă despre taică-miu: ori de câte ori dă peste un lucru pe care nu știe cum să-l rezolve, nu o face. Pretinde că lucrul ăla nici nu există. Unul dintre motivele pentru care nu a părut niciodată cu adevărat un adult. Nu i-a trecut prin cap, de pildă, că ar fi trebuit să-i ofere lui Autumn un cămin când fratele lui a murit, sau să se întoarcă la noi când mama s-a îmbolnăvit, să-și mai amâne o vreme visurile nomade.

— Cred că îmi iau și eu ce îți iei tu, îi spun lui Ivy.

— Fac cinste, zice Cal și bănuiesc că e felul lui de a îngropa securea războiului.

O tipă cu părul albastru și tricou cu Ramones îl salută pe Cal, rânjind bucuroasă.

— Așa repede te-ai și întors?, zice. Ce faci aici, în miezul zilei?

— Bună, Viola. Am venit pentru o gustare. Vreau două cu afine și una din aia cu alune și șuncă, te rog.

— Imeeediat! spune femeia.

— De ce ne-ai adus în locul ăsta unde te cunoaște lumea?, îi șoptește Ivy. Nici nu ne-am pus poveștile cap la cap. Poate că am fi decis să le spunem tuturor că ai stat acasă, fiindcă erai bolnav.

— Viola e de treabă, zice Cal. Nu te îngrijora din pricina ei. Nu-i deloc o fană a autorităților. Locul ăsta încalcă o grămadă de reguli de funcționare.

— Pe bune? Și atunci de ce mâncăm aici?

— Stai așa, zice Cal, și ia din mâna Violei o pungă cu gogoșile cerute.

— Te aștept curând înapoi, Cal. Și adu-ți și prietenii cu tine.

— Așa o să fac, zice Cal și ia niște șervețele, apoi ține ușa deschisă ca să ieșim. Nu e vorba de reguli privind curățenia, nu, nu. Doar că sunt foarte creativi în privința toppingurilor. Unele nici nu se califică la categoria mâncare.

— Oare chiar vreau să știu?, întreb, pășind pe trotuar.

— Probabil că nu, este de acord Cal.

Mușc din gogoașa mea și este mai bună decât mă așteptam. Mi-e foame, așa că o înfulec cu totul. Ivy, care de abia s-a atins de a ei, mă întreabă dacă mai vreau.

Ceva mi se răsucește în piept. M-am convins în toți anii ăștia că îmi este mai bine fără ea, pentru că e o bătaie mare de cap și nici nu este atât de drăguță.

Mă rog, ultima chestie nici măcar nu-i adevărată.

Iar prima nu m-a deranjat niciodată.

— Nu, e în regulă, spun. O să-mi mai iau ceva de mâncare mai încolo.

Zahărul cred că a făcut deja minuni. Durerea de cap începe să mă lase.

Dau cu mâna peste buzunarul blugilor și îmi amintesc.

— Ascultați, cred că totuși ar trebui să facem ceva în legătură cu telefonul lui Boney.

— Chiar, da, spune Ivy. Studioul nu-i departe de aici, nu? Dacă ne-am întoarce în direcția aia și l-am arunca undeva pe acolo? apoi să sunăm și să oferim un pont. De la un telefon public, dacă mai există unele.

Cal pare îngrijorat.

— Nu cred că-i o idee bună să ne întoarcem, spune.

— Nu chiar până la clădire, doar prin apropiere.

— Și apoi?, întreb eu.

Am început într-un final să gândesc ceva mai limpede și mi-am dat seama că aș putea pur și simplu să merg acasă. Deja mi-am motivat absența. Nimeni n-are vreun motiv să bănuiască ceva. Nu am prea multe chestii pe care aș putea să le fac pentru Boney… Poate Cal și Ivy au lucruri de vorbit cu poliția, dar eu nu.

Și nici nu ard de nerăbdare să mă prezint în fața lor.

— Ce naiba e aglomerația asta?, zice Cal.

Încerc și eu să revin cu picioarele pe pământ și îmi dau seama că, da,

trotuarul a devenit neîncăpător. Ne trezim în spatele unei mulțimi compacte de oameni.

— Aia sunt reporteri?, întreabă Ivy.

Eu sunt destul de înalt ca să văd dincolo de mulțimea adunată. Îl observ pe reporterul de la televizor, de dimineață, care vorbise de la locul crimei.

— Este reporterul ăla pe care-l știi tu, îi spun. Dave nu știu cum.

— Dale Hawkins?, se miră Ivy, cu ochii măriți de uimire. Trebuie să plecăm!

Imediat ce spune asta, mai multe chestii se întâmplă în același timp. Oamenii se dau la o parte din fața noastră, iar Dale Hawkins tocmai încheie un interviu cu o persoană ce poartă o șapcă, apoi începe să scaneze mulțimea. Ochii îi cad asupra lui Ivy.

O recunoaște imediat. Ivy își dă și ea seama de asta și o ia la fugă în direcția opusă, cu coada de cal în vânt.

— Stai așa! strigă Dale Hawkins.

Cal o ia la fugă după Ivy, privind înapoi, în timp ce eu încerc să mă amestec în mulțime.

— O cunosc pe fata aia, zice reporterul.

Din fericire, se apucă de intervievat alte persoane.

Dorința de a merge acasă mă lovește cu și mai multă forță de data asta. Ce spusese Ivy la telefon de dimineață că aș avea? Aha, o durere în gât. O să meargă. Caut ultimul mesaj primit de la Carmen, ca să-i răspund că mi-a fost rău toată ziua. Ea este oricum genul de persoană care cunoaște pe toată lumea – în jumătate de oră, vor afla toți ce îi spun ei. Ivy și Cal vor înțelege. Poate vor găsi și ei o cale să iasă din mizeria asta, până la urmă.

În plus, nu-i ca și cum noi trei am fi vreo mare echipă. Nu mai suntem. Nu ne datorăm nimic unii altora.

Primesc un mesaj de la Ivy.

Ne-am întors la gogoșărie.

Înainte să apuc s-o anunț că mă duc acasă, îmi mai dă un mesaj.

O să-i arăt lui Cal ce am descoperit la cafenea.

Mă strâmb, fiindcă nu mi se pare o idee bună.

Trebuie săpun lucrurile în mișcare, în eventualitatea că Dale Hawkins m-a recunoscut.

Stau pe gânduri dacă să-i spun că într-adevăr așa stau lucrurile. Dar am s-o sperii, și pentru ce, la urma urmei? Tipul ăla oricum și-a îndreptat atenția spre altceva.

Eu o s-o șterg, îi scriu. Apoi șterg, pentru că pare prea brutal.

Trebuie să o iau din loc.

Oftez, renunț și îmi bag telefonul la loc în buzunar. Măcar aș putea să le comunic personal că ies din toată povestea aceasta.

•

Ajung la gogoșărie tocmai la fix când Ivy e pe cale să facă marea mutare.

Stă lângă Cal, într-un separeu. Mă așez în fața lor.

— Cal, o să încep prin a-ți spune că știu că a fost urât din partea mea s-o fac în felul ăsta. Plus că probabil este și ilegal. Dar cred că ar trebui să-ți ții mintea deschisă și să te gândești dacă am putea găsi informații care să ne fie de ajutor.

Cal pare că nu știe pe ce lume se află și nu-l pot învinovăți. Știu la ce se referă Ivy și nici eu n-am habar cum ar trebui să interpretez lucrurile.

Bagă mâna în geantă și scoate un carnet negru.

— L-am luat din geanta domnișoarei Jamison la cafenea, spune. Cred că ar trebui să vezi ce-i aici.

— Ce-ai făcut?, se scandalizează Cal. Voi i-ați luat geanta?

— Doar am împrumutat-o, spune Ivy.

Cal pare mai degrabă șocat decât furios.

— Dar cum… cum? V-aș fi văzut!

— Am luat geanta după ce Mateo a dărâmat o stivă de farfurii, mai ții minte? Am mers cu geanta în baie și am scotocit în ea. Am găsit carnetul, care pare o agendă. Tata are una exact la fel și își notează întreaga viață în paginile ei. M-am gândit să arunc o privire.

— Să arunci o privire? Într-o agendă care nu-i a ta, pe care ai furat-o?

— Am și menționat asta ca fiind o parte mai puțin etică a planului, explică Ivy.

— Ce naiba plan? Care-i rostul chestiilor ăstora?

Viola se uită la noi, apoi decide probabil că avem nevoie să fim singuri, așa că iese pe o ușă din spate.

— Cal, ascultă, intervin eu, pentru că am senzația că Ivy va da totul peste cap dacă mai continuă să vorbească. Ai dreptate. A fost o mutare cretină. Dar am făcut-o și asta e acum. Nu ne poți învinui că ne gândim că domnișoara Jamison știe mai multe decât spune. La urma urmei, Boney a murit în studioul ei.

— Nu e al ei, explică din nou Cal. Îl împrumută de la un prieten. Așa cum fac și alte persoane. Mulți au acces în clădirea aia, adică…

— Dar câți dintre ei îl cunoșteau pe Boney?, întreabă Ivy.

Acum, că agenda e în fața mea, recunosc că și eu sunt curios.

— Cal, haide să aruncăm împreună o privire. Dacă nu-i nimic acolo, suntem niște nesimțiți și o să ne cerem scuze.

— Sunteți deja nesimțiți, s-a stabilit, mormăie el.

Dar nu încearcă să ne ia agenda din mână, și nici nu se ridică să plece.

Cred că știe și el că suntem, în momentul ăsta, singurii prieteni pe care-i are.

— Bine, atunci. O să încep cu prima pagină, ne anunță Ivy.

O vreme, doar Ivy citește, mormăind. Eu nu pot vedea ce scrie, iar Cal refuză să se uite. Aparent, nici ea nu găsește nimic interesant, pentru că altfel ne-ar scoate ochii cu secretele aflate.

— Este o lectură interesantă?, întreabă Cal, ironic.

— Scrisul ei de mână este aproape imposibil de descifrat, se plânge Ivy. Parcă intenționat ar face-o, să ne îngreuneze munca.

Continuă să dea paginile, până ce un obiect dreptunghiular cade din carnet.

— Ce-i aia?, întreb.

— Pare o felicitare.

Mi-o arată – un dreptunghi cu flori pictate, care cresc în fața unei clădiri.

— Drăguț, pare o pictură impresionistă, spune Ivy.

— *Grădina din Bougival,* spune Cal. De Berthe Morisot. Este tabloul ei preferat.

— Să vedem dacă scrie ceva înăuntru, propune Ivy.

O deschide, își drege vocea, apoi citește:

— *Te iubesc așa mult, îngerul meu. Hai s-o facem să se întâmple. D.*

Cal pare la un pas de-a vomita.

— Probabil este de la antrenorul Kendall.

— Dar prenumele lui este Tom, spune Ivy.

— O fi vreo poreclă. Sau, cine știe, felicitarea o fi veche. Din facultate…

Mi-e milă de Cal, căruia nu i-ar fi trecut prin minte că domnișoara Jamison ar putea avea mai mulți iubiți.

— Poate, e de acord Ivy.

— Stați așa.

Observ o foaie de hârtie împăturită și băgată printre paginile agendei. O despăturesc. E o listă cu numele tuturor elevilor din clasa noastră, în ordine alfabetică.

Ivy mi-o ia din mână.

— Dă să văd. Ia uite, numele lui Boney este încercuit cu roșu?

— Da?, se miră Cal.

Ne aplecăm amândoi să ne uităm.

— Ciudat, spune Cal.

Mai este și alt nume încercuit, spre finalul listei. Charlie St. Clair.

Mă uit perplex la foaia de hârtie. Charlie nu-i un tip cu care să mă intersectez prea des prin liceu. E genul sportiv, care are un frate mai mare, prieten la cataramă cu Ratatul Gabe. Îți lasă impresia că este oricând pregătit pentru surf, și are un colier cu scoici la gât. Deși nu trăiește lângă o plajă, ci în Carlton.

Nu m-aș fi gândit că ar fi vreo chestie legată de el, dacă nu mi-aș fi amintit că în dimineața asta i-am văzut numele pe telefonul lui Autumn, când stăteam pe verandă și eram asurziți de motorul mașinii lui Gabe.

Nu știu care ar putea fi legătura între Boney, femeia cu studioul și cineva pe nume Charlie. Poate că nu este niciuna.

Sau poate că este, la urma urmei.

— Charlie e pasionat de artă?, îl întreabă Ivy pe Cal.

— Nu prea cred. N-am avut niciodată ore cu el, de fapt. E amic cu Boney?

— Nu, zice Ivy, fără să stea pe gânduri.

— Atunci o fi o coincidență, spune Cal. Ultimul nume de pe pagina asta e Tessa Sutton. Mai există vreo pagină?

— Mda, spune Ivy.

O scoate și pe ultima și observ că este și pe aia un nume încercuit, dar din poziția în care stau nu-l pot citi. Ivy și Cal se uită șocați unul la altul, așa că bănuiesc că ei recunosc persoana care îl poartă. Cineva cunoscut.

— Cine este?, întreb.

Ivy întoarce hârtia cu fața spre mine.

— Mateo Wojcik, spune.

12. CAL

— De ce ar încercui profa de arte numele tău?, se miră Ivy.

— N-am idee, spune Mateo.

Pare sincer, dar chestia e că, spre deosebire de Ivy, tipul chiar poate minți. Știe s-o facă, sau știa, pe vremea când ne petreceam timpul împreună.

Mama lui e genul insistent, iar Mateo o ducea cu zăhărelul tot timpul. Sigur, nu erau minciuni grave, genul copilăresc (am mâncat prea multe dulciuri, nu mi-am făcut temele), dar nu era prins niciodată.

— Te-a încercuit pe tine. Pe Boney. Și pe Charlie.

— Am văzut, spune Mateo. N-am idee de ce.

Ar trebui să zic și eu ceva, dar nu mă pot concentra. În minte mi-a rămas felicitarea de la acel D, trimisă Larei. Sigur era pentru ea, deși nu-i menționa numele nicăieri. Cineva care o cunoaște îndeajuns încât să știe care e tabloul ei preferat, deși nici nu este unul prea faimos.

E genul de chestie pe care aș fi făcut-o eu, dacă mi-ar fi trecut prin cap să-i trimit o felicitare.

Jumătate din creierul meu încearcă să găsească explicații liniștitoare, cealaltă se chinuie să afle cine este acel D.

Mă uit la lista din mâna lui Ivy. Nu este vreun D în fața numelor subliniate. Și totuși… Boney, Charlie și Mateo au toți ceea ce Lara ar numi niște chipuri interesante. Gelozia mea o ia razna. Mi-o imaginez făcând portretul lui Boney în studioul ei. Poate chiar și pe al lui Charlie. Și pe al… aaah.

Nu, nu Mateo.

— Dacă este lista ei cu oameni pe care vrea să-i ucidă?, întreabă Ivy.

— Ce?, sar eu, revenind la realitate.

— Mateo, cu ce te avea pe tine la mână? Ce avea împotriva ta?

— Nimic, Ivy, ți-am spus. Nici n-am fost la orele ei.

— Trebuie să fie ceva, insistă ea. O legătură între tine, Boney și Charlie. Tu ești amic cu Charlie?

— Nu, spune Mateo.

Mă uit de la unul la altul, și am aceeași senzație pe care mi-a lăsat-o și felicitarea. Îmi scapă ceva.

— Poate că lista aia nu înseamnă nimic, continuă Mateo. O fi o chestie

de scoală, o coincidentă că numele lui Boney este trecut acolo.

Ivy se încruntă.

— Nu văd cum ar fi posibil. Pentru că nu-i vorba doar despre listă. Tipa mai e și blondă, merge la studioul ăla marțea…

— Dar nu a fost azi acolo!, protestez eu, deși nu mai am idee pe cine încerc să conving.

Pe Ivy? Pe Mateo? Pe mine însumi?

— A fost la un curs de ceramică. Așa a zis.

— Păi, dacă așa ți-a zis, atunci așa a fost, spune Ivy, ironică. S-o credem pe cuvânt, pentru că este o persoană atât de onestă.

— Mi-a arătat!

Scot telefonul și găsesc poza trimisă, apoi i-o arăt lui Ivy.

— Pff, poate că avea o poză la întâmplare salvată în telefon. Sau a dat o căutare după imagini pe Google.

— De ce ar minți cu ceva ușor de verificat?

— Păi, ai verificat?

— Nu m-am referit la mine, spun. Nu sunt eu în căutare de alibi-uri.

Deschide gura să răspundă, dar chiar atunci sună un telefon. Nu-i al meu, iar Ivy nu se întinde după poșetă. Ne uităm la Mateo, așteptând.

Devine palid și bagă mâna în buzunar, scoțând telefonul pe care l-am luat din atelierul Larei, crezând că era al lui Ivy.

Cel care mai mult ca sigur îi aparține lui Boney.

— Răspunde! cere Ivy.

Ne uităm la numele celui care apelează.

Charlie.

— Alo?, răspund eu.

— Boney, frate! Nu m-am bucurat niciodată așa tare să te aud ca acum! Lumea zice că ai murit, frate. Ce dracu' s-a întâmplat acolo? A apărut tipul ăla?

— Ăăă…

Nu am idee ce să mai spun. Ivy mormăie ceva, dar îi fac semn să tacă, ca să mă concentrez.

— Ești Charlie St. Clair?

— De ce naiba mă întrebi asta?, se aude de la capătul celălalt.

Are vocea ca țestoasa din *Finding Nemo.*

— Uite care-i treaba. Eu nu sunt Boney, încep eu.

— Căcat! spune Charlie și apoi închide.

— Charlie, așteaptă, îl implor eu, dar degeaba. La naiba. A închis.

— Dă-mi să văd, cere Ivy.

Îi dau telefonul lui Boney. Îl întreabă pe Mateo dacă a încercat parola cea mai la îndemână, 1 – 2 – 3 – 4. Iar el spune că da.

— Poate e numele lui.

Tastează Boney, apoi se încruntă și clatină din cap.

— N-avem norocul ăsta. Cal, de fapt ce a spus Charlie?

Îi reproduc scurta conversație cuvânt cu cuvânt, pe cât de bine o pot ține minte. Știu că m-a întrebat dacă tipul a apărut, despre cine o fi fost vorba… Clar, un tip, nu o fată. Nu Lara.

Dar nu vreau să-i presez pe Ivy și Mateo. Vor crede că am auzit ce voiam să aud sau, mai rău, că mint. Dar mă simt oricum ușurat să aflu că Boney nu mersese în studio ca să se vadă cu Lara. Ea nu m-a mințit în legătură cu asta.

— Parcă ai zis că Boney și Charlie nu erau prieteni, o chestionez pe Ivy.

— Păi, nici nu sunt. Sunt convinsă că nu sunt. Oricum, pare că apelul se referea strict la dimineața asta, nu? Charlie știa că Boney a mers la studio să se întâlnească cu cineva. Amândoi aveau numele încercuite pe listă, așa că… eu cred că ar trebui să vorbim cu Charlie. Doar el poate face lumină. Din moment ce persoana cu al treilea nume încercuit pe listă insistă că nu are habar ce se întâmplă.

Îi aruncă lui Mateo o privire iscoditoare.

— Sau asta s-a schimbat între timp? Te-ai gândit la ceva ce ne-ar putea fi de ajutor?

— Nu, zice el, sec.

Ivy nu insistă, iar eu nu pricep de ce. Pe mine nu mă lăsa să scap din furcă atât de ușor. Știu că Ivy a fost îndrăgostită rău de Mateo cu ani în urmă, dar nu cred că ăsta-i motivul.

— Aveți vreunul dintre voi numărul lui Charlie?, ne întreabă.

— Nu, răspundem eu și Mateo.

— Poate îl are frate-miu. Umblă prin aceleași cercuri și jucau aceleași sporturi înainte ca Daniel să se concentreze doar pe lacrosse.

Ivy se uită în telefon și se strâmbă.

— Dumnezeule, am o mie de mesaje de la Daniel. Adoră bârfele.

Citește imitând vocea fratelui ei:

— *Ești o criminală? Da sau nu. Ar trebui să le spun alor noștri că ești criminală? Da sau nu. Ai fugit deja din țară?* Extraordinar de amuzant,

Daniel, ce să zic.

— Sigur vrei să vorbești cu el în momentul de față?, întreabă Mateo.

— Nu, însă nu știu cine altcineva ar putea avea numărul lui Charlie. În orice caz, n-o să-i ofer nicio informație.

Nici nu termină bine de vorbit, că îi sună mobilul.

— Este Daniel?, întreb, surprins. Nu-i la ore? S-a terminat pauza de prânz.

— Trebuie să fie haos la liceu. Bună, zice, acceptând apelul.

— Ce mama naibii se petrece cu tine?, întreabă fratele ei, zbierând în telefon.

Ivy își freacă tâmplele.

— Nu vreau să intru în amănunte acum. Cumva ai numărul de telefon al lui Charlie St. Clair?

— Poftim?! Lasă-mă să înțeleg. Chiulești de la ore în ziua în care este ucis Boney Mahoney, te potrivești perfect cu descrierea suspectului principal, nu răspunzi la mesaje o zi întreagă, iar acum vrei numărul de telefon al lui Charlie St. Clair?

— Da, răspunde Ivy. Îl ai?

— Ai înnebunit? Spune-mi ce se petrece.

— Să înțeleg că nu-l ai, deci?

— Poate că îl am, dar n-o să-ți dau nimic fără să primesc o explicație. Oricum, tipul ăla aduce numai belele. Stai departe de el.

— De ce aduce belele?

— Pur și simplu.

Telefonul îi bâzâie de la alte mesaje primite. Trag și eu cu ochiul în el.

Emily: Charlie St. Clair s-a ridicat și a plecat pur și simplu de la școală! Totul se destramă pe aici. O să-ți mai trimit noutăți, fie că îmi răspunzi, fie că nu.

Emily: Dar te rog să-mi răspunzi.

Ivy își duce din nou mobilul la ureche. Daniel a tot vorbit, în timp ce noi am citit mesajele.

— Atunci, cred că nu mai avem ce discuta. Cu excepția faptului că ai fost un măgar că mi-ai furat bomboanele de pe verandă în clasa a opta. Nu veni cu scuze. Știi ce ai făcut.

— Bomboane?, întreb eu, după ce ea încheie conversația.

— Mi le lăsase Mateo, spune ea și se înroșește în obraji. Acasă la mine, după ce ne-am… cuplat. Am aflat despre asta abia puțin mai devreme, în

metrou.

— Ah, spun eu și simt un nod în gât. Oricum, Daniel nu are numărul lui Charlie, nu? Și Charlie s-a cărat de la ore?

Mateo se încruntă.

— S-a cărat?

— Așa spune Emily, îl lămurește Ivy. Probabil imediat după ce Cal a răspuns de pe telefonul lui Boney. S-o fi dus acasă? Poate ar trebui să-l căutăm și să vorbim cu el în persoană. Familia lui locuiește în apropiere.

— Nu-i un plan rău, spun.

Lara nu mi-a dat niciun mesaj încă, deși promisese că o să ne auzim.

— Mi-e foame de mor, zice Mateo. Aș mai mânca ceva înainte. Mâncare adevărată. E un McDonald's chiar vizavi. Vreți și voi ceva?

— Nu, mersi, spune Ivy.

Stomacul mi-e ghem și nu aș putea înghiți nimic.

— Nu, nici eu.

— Bine, atunci ne vedem afară. Ar trebui să închidem telefonul lui Boney până ne hotărâm cum să-l dăm poliției. Poate că urmărește cineva apelurile.

Iisuse, chiar nu mă gândisem la asta. Încă o chestie pentru care să-mi fac griji.

Mateo pleacă, iar Viola se întoarce din camera din spate, cu o cârpă de șters vasele în mână. Mă întreb dacă ar trebui să merg până acolo și să fac conversație, ca în circumstanțe normale, dar chiar atunci îmi sună mobilul, pentru prima dată pe ziua de azi.

Este Wes. Cine altcineva m-ar putea suna?

Mă bate gândul să nu răspund, dar știu că nu m-ar suna dacă nu ar fi ceva extrem de important. Ori a aflat că am chiulit, ori a auzit ce s-a întâmplat cu Boney.

— Bună, tata.

— Cal, salut!

Îi simt vocea plină de îngrijorare și mi se strânge stomacul și mai tare.

— Am auzit vestea despre colegul tău. Oribil, cu adevărat oribil. Tatăl tău și cu mine suntem devastați. Tu cum te simți?

— Sunt bine, cred, doar în stare de șoc.

— O adevărată tragedie. Nici nu-mi pot imagina prin ce trec părinții lui. Amicii tăi cum sunt?

— Păi, știi tu… Cum era de așteptat.

— Aveți un psiholog cu care puteți vorbi acolo?

— N-am nevoie deocamdată să vorbesc cu nimeni, tata.

— Dar ar trebui s-o faci, Cal. Chiar dacă momentan crezi că nu ai nevoie.

— O să vorbesc cu tine când ajung acasă.

— Pot veni mai devreme. Am o întâlnire, dar cred că o pot muta pentru altă zi.

— Nu!

Aproape că țip în telefon, apoi îmi dau seama și îmi cobor vocea.

— Cred că este mai bine să-mi văd de programul obișnuit. Mai bine vorbim diseară.

— Dar avem ceremonia aia de premiere, spune Wes.

Oh, Dumnezeule. Ceremonia la care va fi premiată mama lui Ivy. Sigur subiectul principal al serii va fi suspiciunea că Ivy l-a ucis pe Boney Mahoney.

— Vorbim pe urmă, răspund eu.

— Dacă ești sigur că așa este cel mai bine… Eu aș putea anula întâlnirea, ți-am zis, nu este o problemă.

— Sunt sigur. Întâlnește-te cu sponsorii ăia. Fă rost de bani și vezi-ți de programul tău obișnuit. Uite, trebuie să fug. Mersi că m-ai sunat.

— Spune-mi dacă ai nevoie de ceva. Te iubesc.

— Și eu, mormăi.

— Tatăl tău este atât de amabil, spune Ivy, ridicându-se în picioare.

Îmi iau la revedere de la Viola.

— Ai grijă de tine, îmi spune.

Pe trotuar eu și Ivy așteptăm în tăcere, și mă gândesc ce ar mai fi de spus. Îmi pare rău pentru cearta noastră din metrou, atât pentru lucrurile urâte pe care le-am spus, cât și pentru ce am lăsat nespus. Îi datorez lui Ivy o altă discuție, dar gândul la ea mă face să vreau să vomit.

— Uite, în legătură cu ce am spus când eram în metrou…

— E în regulă, zice ea repede. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Mă uit la chipul ei încordat.

— Despre ce am spus eu? Sau despre tine și Mateo?

— Nu există *eu și Mateo.*

— Încă îți mai place de el, remarc.

Mă simt ca un idiot că nu m-am prins mai devreme.

Îmi vin în minte toate chestiile mărunte pe care și el le-a făcut pentru Ivy

în dimineața asta. A avut grijă de ea, a cărat-o în brațe la propriu, i-a sorbit fiecare cuvânt. Deși nu este o tipă prea comodă, sau întotdeauna agreabilă. Wes spune că Henry nu e genul care să poată vorbi ușor despre sentimentele lui, așa că trebuie să fii atent la felul în care și le arată. Mateo este exact aceeași tipologie de persoană.

— Și el te place.

— Nu mă place.

— Ba cred că da. Poate că nu-i locul potrivit, sau momentul potrivit…

— E vorba de mai multe chestii, zice ea, și chiar atunci Mateo se apropie de noi, cu o pungă în mână.

În loc să se oprească însă lângă noi, intră în supermarketul de lângă.

— Acum ce-și mai ia? Dumnezeule! Cât poate mânca o persoană?, se miră Ivy.

— Vorbim despre Mateo, care e practic un sac fără fund. Cred și eu că nu s-a săturat cu gogoașa aia. Deci… la ce multe alte chestii te referi?

— Ce?

— Între tine și Mateo.

— Ah, asta. Nu-i nimic, lasă.

— Nu părea nimic.

Sunt curios dintr-odată. Ivy pe care o cunoșteam mai demult nu ar fi evitat o altfel de conversație, dimpotrivă, mi-ar fi dat o mulțime de detalii, până ce aș fi implorat-o eu să se oprească.

Înainte s-o mai trag de limbă, îl văd pe Mateo venind spre noi.

— Continuăm noi altă dată, spun.

— Sau nu, mormăie ea.

Mateo are punga de la McDonald se într-o mână și ceva mic și galben în cealaltă.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spune și îi întinde obiectul galben lui Ivy.

Este o pungă de Sugar Babies, iar Ivy pare că se topește când se uită la ea.

YOUTUBE, CANALUL CARLTON VORBEȘTE

Ishaan și Zack sunt iarăși în mașina lui Ishaan.

ZACK: Salut. Ne-am întors cu emisiunea, pentru că practic nimeni nu mai merge la ore astăzi.

ISHAAN: Ar trebui să ne trimită pur și simplu acasă.

ZACK: Oricum, ne-am întors cu un invitat special. Emily, vrei să saluți internauții? (*o tipa cu părul brunet apare în cadru, de pe bancheta din spate, având un aer îngrijorat*)

EMILY: (*sec*) Bună.

ISHAAN: Așadar, Emily Zhang este presupusa cea mai bună prietenă a lui Ivy Sterling-Shepard…

ZACK: Nu e presupusă. Chiar este prietena ei.

ISHAAN: Da, corect. Am vrut să spun că e prietena unei presupuse suspecte de crimă…

EMILY: (*se apleacă în față*) Exact de asta și sunt aici. Voi, băieți, vă comportați atât de iresponsabil. Nu puteți să aruncați așa cu numele lui Ivy la întâmplare, în stânga și-n dreapta, doar pentru că ea nu a venit la școală și pentru că nu-i în cele mai bune relații cu Boney.

ISHAAN: Dar faptele rămân.

EMILY: Păi, dacă vreți fapte, ar trebui să vorbiți despre toată lumea care a lipsit azi de școală. Cine a mai lipsit?

ZACK: Ce contează asta? Poate că ei n-au avut nicio problemă publică legată de Boney.

EMILY: Ivy nu a avut *o problemă publică* în legătură cu el, a pierdut doar alegerile în fața lui. Oricine ar fi supărat. Poate că și-a luat doar o zi pentru odihnă și atâta tot.

ZACK: Obișnuiește să își ia zile pentru odihnă?

EMILY: Păi, nu, dar…

ISHAAN: Poate ar trebui să vă uitați pe statisticile canalului nostru.

ZACK: Poftim?

ISHAAN: Avem de trei ori mai multe vizualizări ca de obicei. Nu… (*verifică*) De patru!

ZACK: Pe bune?

ISHAAN: Suntem în top. Cinci sute de oameni urmăresc asta.

EMILY: Oh, Dumnezeule.

13. IVY

Gândurile mele sunt o masă amorfa pe când ne întoarcem în Carlton. Partea mea concentrată pe probleme practice îmi spune că am subiecte mai arzătoare în clipa de față decât să stabilesc dacă Mateo mi-a cumpărat bomboanele ca pe o glumă amicală, sau mai mult de atât. Copilul meu interior în vârstă de doisprezece ani nu dă însă doi bani pe subiectele alea. Țopăie fericit, numai inimioare și balonașe.

Conștiința mea vorbește însă mai tare decât ambele părți și repetă un singur lucru:

Trebuie să-i spui.

M-am gândit să îi spun, chiar și înainte de ziua asta dezastruoasă. Încă de când m-am întors din Scoția mi-am dat seama de efectul de domino pe care l-a avut ce am făcut eu în luna iunie, anul trecut. Am fost o lașă că nu am mers la el, să-i mărturisesc direct.

Rușinea mă face să transpir și să mă foiesc pe scaun. L-am judecat pe Cal întreaga zi, pentru imoralitatea relației pe care o are cu profesoara noastră. M-am concentrat pe comportamentul lui, ca să evit să-l analizez pe al meu.

Nici nu mă pot bucura de bomboanele primite. Încerc s-o fac, ca să nu-l jignesc pe Mateo, dar mi se pare că au gustul și textura cauciucului.

Tot drumul, doar Cal a încercat să facă conversație.

— Părinții voștri au dat vreun semn?, ne întreabă el.

— Ai mei sunt în avion, îi reamintesc.

Mă gândesc că zborul lor mai durează patru ore. Patru ore, în care va trebui să zădărnicesc bârfele despre mine, răspândite prin școală. Poate că Charlie ne va oferi o dovadă pentru a trimite poliția pe urmele domnișoarei Jamison. Visez că a făcut deja asta, a dat un pont poliției, și acum femeia este în cătușe…

E un vis frumos să cred că vom scăpa basma curată, fără a mărturisi nimănui că ne-am aflat în clădire. Toată ziua asta ar putea fi ștearsă cu buretele. M-am duce acasă, aș trage un pui de somn și aș avea timp să mă pregătesc și pentru ceremonie. Mi-aș face duș, mi-aș îndrepta părul, m-aș machia, mi-aș pregăti rochia. Brusc, parcă și Sugar Babies au gust mai bun.

— Maică-mea este în Bronx, spune Mateo. Slavă Domnului, căci dacă ar

fi fost la muncă și ar fi auzit despre crimă, venea deja la școală să vadă ce fac. Știți cum e ea.

Eu știu – o adevărată ursoaică, care își protejează puii. Mateo e mai înalt ca ea de când avea doișpe ani, dar eu tot pe ea aș paria dacă între ei s-ar încinge o bătaie.

— Unde lucrează mama ta acum?, întreabă Cal.

— În mai multe locuri. Jobul principal e la o reprezentanță auto, unde face treburi administrative.

— Și îi place?

Mateo ridică din umeri.

— Este o slujbă ca oricare alta. E ușoară și are nevoie de ceva lejer în momentul de față. Are artrită și nu se mai poate deplasa atât de bine.

— Ce are?, întreb eu și aproape mă înec cu bomboana.

Nu mi-o pot imagina pe mama lui, atât de energică, de vivace, încetinită de o boală pe care o are și bunicul meu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cum se manifestă artrita?, vrea să știe și Cal.

— O boală a articulațiilor, spune Mateo, cu un aer trist. O dor teribil genunchii. Doctorii nu prea știu cum s-a întâmplat, pentru că este o boală care de obicei apare la bătrânețe. Sunt medicamente care o ajută, dar nu le ia întotdeauna când ar trebui.

Ridică din umeri, de parcă se miră că a început să vorbească cu noi despre asta. Știu că îi este greu să vorbească despre problemele familiei lui. Mereu le-a protejat pe mama lui și pe Autumn.

Îmi întâlnește privirea.

— A fost diagnosticată în iulie. Chiar după ce a fost dată în judecată. A fost o lună al naibii de nasoală pentru noi.

Dumnezeule, Dumnezeule. Stomacul mi se îngreunează atât de tare, că am senzația că va face o gaură în podeaua mașinii lui Cal.

Poate că ar fi bine s-o facă și eu să dispar.

Trebuie să-i spun.

Dar nu pot să-i spun acum.

— Îmi pare rău, zice Cal, sincer. Este o persoană minunată și regret că trece prin așa ceva.

— Dar…

Cuvintele îmi rămân în gât.

— Dar tata s-a întâlnit cu ea în august și el nu a menționat…

Mă gândesc la seara aia, în care-l așteptasem nerăbdătoare pe tata, să aflu cum a mers întâlnirea cu doamna Reyes. Îmi spusese că ei îi plăcuse ideea mea, anume de a-i oferi un post în cadrul noii afaceri.

— Poate că îi va fi și ei mai bine așa. Mai scapă de responsabilitățile care vin cu administrarea propriei afaceri, spusese tata, care mai remarcase că mama lui Mateo i se păruse epuizată.

Mă gândisem că era din cauza stresului cu procesul. Nu-mi trecuse prin cap că ar putea avea și probleme de sănătate.

Acum, mă gândesc la mai multe lucruri deodată, principalul fiind că Mateo are și el mai multe joburi nu de plăcere, ci pentru a avea grijă de mama lui.

— Nu-i place să vorbească despre boala ei.

— Mateo, îmi pare atât de rău.

Vocea îmi tremură.

— Nu-i vina ta că are boala asta.

— Nu, dar…

— O să am nevoie să mă îndrumați puțin, zice Cal.

— Ce?, întreb eu.

— Ca să ajung la casa lui Charlie.

Abia atunci observ că am ajuns în centrul orașului Carlton. Am trecut de biblioteca unde îmi petreceam zilele de vară în copilărie, iar acum trecem pe lângă parcul unde ne-am sărutat eu și Mateo.

— Aici să faci la stânga, îi spun. Apoi drept înainte, pe Fulkerson.

Cal bate cu degetele în volan.

— Și dacă nu o să fie acasă?

— O să fie, spun.

Îmi scot telefonul, mai mult ca să fiu ocupată cu ceva, și observ un alt mesaj de la Emily.

SUNĂ-MĂ! NU IGNORA ASTA!

Îmi trimite un link de YouTube. Fac opusul a ce mi-a cerut ea, adică las telefonul deoparte. Știu, e oribil să îmi țin în ceață cea mai bună prietenă, dar chiar nu am idee ce să-i spun. Cum să-i explic? M-aș descurca la fel de prost ca atunci când am vorbit cu Daniel.

Fratele meu, care nici măcar nu părea îngrijorat pentru mine, doar curios și interesat de bârfe.

Mă întreb uneori cum ar fi fost relația dintre noi dacă el ar fi fost mai mare decât mine, dacă eu nu mi-aș fi simțit mereu poziția uzurpată în

familia noastră. Când eram mici, el părea umbra mea, se ținea după mine peste tot. Nu mă deranja, pentru că era amuzant și afectuos și spunea despre mine că sunt cea mai bună soră din lume. Era ca și cum aș fi avut un cățeluș. Relația noastră s-a schimbat în rău când a început să mă eclipseze în toate domeniile.

Dacă el ar avea acum optsprezece ani în loc de șaisprezece, poate că aș simți admirație pentru el, în loc de invidie. Poate că m-ar ajuta, nu mi-ar număra pașii greșiți.

— Mergi pe Fulkerson, îl direcționez pe Cal, când mi se pare că e aproape să greșească drumul.

Intrăm pe strada lui Charlie. Seamănă cu a mea – casele au distantă între ele și curțile sunt înverzite. Casa lui Charlie este cărămizie, în contrast cu cele albe din jur.

Cal parchează vizavi de casă.

— Acum ce facem?

Pe aleea lui de acces este parcat un Jeep roșu.

— Păi, este acasă. Sau mașina lui este, oricum. Poate ar trebui să mergem și să batem la ușă?

— Crezi că-i o idee bună? Dacă cine l-a ucis pe Boney este acum pe urmele lui Charlie? Părea panicat la telefon.

— Cu atât mai mult, ar putea avea nevoie de ajutor, zice Mateo. Voi puteți sta aici și eu merg să vorbesc cu el.

— Nu poți! Dacă e periculos?

— O să am grijă. Vin imediat înapoi.

Cal îl urmărește din mașină, căzut pe gânduri.

— Ivy, ție nu ți se pare că Mateo se poartă ciudat?

— Ciudat în ce fel?

— Nu ne-a răspuns mai deloc când l-am întrebat de ce este numele lui pe lista aia. Iar acum vrea să ia lucrurile pe cont propriu?

Mateo e la ușa casei, bate și sună la sonerie.

— E doar mai curajos, spun, iar Cal își dă ochii peste cap.

— Păcat că n-ai spus asta și despre mine, când am luat-o din loc, îmi reamintește el.

— Nu pare că ar fi cineva acasă, zic, și chiar atunci îl văd pe Mateo trăgând de clanța ușii.

Ușa se deschide și el pășește înăuntru.

Cal adoptă o poziție rigidă.

— I-a deschis cineva? Sau pur și simplu a…

— Cred că a intrat pur și simplu.

Inima îmi bate cu putere.

— Și noi ce facem, așteptăm?, zice Cal.

— Cred că da.

Ne uităm la ceasul de pe bord. Timpul se scurge leneș. Cal pornește radioul, tot schimbând posturile.

Trec cinci minute, dar pare că am ascultat vreo patruzeci de cântece.

Îmi dau seama că nu mai suport să aștept.

— Ar trebui să mergem după el, propun.

— Chiar îți place să urmărești oamenii. Ai și tu o pasiune, spune Cal și oftează.

— Doar în anumite circumstanțe. Vii și tu?

Sunt deja cu mâna pe mânerul portierei.

— Normal. N-aș vrea să crezi că nu sunt *curajos.*

Strada e extrem de liniștită, se aude doar ciripitul unei păsări. Charlie locuiește într-un cartier destul de select, așa că vecinii lui nu-și prea permit să fie acasă în miezul zilei, în loc să muncească pe brânci. Singura mașină parcată pe stradă este Jeep-ul lui.

— Stai o secundă, zice Cal.

Mă șochează deschizând portbagajul și scoțând o bâtă de baseball.

— Mai bine să fim pregătiți.

— De ce ai chestia aia în mașină?

— Este decor pentru o serie de benzi desenate la care lucrez acum, spune. Despre un păianjen care găsește o bâtă uitată pe un teren și decide să-și facă propria echipă.

— Adică, un fel de Spider-Man, dar cu baseball?

— Nu. Nici pe departe. Nu sunt super-eroi, ci doar diferite specii de insecte. Care joacă baseball.

— Și cum ridică bâta?, întreb. Gândacii. Dacă nu au super-puteri. I-ar strivi.

— Normal că are și un element fantastic, îmi explică el.

— Hmm.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu știu. Dacă mă gândesc la creațiile tale din urmă cu câțiva ani, sună un pic…

Voiam să spun *banale,* dar trecem prin fața Jeep-ului lui Charlie și ne

văd expresiile în geamuri, iar a lui Cal pare rănită.

La naiba, am uitat că nimeni nu are nevoie de opiniile mele în stare brută.

— Bănuiesc că îmi plăceau prea mult chestiile tale mai vechi, pur și simplu.

— Parcă ai fi Lara, mormăie Cal.

Îndrept un deget acuzator spre el.

— Nu mă trata cu asemenea lipsă de respect.

— Păi, și ea a spus că…

Gândurile lui Cal își pierd șirul, fiindcă am ajuns deja la ușa casei.

— Stai așa, spune. Ce facem, intrăm pur și simplu? Încălcăm proprietatea privată?

— Doar intrăm, spun eu.

— Crezi că este o idee bună?

Apuc bâta din mâna lui și o flutur în aer.

— Trebuie s-o facem, zic, apoi deschid ușa.

14. MATEO

Nu cred că Charlie se teme prea tare pentru siguranța și viața lui, din moment ce nu se deranjează nici măcar să-și încuie ușa.

Intru într-un hol spațios și închid ușa în urma mea.

— Charlie? Ești aici?

Înaintez prin casă.

— Sunt Mateo Wojcik. Trebuie să vorbesc cu tine. Dau cu ochii de bucătăria familiei și îngheț pe loc.

Toate dulapurile au ușile desfăcute. Pe podea e plin de cioburi, de la farfurii sparte. Mă opresc, cu toți mușchii încordați, în fața unor uși cu geam care dau în ceea ce presupun a fi sufrageria familiei St. Clair. Și acolo este aceeași harababură: pernele de pe canapele aruncate pe jos, veiozele sparte. Până și draperiile au fost smulse.

Este clar că aici a fost un fel de jaf. Și dacă făptuitorul mai este prin preajmă, tocmai m-a auzit intrând și prezentându-mă politicos.

Lucrul înțelept pe care ar trebui să-l fac ar fi, evident, să ies și să alerg la mașina lui Cal, unde aș fi în siguranță. Dar nu pot să fac asta. Pentru că acum chiar am nevoie să știu dacă acest Charlie e același cu băiatul al cărui nume a apărut în telefonul lui Autumn de dimineață.

Ea mi-a spus că e mai bine cu cât știu mai puțin.

Nu sunt de acord.

Mă întorc în bucătărie. Casa este cufundată în liniște, cu excepția zumzetului pe care-l face aerul condiționat. Observ că ușa care dă în curtea din spate este deschisă. Merg până acolo și mi se pare că aud un zgomot venind de jos, unde trebuie să fie o pivniță.

Într-adevăr, dau de niște scări și mă întreb cât de proastă idee ar fi să cobor pe ele, ca să aflu care este sursa zgomotului. O aud pe Autumn în cap, spunând că este o idee incredibil de proastă. Cea mai proastă din viața mea.

Ei bine, tocmai ea vorbește…

Cobor în liniște, iar pașii mei sunt amortizați de covorul gros pus pe trepte. Când ajung la subsol, îmi dau seama că este la fel de răvășit ca parterul. Dulapuri dezmembrate și aruncate pe podea, echipament sportiv împrăștiat. O minge de baschet este chiar în fața mea, și o lovesc cu piciorul. Mai tare decât aș fi intenționat… și ricoșează în ușa unui dulap

metalic.

La naiba.

Zgomotul se face din nou auzit, și pare să vină din spatele unor uși închise. Pulsul mi se întețește și verific podeaua, în căutarea unui obiect cu care aș putea să mă apăr. Nu prea e nimic folositor acolo, în afară de…

— Aaa!

Ușile se deschid și un țipăt mă asurzește. Ceva argintiu îmi trece prin fața ochilor, apoi craniul îmi explodează de durere și cad în genunchi. O a doua lovitură îmi izbește umărul. Ceva călduț îmi curge în ochi. Mă întind orbește și apuc obiectul care pare o bară metalică. Trag de el și simt că persoana care îl mânuiește cade pe podea. Am un sentiment de victorie când rămân cu bara în mână – adversarul este la podea și l-am dezarmat.

Timp de câteva secunde, ne tăvălim înlănțuiți pe podea și ne cărăm pumni imprecișI. Nu m-am mai bătut de ani buni cu cineva, dar se pare că este ca mersul pe bicicletă – nu uiți niciodată cum se face.

Vederea mi-este tot confuză și capul mă doare de mor. Când încearcă să-mi bage un deget în ochi, îi sucesc mâna la spate, plin de furie, până îl fac să țipe.

— Opriți-vă! strigă o voce de fată din spatele meu. Mateo, Charlie, opriți-vă!

Charlie?!

Îngheț și îmi trec palma peste ochi, încercând să-mi clarific vederea. Când mă uit, am sânge pe mână. Iar lângă mine, pe jos, este cu adevărat Charlie St. Clair.

La câțiva pași de noi stă Ivy, cu o bâtă de baseball în mână.

— La dracu', Charlie, îmi pare rău, îi spun, în timp ce el se ține de încheietura mâinii și se vaită. Încercam să te ajut.

— Ai un mod al dracului de ciudat de a o arăta, spune el. Cred că mi-ai sucit mâna.

— Îmi pare rău, dar tu m-ai atacat…

— Fiindcă ai intrat în casa mea! zice el și își duce mâna la gât, unde colierul cu scoici i-a perforat pielea, în timp ce mă luptam cu el.

Ar fi trebuit să-mi dau seama chiar și pe pipăite că ăla era colierul lui. Ar fi trebuit să mă prind cu cine am de-a face.

— Am crezut că ești tipul care mi-a întors casa cu susul în jos, îmi spune.

— Ușa era descuiată, iar eu am strigat cine sunt, protestez.

— Nu aud nimic de aici, de jos. Am izolație fonică. Dar, chiar și așa, ce naiba cauți aici?

Se uită la mine, apoi la Ivy, apoi la Cal, din ce în ce mai nedumerit.

— Și voi?

Ivy se apleacă lângă el și îi verifică încheietura cu aerul unei asistente medicale.

— Nu pare umflată, dar ar trebui să pui de pe acum niște gheață pe ea. Oh, zice ea apoi, privindu-mă. Mateo, îți curge o grămadă de sânge.

Într-adevăr, îmi simt capul de parcă mi-ar fi luat foc.

— Mai bine am pleca, spune Cal. Cine a făcut asta s-ar putea întoarce în orice secundă.

În mod straniu, ceva îmi spune că nu se va întâmpla asta. Cine a fost aici a terminat deja cu casa lui Charlie și a trecut mai departe. Mai departe, unde?

— Să mergem acasă la mine, propune Ivy.

— Băi, voi sunteți pe bune?, ne întreabă Charlie, retoric. Existați, sunteți aici în carne și oase?

— Mateo, l-ai lovit la cap?, întreabă Ivy.

— Nu cred, îi răspund.

Deși nu prea știu sigur.

— Cal, poți să-l ajuți pe Charlie să meargă până la mașină?, întreabă ea. Pare dezorientat. Mateo, tu poți să mergi?

— Sigur, spun eu, clătinându-mă pe picioare.

Ivy face o remarcă legată de sângele care s-a întins pe covor.

— Trevor Bronson a vomitat fix acolo weekend-ul trecut. Așa că, vezi tu, covorul ăsta a trecut prin multe, se amuză Charlie.

— Ce scârbos, spune Ivy. Nu aveam nevoie să știu asta.

Reacția ei este atât de tipică pentru fata asta, încât îmi vine să râd. Dar n-o fac, pentru că sunt prea îngrijorat – în scurt timp, ea sau Cal vor vrea să afle de ce a fost casa lui Charlie răscolită. Ce căuta persoana care a trecut pe aici.

Și mă tem că eu știu deja care este răspunsul.

La scurt timp după, sunt așezat pe un scaun înalt din baia lui Ivy, iar ea scotocește prin dulapul cu medicamente. Scoate două pastile de Tylenol și umple un pahar cu apă de la chiuvetă.

— Cum te simți?, mă întreabă.

— Bine, zic eu și parțial este adevărat.

Mă dor doar capul și umărul.

— Ești norocos, putea fi mult mai rău.

Așteaptă să înghit pastilele, apoi continuă:

— De ce n-ai plecat imediat când ai văzut ce dezastru era acasă la el?

Trag de timp bând din paharul cu apă. Îmi dau seama că nu am un răspuns care să fie satisfăcător.

— Păi, tu de ce nu ai plecat?

— Fiindcă erai tu acolo, zice.

Se întoarce greutatea mea din piept pe care o simt numai când Ivy este prin preajmă.

— Vorbisem să aștepți în mașină, mormăi eu.

Știu că ar trebui de fapt să îi mulțumesc.

— De unde ai luat bâta de baseball?

— Era în portbagajul lui Cal.

— Și ce aveai de gând să faci cu ea? Să dai în cap cuiva?

— Păi, Charlie ți-a dat ție în cap cu o crosă de golf, spune ea.

Baia ei este aproape neschimbată față de vremurile când eu veneam pe aici, doar că acum este zugrăvită în crem, în loc de albastru.

— Uite, o să-ți curăț acum rana și s-ar putea să te doară.

— Nu-ți face griji, spun și încerc să nu tresar când ea îmi dezinfectează tâmpla.

Părul i s-a desprins din coadă și îi cade peste față, iar ea îl dă după ureche. Sunt tentat să i-l dau eu la o parte. Cred că deja mă simt mai bine.

— Mulțumesc, reușesc să spun, într-un final.

— N-ai pentru ce. Nici nu arată atât de rău, până la urmă. E o singură tăietură și nu foarte adâncă. Sângerarea aproape că s-a oprit.

Merge să spele prosopul cu care mi-a curățat rana.

— Știi că nu trebuie întotdeauna să faci totul pe cont propriu, spune.

— Ce?

— Poți cere altora să te ajute. Nu-i un semn de slăbiciune.

La naiba… crede că am fost curajos sau nobil fiindcă am intrat în casa aia de unul singur. Ca și cum nu acționam pentru propriul meu interes. Sunt împărțit între dorința de a-i spune adevărul și cea de a rămâne tipul pe care îl crede ea.

Ar trebui să merg să văd ce face Charlie, dar nu mă pot desprinde de ea; mă simt bine învăluit de parfumul ei de citrice. Aș vrea să rămân aici, protejat, să nu-mi fac griji legate de ce urmează să se întâmple.

— Și-au făcut pastilele de durere efectul?, mă întreabă.

— Mda, zic.

Mi-e dor deja de atingerea ei blândă și grijulie, așa că întreb:

— Sigur ai șters tot sângele?

— Clar. Mai am un singur lucru de făcut.

Ia un plasture și mi-l lipește peste rană.

— Gata. Acum ești ca nou.

Îmi mângâie obrazul apoi, pe neașteptate, se apleacă și mă sărută pe frunte.

E ca un semnal.

— Stai așa, spun. Nu cred că ai terminat.

— Păi, de ce altceva ai mai avea nevoie?

Buzele i se întredeschid, iar obrajii i se îmbujorează. Pentru mine este un mister de ce colegii mei de liceu nu fac coadă la ușa ei. De la distanță e extrem de drăguță, iar de aproape… Este absolut superbă.

Îi cuprind ceafa în căușul palmei.

— De tine. Am nevoie de tine.

Ivy tremură și se apleacă spre mine, până ce buzele ei moi le mângâie pe ale mele. Dar nu este de ajuns, nici pe departe. Îmi strecor degetele în părul ei și o trag spre mine pentru un sărut lung și stăruitor. Toate gândurile mi se fac nevăzute odată cu atingerea ei. Să o sărut e ca și cum m-aș întoarce într-un loc din care sperasem să nu plec niciodată și pe care îl găsesc acum mai minunat decât în amintirile mele.

— Ce faceți?

Ivy se retrage speriată la auzul vocii lui Cal, care a apărut în pragul ușii.

— Charlie mi-a spus că știe probabil ce căuta persoana care i-a răscolit casa și cred că avem o problemă. Mă rog, ca să fiu mai precis: cred că avem o nouă problemă.

— A venit poliția?, se sperie Ivy.

— Nu, n-a venit nimeni, zice Cal, sprijinit acum de tocul ușii.

Ivy respiră ușurată și își face de lucru cu bandajele.

— Țin să vă spun că Charlie e beat muci, spune.

Teama îmi strânge stomacul. Știam eu că n-ar fi trebuit să-l las pe Charlie singur cu Cal.

Ivy e preocupată să-și aranjeze coada de cal. În cele din urmă renunță și își lasă părul desfăcut pe umeri.

— Păi, lucrurile stau cam așa, continuă Cal. Charlie s-a panicat legat de

Boney, apoi fiindcă i-a intrat cineva în casă, iar chestiile astea l-au făcut să dea iama în rezerva de votcă a părinților săi. Unde mai pui că a furat și ceva Oxycontin.

Rahat, rahat. Lucrurile o iau razna tot mai tare. E cea mai aiurea explicație pentru felul în care se cunoșteau Charlie și Boney.

Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine, spusese Autumn.

— Pe bune? De aia se comporta așa ciudat?, întreabă Ivy. Stai, tu vrei să zici că a furat… opioide?

— Charlie mi-a zis că a dat peste o cantitate mare de droguri la o petrecere, luna trecută, și că de atunci a tot vândut din ele. El și cu Boney.

Cal se întoarce să se uite la mine.

— Împreună cu verișoara ta. Dar știai deja chestia asta, nu?

15. CAL

Nu cred decât pe jumătate ceea ce spun, până ce Mateo se sprijină de perete și își freacă cu degetele maxilarul.

— Mda, știam, spune obosit.

— Stai, stai așa, face Ivy, cu ochii mari, că ai unui personaj de desene animate. Vrei să spui că tu vinzi droguri?

— Autumn vinde, spune el. Iar eu… eu nu am oprit-o.

Nervii mei întinși la maximum pocnesc la auzul vorbelor lui.

— Așadar, în tot timpul cât noi am încercat să ne dăm seama care-i treaba cu Boney, tu știai că era traficant de droguri? Și, deși l-ai văzut cu o seringă la o aruncătură de băț de brațul lui, te-ai gândit că nu merită să împărtășești cu noi informațiile astea?

— Nu am știut că Boney era implicat, spune Mateo. Autumn a păstrat mereu secretul în legătură cu persoanele cu care era în gașcă. Îmi tot spunea că e mai bine dacă știu cât mai puțin.

Îmi vine să țip la el și să-i spun ceva urât, dar în loc de asta prefer să analizez de unde vine furia mea. Oare cred că minte? Sau mă dezgustă doar acțiunile lui? Ar trebui să aflu mai multe.

— Dar despre Charlie știai?

Mateo ezită.

— Nu chiar. Am văzut numele lui pe telefonul lui Autumn de dimineață, o suna, iar ea părea să aibă ceva de ascuns. Apoi Boney a murit și a apărut lista aia, cu numele lui Charlie și al meu încercuite… așa că am vrut să vorbesc mai întâi singur cu Charlie.

— Cu Charlie, nu cu noi, concluzionez cu amărăciune.

— Opioide, repetă Ivy, ca în transă. Dumnezeule, cred că nici n-am apucat să vă spun: premiul pe care urmează să-l primească maică-mea este fix despre asta. Pentru combaterea consumului de opioide.

Mateo lasă umerii în jos.

— Rahat, chiar nu am avut idee.

— Ar fi schimbat cu ceva dacă ai fi avut?, întreb eu.

Nu răspunde, iar Ivy vorbește din nou.

— De asta ai intrat singur în casa lui Charlie? Pentru că nu voiai să aflăm și noi în ce este implicată verișoara ta?

Mă abțin din greu să nu fac o remarcă sarcastică despre cum îl crezuse ea curajos, cât de tare se înșelase. Mă abțin, pentru că nu Ivy este persoana pe care sunt supărat în clipa de față.

Fața lui Mateo se înroșește.

— Îmi pare rău. Nu am gândit limpede.

Îi aruncă o privire plină de scuze, și asta mă înfurie, pentru că nu doar ei ar trebui să-i ceară iertare.

— Și când vindeai Oxy gândeai limpede?, izbucnesc.

— Nu eu vindeam, îmi reamintește Mateo, cu vocea mai aspră de astă dată.

Când îmi vorbește pe tonul ăsta, de obicei dau înapoi. Nu sunt un tip conflictual, nici pe departe. Dar cred că ar trebui totuși să ne dea mai multe explicații.

— Nu contează, din moment ce erai la curent. Poate dacă ne-ai fi spus și nouă, nu ne-am fi năpustit în casa lui Charlie ca niște fraieri…

Sunt lovit de un gând oribil.

— Stai așa. Charlie a spus că nu ținea drogurile acasă, așa că oricine le-a căutat nu le-a găsit acolo. Dacă se țin de lista aia, probabil au luat următoarea casă la rând. A ta! E cineva la tine acum dintre ai tăi?

— Nu, spune Mateo repede. Autumn e la muncă și mama este în Bronx. Dar da, probabil că și casa mea arată acum cam ca a lui Charlie. Nici Autumn nu ține nimic acasă, dar bănuiesc că asta nu contează. Cine face chestia asta nu pune întrebări.

Pare că i s-a pus un nod în gât.

— Autumn s-a înhăitat cu oameni periculoși.

— Da, așa este. Iar tu ai lăsat-o, spun, plin de furie. Oxy nu este o glumă, Mateo.

Să fiu sincer, nu știu prea multe despre drogurile astea, dar l-am văzut pe Wes citind până târziu în noapte despre dependență și supradoze, ca să fie la curent, în caz că va trebui să lupte împotriva lor. Uneori, mai împărtășește și cu noi ce a aflat, când povestim la micul dejun.

Ne uităm unul la altul câteva secunde, cu pumnii strânși. Ceea ce e ridicol, fiindcă eu chiar nu știu să mă bat. Și aș lua bătaie serioasă de la el. Cum a pățit Charlie. Are cu vreo cincisprezece kile în plus față de mine, plus o crosă de golf, și tot a fost la un pas de moarte.

Dar, în clipa de față, sunt atât de furios încât nici nu-mi pasă.

Apoi, brusc, Mateo face un pas în spate și pare epuizat. Cearcănele îi

sunt mai vizibile ca niciodată.

— Da, știu asta, spune.

Nu mă așteptam să îmi dea dreptate. Mă pregătisem pentru o confruntare lungă, dar Mateo pe care-l am acum în față pare deja că se urăște pe sine îndeajuns, ca să nu mai pun și eu paie pe foc

— Am o întrebare, intervine Ivy, timidă. Nu pricep legătura dintre Charlie, Boney și Autumn. Cum s-a întâmplat?

Mateo oftează.

— Păi, cam în urmă cu o lună, Autumn și ratatul de Gabe au mers la o petrecere într-o casă părăsită de la marginea orașului. Era propusă pentru demolare sau ceva de genul ăsta, oricum, era complet goală. Gabe, ca de obicei, s-a purtat ca un idiot, așa că Autumn a ieșit să se plimbe și a auzit voci venind dintr-un șopron din spatele curții. Câțiva colegi de-ai noștri erau acolo și începuseră să se poarte ciudat când ea dăduse peste ei. Aparent, găsiseră o cantitate mare de droguri ascunsă sub podelele de lemn, și se puneau de acord dacă ar trebui să le ia și să le vândă. Un tip zisese că poți lua optzeci de dolari pe o pastilă. Iar Autumn… Autumn a vrut să se bage și ea.

Fix ce mi-a povestit și Charlie, doar că fără bâlbâieli.

— De ce?

Pun întrebarea care îmi stă pe buze. Este singura parte care nu are sens. Chiar dacă Charlie și Boney nu erau propriu-zis prieteni, totuși umblau prin aceleași cercuri și mi-i pot imagina fiind beți și dând din greșeală peste o comoară bine ascunsă. Boney e genul care vrea să facă bani din piatră seacă, iar Charlie, tipul care crede că regulile nu sunt pentru el. Dar Autumn Wojcik? Mereu tăcută și serioasă, fără nicio abatere comportamentală în toți anii de liceu. Mi-o imaginez mai degrabă văzându-și de drum și lăsându-i pe ăia doi să-și spargă capetele singuri.

— De ce a vrut Autumn să ia parte la așa ceva?

Mateo nu răspunde imediat, iar Ivy oftează, lângă mine.

— Mama ta, spune ea.

Mateo încuviințează din cap.

— E așa cum v-am spus în mașină. Medicamentele ei costă o avere, și de când a rămas șomeră nu mai are asigurare de sănătate. În cea mai mare parte a timpului, refuză să le ia. Autumn s-a gândit că are nevoie să vândă doar șase pastile pe lună ca să facă bani pentru rețeta ei. Șase pastile nu erau mult, așa și-a spus.

Mateo privește în podea.

— Am încercat s-o conving să renunțe. Jur pe ce vreți, chiar am încercat. Gândul ăla mă îmbolnăvea. Dar Autumn nu a vrut să asculte. Nici când i-am spus că mama ar detesta felul ăsta de a face bani, sau când am încercat să-i explic că s-ar putea întoarce totul împotriva noastră. Problema este că vară-mii, când îi intră ceva în cap, privește înainte ca un catâr. Se concentrează doar pe scopul final, nimic altceva nu mai contează. Mi-a zis că nu o pot opri decât dacă o denunț.

Cred că nu l-am mai văzut vreodată arătând atât de învins.

— Nu m-am gândit că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta.

Rămânem tăcuți. Ivy pare răvășită, iar eu nu am idee ce să spun. Cred că înțeleg situația în care a fost pus: familia înseamnă totul pentru el. Nu ar fi avut cum să-și denunțe verișoara.

Încerc să mă pun în locul lui Autumn. Dacă unul dintre tații mei ar fi bolnav și ar avea nevoie de medicamente pe care nu ni le permitem, ce aș face? Până unde aș merge? Dar paralela se oprește aici. Celălalt tată ar fi alături de mine. Părinții mei au bani puși deoparte, asigurare bună de sănătate, o plasă de siguranță despre care îmi vorbesc mereu și mie, despre importanța ei.

Autumn și Mateo nu o au.

— Înțeleg, spun, în cele din urmă.

E ca și cum i-aș întinde mâna să ne împăcăm.

— Tu n-ai vrut… Adică, mama ta… începe Ivy. Cu toții facem greșeli, nu? Și nu ne gândim cât de dezastruoase vor fi consecințele… dacă am face-o…

Tace și am senzația că vorbea mai degrabă despre ea.

— Băi, Ivy!

Vocea plată a lui Charlie se aude din sufrageria lui Ivy și mă ia pe nepregătite, speriindu-mă.

Aproape uitasem că era și el în casă.

— Vino să vezi. Ăștia vorbesc despre tine la televizor.

16. CAL

— Dumnezeule, spune Ivy, devenind și mai palidă. Acum ce mai este?

O ia înainte pe hol, cu mine și Mateo pe urmele ei.

Charlie este tot acolo unde l-am lăsat, pe colțul canapelei, cu privirea pierdută, doar că acum ține telecomanda în mână. Televizorul este pornit și Dale Hawkins stă în față… oh, la naiba!

În fața liceului nostru. Lângă el se află Emily Zhang, Ishaan Mittal și Zack Abrams.

— Ce dracului fac ăia trei acolo?, întreb.

Știu că Emily este prietena cea mai bună a lui Ivy, dar nu am mai văzut-o niciodată alături de ăia doi.

— Poți derula înapoi, Charlie?, îl roagă Ivy.

— A, păi…

Charlie se uită la telecomandă de parcă ar fi o problemă imposibilă de matematică, iar Ivy i-o smucește din mână.

Derulează până la minutul de la care a început emisiunea.

— Bună ziua, sunt Dale Hawkins și continuăm reportajul început în această dimineață. Sunt în fața Liceului Carlton, unde elevii sunt șocați după ce au aflat că Brian Mahoney, colegul lor în vârstă de șaptesprezece ani, a fost omorât în această dimineață. Am primit mai devreme un link de pe YouTube, și acesta este motivul pentru care îi am acum alături pe acești doi elevi de clasa a douăsprezecea. Ei m-au informat că o colegă de-a lor, care avea un conflict deschis cu Mahoney, a lipsit de la școală întreaga zi. Și se potrivește descrierii pe care am primit-o de la poliție.

— Nu, zice Ivy. Așa ceva nu se întâmplă.

Camera se întoarce spre elevi. Emily pare tulburată, Ishaan arată de parcă nu s-ar hotărî care parte a feței lui arată mai bine la televizor, iar Zack este extrem de agitat.

— Zack, ce mama naibii, spune Mateo în spatele meu, și apoi îmi amintesc că ei doi sunt amici.

— Am tot primit ponturi și informații pe durata întregii zile, anunță Dale. Acesta mă interesează însă în mod special, pentru că o cunosc pe fata care a devenit suspectă și se potrivește descrierii. O știre în premieră este că atât eu, cât și echipa mea am zărit-o în urmă cu vreo oră în Boston, nu departe

de scena crimei. A luat-o la fugă tocmai când mă pregăteam să vorbesc cu ea.

— Nuuu, mormăie Ivy.

Emily se apleacă spre el, să-l întrerupă.

— Mă scuzați, aș vrea ca toată lumea să știe un lucru: videoclipul de pe YouTube nu a fost un pont, ci doar bârfa.

Dale o ignoră și îndreaptă microfonul spre Ishaan.

— Ishaan Mittal, ești unul dintre cei care au înființat canalul de YouTube CARLTON VORBEȘTE. Când trai dat seama pentru prima dată că Ivy Sterling-Shepard ar putea fi implicată în ce i s-a întâmplat lui Brian Mahoney?

— Dumnezeule, spune Ivy și oprește emisiunea. Chiar mi-a spus numele. În direct, la TV. M-am dus naibii. Trebuie să repar asta, trebuie neapărat.

Eu și Mateo schimbăm priviri.

— Câtă lume se uită la televizor la ora asta?, întreb eu, sceptic.

Dar, în realitate, nici n-am idee. Mateo îi pune o mână pe umăr și îi șoptește la ureche ceva ce eu nu pot auzi.

— Ce nașpa a fost, spune Charlie, aproape părând plin de compasiune. Mai puțin în ce-o privește pe Emily, care pare să fie alături de tine până la moarte.

Începe să-mi pară rău pentru Ivy. Întreaga zi, a încercat cât de cât să meargă pe urmele adevărului, iar eu i-am cam stat în cale. Ce-i drept, nu voiam să știu ce se întâmplase cu adevărat, însă nu vreau nici să stau acum cu mâinile în sân, cât timp viața ei se duce de râpă.

— Charlie, spun și mă întorc să mă uit la el. Când am răspuns eu la telefonul lui Boney, ai întrebat dacă apăruse tipul ăla. Despre cine era vorba?

— Un cumpărător, zice Charlie.

Face eforturi uriașe să se concentreze.

— Un tip sunase peste weekend și ne ceruse să ne vedem în Boston, pentru că vrea să cumpere o cantitate însemnată. Toți avem telefoane cu cartelă, ca să nu fim depistați. Tipul voia cam de douăzeci de ori mai mult decât vindem noi în mod obișnuit. Boney era în culmea fericirii, dar Autumn se cam panicase.

— Păi, cred și eu, spune Mateo.

— Dar Boney s-a dus oricum, nu-i așa?, întreb.

Mare contribuție ai și tu, Cal. Să observi chestiile evidente.

— Îi promisese lui Autumn că nu se va duce, spune Charlie. Dar, aseară, mi-a zis că a mai vorbit odată cu tipul și a decis să meargă. A zis să nu-i spun lui Autumn, care va încerca să ne împiedice. A zis că ea vrea doar să facem sume mici, în timp ce noi avem potențial să fim cu adevărat mari.

— Cu adevărat mari?, întreb, alarmat. Ce însemna asta? Charlie ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. N-a vrut să intre în detalii la telefon. Mi-a zis că o să-mi explice totul după.

— Ai idee de ce a mers tocmai în clădirea aia? A fost ideea lui Boney sau a tipului cu care se întâlnea?

— A tipului, zice Charlie. I-a dat lui Boney adresa și numărul de interfon.

Mă legăn pe călcâie, încercând să gândesc limpede.

— Și ai idee cine este tipul?

— Niciuna, spune Charlie. De dimineață mă simțeam aiurea și mă gândeam că era mai bine s-o fi ascultat pe Autumn. Dacă ea crede că un lucru este greșit… cel mai probabil chiar este. Am încercat să o sun, să văd ce putem face, dar n-a răspuns pe niciunul dintre telefoane. Așa că am lăsat-o baltă.

Strânge pumnul și lovește brațul canapelei.

— La naiba, n-ar fi trebuit s-o las baltă.

Tăcem cu toții, scufundați în propriile regrete. Eu îmi doresc să nu-i fi condus pe Ivy și Mateo spre studio, în dimineața asta. Îmi doresc să fi încercat să obțin mai multe răspunsuri de la Lara. Să nu mă grăbesc s-o consider nevinovată. E din ce în ce mai greu să cred că într-adevăr n-are nimic de-a face cu asta.

— Ascultă, Charlie, rupe tăcerea Mateo. N-am mai auzit nimic de Autumn toată ziua. Tu?

Vocea îi pare plină de grijă.

— Știe ce s-a întâmplat cu Boney?

— Nu prea cred, spune Charlie. Nu m-a sunat înapoi. E plecată cu camioneta criminală.

— Cu ce?! se sperie Ivy. Există așa ceva? Ce fel de afacere cu droguri aveți voi, băieți?

— E o glumă, o lămurește Mateo. Un pseudonim. Autumn lucrează la o companie care ascute cuțite, și are un cuțit imens desenat pe caroserie, așa

că… Părea amuzant, oarecum. Până azi.

— Iisuse, mormăie Ivy.

— Ai auzit ce am vorbit noi mai devreme?, o întreb, fiindcă aveam senzația că intrase până de curând într-un fel de comă.

— Am auzit. Ai pus întrebările potrivite. Cu o singură excepție și știu că e un subiect dificil pentru tine.

Se întoarce spre Charlie:

— Boney ți-a vorbit vreodată despre domnișoara Jamison?

— Profa de arte? Nu. De ce?

— Pentru că ea lucrează în studioul unde a murit Boney. Și am găsit o listă făcută de ea, cu numele lui Boney, al tău și al lui Mateo încercuite.

Charlie pare mai confuz ca niciodată.

— De ce crezi că o avea?, întreabă Ivy.

— Tu ești aia deșteaptă. Tu să-mi spui.

Obrajii lui Ivy își mai recapătă din culoare. Să îi spună cineva că e inteligentă este ca și cum i-ai oferi un Red Bull.

— Păi, acum că am priceput felul în care tu și Boney sunteți conectați, e evident că lista trebuie să aibă o legătură cu drogurile furate. Însă atunci ar trebui să figureze acolo numele lui Autumn, nu al lui Mateo.

— Da, numai că Autumn nu mai învață la liceul nostru, explică Mateo. Poate au luat doar numele de familie.

— Da, bună observație, spune Ivy.

Charlie pare din nou relaxat, de parcă orice sentiment de vinovăție s-ar fi evaporat.

— Sau or fi ghicit, pur și simplu, zice el. Dacă ar fi să dai cu banul și să zici care din familia lor e traficantul, nu ai paria pe *el*?

Face un semn în direcția lui Mateo.

— Tipu’ cu probleme de comportament. Nu gagica drăguță și serioasă.

— Mda, și asta este o observație bună, concluzionează Ivy, deși cu oarecare durere în voce.

— Păi, este, spune Charlie și îi rânjește. Să știi că îți stă mai bine cu părul desfăcut. Ar trebui să-l porți așa mereu.

— Ăăă… mulțumesc.

— Cu plăcere. Auzi, ia stai puțin lângă mine pe canapea. Relaxează-te. Ești prea agitată.

Ivy își încrucișează brațele pe piept.

— Eu cred că sunt agitată atât cât trebuie, în situația de față.

— E ciudat să mi se pară că ești sexy acum?

— Ascultați, îi întrerupe Mateo, deloc încântat de direcția conversației. Ce vrem noi să spunem, de fapt? Că profesoara noastră este parte dintr-o rețea de trafic de droguri? Că lucra cu tipul cu care trebuia să se întâlnească Boney? Și apoi lucrurile au mers prost pentru Boney.

— La fel și pentru tipul în cauză, zic eu. Dacă ar fi obținut ce dorea, casa lui Charlie n-ar mai fi fost răvășită în halul ăla.

— Corect, spune Mateo, apoi se întoarce iarăși spre Charlie. Câte pastile ați luat în total din șopronul ăla? Autumn nu a vrut să-mi zică.

Charlie se joacă nervos cu colierul.

— Păi, o grămadă.

— Zeci, sute, mii?, vrea să știe Mateo.

— Cred că vreo sută, spune Charlie. De flacoane.

— O sută de flacoane?!

Mateo începe să se învârtă cu pași agitați prin casă.

— Și câte pastile sunt într-un flacon?

— Frate, nu știu… e prea multă matematică.

Decid să intervin.

— În mod normal, aș zice douăzeci per flacon, dar ar putea fi mai multe. Așadar, minim două mii de pastile, iar la o pastilă care se vinde cu optzeci de dolari, am avea…

— Sute de mii de dolari, completează Ivy. O grămadă de bani. Mai ales când îi pierzi.

— Așadar, operațiunea era una amplă, nu?, spun eu. Condusă de persoane cate te-ar omorî dacă le-ai sta în cale.

În ce punct a devenit chestia asta viața mea?

Am senzația că e vina lui Charlie în mare parte, așa că mă întorc spre el:

— Cum și-au dat seama că voi le-ați luat?

Charlie oftează.

— Nu știu, frate. O fi fost Dihorul.

— Cine?, întreabă Mateo.

— Păi, Dihorul.

— Bun. Și cine-i ăsta?

— Frate, nimeni nu știe, spune Charlie și se ridică în capul oaselor. Îl știi pe frate-miu, Stefan? Anul trecut, când era într-a doișpea, spunea că la orice petrecere, când apăreau droguri, toată lumea dădea înapoi, de parcă ar fi fost cineva infiltrat care îi supraveghea. Frate-miu se gândea că o fi vreun

traficant care nu voia concurență. I se spunea Dihorul. Cu ăla nu te pui, frate!

Începe să râdă, iar eu simt brusc nevoia să-l pocnesc.

Mateo are aceeași expresie ca a mea.

— Deci, să ne lămurim. Știai încă de anul trecut că există o persoană care stă cu ochii pe orice potențial trafic de droguri, și ai ales să o faci oricum? Măcar te-ai deranjat să le spui lui Boney și Autumn despre tipul ăla?

— Ce? Nu. Cum să zic eu… așa mai făcea Stefan câteodată, se comporta ca un descreierat și spunea chestii fără sens. Parcă ar fi fost în *Breaking Bad.* Dihorul era probabil o glumă de-a lui.

— Mai bine l-ai fi luat în serios, spune Mateo.

— Măi, dar voi ați spus că domnișoara Jamison a făcut lista aia, așa că nu văd unde-i legătura. Ea nici nu merge la petreceri. N-ar fi bună să fie Dihorul.

Zâmbește satisfăcut de propria lui logică.

— De ce credeți că face trafic de droguri, apropo? Fiindcă profii au salarii mici, gen?

— Au salarii mici, e adevărat, spune Ivy. Dar încă nu am apucat să analizăm motivele ei. Ar putea fi financiare, sau unele mai personale. S-o fi încurcat cu tipul nepotrivit.

În șoaptă, îmi recită cuvintele de pe felicitarea Larei. *Te iubesc așa mult, îngerul meu.*

— Păi, cu cine? Cu antrenorul Kendall?, pufnește Charlie, disprețuitor. Tipul ăla nu ar da cuiva nicio pastilă de Tylenol.

— Nu mă refer la el, spune Ivy. Credem că se mai vede cu cineva pe ascuns. Cineva cu inițială prenumelui D. Poate cumpărătorul misterios al lui Boney, căruia ea i-a dat numărul de interfon al clădirii.

— Sau poate că el îl avea deja, spune Mateo și se întoarce spre mine. Cal, spuneai că și alte persoane au acces acolo. Știi cumva cine? Cineva cu D?

Deschid gura să spun nu, dar apoi mă agăț de un amănunt care nu îmi dă pace. De când am găsit felicitarea, m-am gândit la D ca la un elev – cineva ca Boney, Charlie sau Mateo, cineva ca mine.

Gândul mi-a întunecat mintea, din pricina geloziei.

Până acum.

— Mda, spun. Tipul care închiria studioul și o lăsa pe ea să-l folosească?

Îl cheamă Dominick.

17. IVY

Nici nu mă pot enerva pe Cal că nu ne-a spus numele ăsta mai devreme. Niciunul dintre noi n-a avut astăzi creierul în formă maximă de funcționare.

— Cum știi că așa îl cheamă?, întreb.

— Lara l-a menționat pe când eram la cafenea. O sunase chiar înainte să plec eu.

— Cine-i Lara?, întreabă Charlie.

— Domnișoara Jamison, îl lămuresc eu, apoi tastez în bara de căutare din Google: *Dominick artist Boston.*

Charlie se uită câș la Cal.

— De ce-i spui pe numele mic? Și ce căutai la cafenea cu ea?

Fata lui Cal se face roșie.

— Frate! Pe bune? Tu și domnișoara Jamison…

Face un gest obscen.

— Nu-i deloc vorba de asta, spune Cal, rece.

— Sigur că nu e! râde Charlie și îi întinde pumnul, într-un gest frățesc. Respectul meu. Nu te credeam în stare.

Ca să pun capăt stânjenelii lui Cal, ridic telefonul să le arăt poza unui tip arătos, cu ochelari cu rame groase.

— Dominick Payne. Artist local contemporan, cunoscut pentru picturi cu scene urbane. Crezi că e el?

— Nu știu, spune Cal. Nu l-am întâlnit niciodată pe tip. Dar stai așa… Lara are tabloul ăsta cu autograf. Mi-a spus că este cadou de la un prieten.

— Ei bine, se pare că el este, atunci, spun.

Am o mică satisfacție de a fi rezolvat un puzzle.

— Amândoi sunt pictori, așa că șansele sunt mari ca el să fie acel Dominick despre care spunea ea. Următoarea întrebare este dacă ar putea fi el și D.

— Și un traficant de droguri, remarcă Cal.

— Mateo, tu ce crezi?, întreb.

Îl văd uitându-se încruntat în propriul telefon.

— Scuze. V-am auzit, dar încercam să-i dau în același timp un mesaj lui Autumn. Cred că nu are idee ce se petrece. Bănuiesc că o să mă duc să vorbesc cu ea.

— Să te duci până acolo? Dar cum știi unde se află, dacă e prin tot orașul în camionul ăla?

— Pot suna la Sorrento și să cer traseul. Ascultă, mai aveți colțul ăla pentru luat micul dejun?

Era locul lui preferat, când venea pe la mine. O băncuță de sub geamul bucătăriei.

Dau din cap că da.

— O să sun de acolo, ca voi să vorbiți în continuare și, să nu vă încurc. Pot să beau un pahar cu apă?

Privirile ni se întâlnesc și simt că vreau să-l iau în brațe și să uit totul. Când m-a sărutat mai devreme, toate ororile de azi s-au topit pentru o secundă minunată, iar eu am fost exact acolo unde îmi doream să fiu, cu cine îmi doream.

Nu-l pot judeca nici pentru ce mi-a povestit despre Autumn.

— Ivy? Pot să-mi umplu un pahar cu apă sau…?

— Nu. Adică, da, sigur. Ia-ți din bucătărie orice ai chef.

Dispare în bucătărie, iar Charlie îndreaptă telecomanda spre televizor, deși nimeni nu i-a cerut s-o facă.

— Hai să terminăm reportajul, zice.

Înainte să apuc să protestez, Ishaan apare din nou pe ecran.

— Chestia cu Ivy e că fata asta e mereu super intensă. Și își dorea neapărat să fie președinta clasei. E cel mai important lucru din lume pentru ea.

— Nici măcar nu mă cunoști, mormăi eu.

Dale Hawkins apropie microfonul și mai mult și încuviințează plin de respect.

— Așa că ieri, când a pierdut alegerile, pur și simplu a luat-o razna.

— Poftim? Nu am luat-o razna deloc, strig la ecran.

Emily spune pe ecran exact replica mea.

— Ce ți-am zis eu?, râde Charlie. Prietenă până la moarte.

Ishaan continuă pe un ton sumbru:

— Nu știu ce i s-a întâmplat lui Boney în dimineața asta. Dar nu pot să nu mă întreb: dacă Ivy a decis să se răzbune?

Zack se apleacă spre microfon.

— Sigur, asta este doar o teorie.

— Una care îți dă fiori, spune Dale. Aici a fost Dale Hawkins, ne auzim mai târziu.

Începe genericul, iar Charlie decide că e cazul să revedem întregul reportaj.

Îl ignor, pentru că deja mi-am format părerea de care am nevoie. Dale Hawkins este nemernicul despre care mi-a vorbit mereu tata. Al doilea lucru – Emily este o prietenă mai bună decât merit eu. Al treilea: ar fi trebuit să-i răspund la mesaje.

Îmi cer scuze că n-am dat niciun semn.

Jur că nu i-am făcut nimic lui Boney.

Mersi că ești o prietenă atât de bună.

O să-ți explic totul mai târziu.

Imediat ce remediez lucrurile.

Văd că am și o mulțime de mesaje de la fratele meu.

Îți dai seama că ai apărut LA ȘTIRI?

O *să-i distrugi seara mamei.*

Mă duc la Olive Garden cu Trevor după ore. De parcă ți-ar păsa.

Iisuse, Ivy, RĂSPUNDE-MI.

Simt vinovăție, dar nu față de Daniel, ci față de mama. În ce-l privește pe fratele meu, pare că nu a spus un cuvânt întreaga zi în apărarea mea. În niciun caz așa cum a făcut-o Emily. Pare că tot ce-și dorește e să ajungă la Olive Garden la timp.

— Ce naiba face?

Mateo e în spatele meu, se minunează la auzul declarației lui Ishaan.

Cal smulge telecomanda din mâna lui Charlie și apoi, slavă Domnului, oprește televizorul.

— Nu contează. Ai făcut rost de traseul lui Autumn?, îl întreb.

— Nu, domnul Sorrento nu a vrut să mi-l spună la telefon. Trebuie să merg până acolo și să-i arăt un act de identitate, să dovedesc că sunt rudă cu ea. E tocmai în Rostindale, așa că… Cal, mă poți duce tu până acolo?

— Pe noi, spun eu, repede.

— Te rog, spune Mateo. Am nevoie să știu că verișoara mea e bine. Nu e sigur ca ea să-și vadă de program fără să știe ce s-a întâmplat.

— Da, înțeleg, spune Cal, gânditor. Mă gândeam doar că… e prea mult. Poate e timpul să mergem la poliție.

— Nu! spunem eu, Mateo și Charlie.

— Dar sunt droguri la mijloc și…

— Vrei să fim arestați cu toții?, face Charlie. Nu, mersi. Arăt prea bine ca să merg la închisoare.

Mateo pufnește pe nas.

— Ai șaptesprezece ani. Și ești bogat. O să fii bine. Dar Autumn, din punct de vedere legal, este adultă. Ea chiar ar putea să facă pușcărie.

— Sau eu, zic. Din moment ce mă suspectează de crimă.

Charlie își pironește privirea asupra lui Cal.

— Taică-tu este decan la Facultatea Carlton, nu-i așa?

— Da, și ce-i cu asta?

— Păi, Stefan merge acolo și spune că taică-tu este destul de popular.

— Este, admite Cal, cu o notă de mândrie în voce.

Charlie cască și se întinde să-și dezmorțească picioarele.

— Și știe de tine și domnișoara Jamison?

Maxilarul lui Cal se încleștează.

— Nu-i nimic de știut. Suntem doar prieteni.

— Crezi că el o să vadă la fel lucrurile?, insistă Charlie. Dacă cineva i-ar oferi un pont că voi doi ați fost împreună astăzi?

— Cumva încerci… să mă șantajezi?

— Da, recunoaște el. Funcționează?

— Nici nu pot să… Adică, vreau să spun… Ție ți-au făcut casa praf. Cum o să explici asta părinților tăi?

— Hoții sparg case tot timpul, spune Charlie. O să-i sun, apoi sun și la poliție, sau sună ei. O infracțiune complet separată de ceea ce a pățit Boney.

— Doar că nu e separată! izbucnește Cal.

Înțeleg frustrarea lui și chiar o împărtășesc. Am făcut greșit atâtea chestii, iar alternativă vine acum cu consecințe pe care nu suntem pregătiți să ni le asumăm.

— Ca să vezi! Fiul decanului și profa de arte plastice, comentează Charlie. Asta ar fi un film excelent pe YouTube.

Cal ne privește pe mine și pe Mateo de parcă ne-ar cere să-i sărim în ajutor. Nu am făcut nimic ca să oprim șantajul ăsta, dar nici nu avem prea multe soluții.

— Hai, să mergem la Sorrento atunci, zice el, în cele din urmă.

— Bun. Iar eu mă duc la Stefan, zice Charlie. Nu vreau să rămân pe la mine pe acasă și să dau de vreo belea.

Cal mă va urî și mai tare pentru ceea ce urmează să spun.

— Nu te poți urca la volan în halul ăsta. Ești beat. O să te ducem noi.

Charlie îmi rânjește.

— Grozav. Iar tu ar trebui să vii cu mine. Stefan dă o petrecere diseară.

Toată lumea va fi acolo.

Aruncă o privire spre Mateo.

— Inclusiv Dihorul, probabil.

— Parcă ziceai că nu-i o persoană reală, spun eu.

Îmbrac un hanorac și îmi trag gluga peste cap și peste o parte din față. Acum, că am apărut la TV ca suspectă de crimă, nu-i un moment bun să-mi etalez chipul.

Văd mașina lui Cal parcată strâmb în fața casei mele și mă întreb dacă vecinii au observat-o deja. O parcare oblică e ceva ce ar remarca locuitorii orașului, în loc să vadă că niște adolescenți fac trafic de droguri chiar sub nasul lor.

— Eu și cu Ivy stăm în spate! zbiară Charlie.

— Ba nu stăm, izbucnesc eu.

În orice altă zi, ar fi putut să fie flatant ca Charlie St. Clair să îmi arate interes, pentru că este drăguț, popular, și mai ales genul de tip care de obicei privește chiar prin mine.

Acum, însă, e doar enervant.

Cal pornește motorul.

— Îți vine să crezi că orele nici nu s-au terminat încă la școală?, mă întreabă.

— Nu, spunem eu și Mateo la unison.

— Unde locuiește Stefan?, întreabă Cal.

Charlie îi dă adresa și vedem pe GPS că e la numai cinci minute distanță.

Radioul pornește cu un cântec demodat, „Afternoon Delight”, cu o linie melodică senzuală, atât de nepotrivită în contextul în care ne aflăm. Încep să râd, apoi mă tem că voi da direct în plâns.

Nu vreau lacrimi. Nu sunt pregătită pentru ele. Nu încă.

— Nepotrivit titlu, spune și Cal. Pot să vă rog ceva? Am putea să nu vorbim despre nimic înfricoșător până ce nu ajungem la destinație? Să ne prefacem că suntem niște adolescenți normali.

— Oamenii normali n-au nevoie să facă asta, dar bine, e de acord Mateo.

18. IVY

După ce-l lăsăm pe Charlie, conducem în liniște până la Sorrento. Îmi dau seama, pentru prima dată, că a fost o idee proastă să vin și eu. Până ce facem rost de traseu, apoi până o găsim și pe Autumn în persoană, se va face ora cinci. Ora la care trebuia să încep să mă pregătesc pentru ceremonia maică-mii.

Dar cred că ceremonia e ultima pe lista mea de probleme.

Alung gândul ăsta înveninat, pentru că vreau să cred că încă mai pot face o seară perfectă pentru mama mea. O să rezolv eu lucrurile. O oră și jumătate era oricum prea mult ca să mă pregătesc. Poate renunț să mă mai spăl pe cap și îmi prind părul într-un coc. O să mă uit pe YouTube să-mi fac unul franțuzesc, cum își face mama, doar că asta o să-mi ia timp…

Diferite scenarii mi se derulează în minte până ce Cal oprește mașina în spatele unei clădiri din cărămidă. E plină de dube albe cu cuțite desenate pe lateral.

— Pricep acum de unde vine gluma, spune Cal, parcând printre ele. Dar cel care a conceput imaginea companiei nu s-a gândit că sugerează mai degrabă un șir de crime în lanț, decât o activitate casnică?

— Tocmai că a devenit prea răspândită gluma și acum cred că s-ar supăra clienții dacă ar schimba ceva. Stați aici, nu va dura mult, spune Mateo.

— Vin și eu, mă ofer.

— Bine, spune Mateo.

Mă înfiorez la imaginea cuțitelor imense de pe mașini, dar parcarea este goală, așa că nu ar trebui să mă simt în nesiguranță. Mateo deschide ușa clădirii și mă lasă pe mine să intru prima.

Mă conduce pe un hol îngust. E plin de fotografii înrămate cu diferite premii, cele mai multe datând din urmă cu câțiva ani.

Capul unui bărbat în vârstă apare de după o ușă.

— Salut, spune el.

— Bună ziua, am sunat în legătură cu…

Bărbatul îl oprește cu un gest al mâinii.

— Sunt în mijlocul a ceva, așa că lasă-mă cinci minute, te rog. Apoi te voi ajuta cu orice ai nevoie.

Dispare înainte să apuc să spun că noi nu avem luxul celor cinci minute.

— Să mergem după el?, întreb.

— Nu vreau să-l enervez, zice Mateo. Să-l lăsăm câteva minute. Vreau oricum să-ți arăt ceva între timp. L-ai căutat și tu pe Dominick ăla pe Google, nu?

— Mda, spun.

— Ai găsit și articolul din Herald despre galeria lui care aproape că a dat faliment?

— Ce? Nu!

Îmi întinde mobilul său și citesc repede articolul. Datează din urmă cu un an. Dominick Payne și câțiva alți artiști au deschis o galerie ambițioasă și nonconformistă pe Newbury Street, dar au avut probleme financiare imediat. Au fost salvați în ultimul moment de un investitor apărut de nicăieri.

— Ce convenabil, spun.

— Nu-i așa? Tipul avea probleme cu banii, apoi dintr-odată n-a mai avut, spune și Mateo. Parcă ar fi Autumn, dar pe o scară mai largă. În plus, de ce ține studioul închiriat, dacă nu-l folosește prea multă lume?

La același lucru mă gândisem și eu de dimineață.

— Genul de persoană care face ceva ce n-ar trebui să facă, spun.

— O să i-l trimit și lui Cal. Pare că s-a prins și el că domnișoara Jamison e implicată în asta.

— Sper, zic. Ce minciună… că era la ora de ceramică. Pe ea trebuie s-o fi văzut martorul. Eu nici nu m-am apropiat de Boney.

— Poate nici n-a fost nevoie s-o faci, zice el.

— Poftim?

— Ai spus că ai auzit un zgomot care te-a condus la Boney, nu? Poate că persoana care l-a ucis te-a zărit intrând în clădire și a încercat să-ți pună totul în cârcă.

Auzim o voce.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Fusesem atât de prinsă de discuția cu Mateo, încât și uitasem că așteptam pe cineva. Bărbatul e corpolent și are părul încărunțit.

— Sunt Vin Sorrento. Cu ce vă pot ajuta?

Ne zâmbește, dar asta numai până ce dă cu ochii de Mateo, învinețit și plin de tăieturi.

— Tinere, ce ai pățit?

Mateo își atinge bandajul de pe tâmplă.

— Am avut… ăăă… un accident de mașină. Nimic grav. Sunt Mateo Wojcik și am vorbit mai devreme la telefon. Mi-ați spus să vin personal ca să-mi dați traseul verișoarei mele Autumn.

— Da, așa e. Îmi poți arăta un act?

— Sigur, zice Mateo și bagă mâna după portofel. Chiar apreciez, pentru că avem o urgență în familie.

— Accidentul de mașină?, întreabă bătrânul.

— Nu, spune el și întinde permisul auto. Toată lumea e bine, deocamdată, dar trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

— Sigur, spune domnul Sorrento. Familia voastră trebuie să fie îngrijorată, din moment ce a mai sunat cineva imediat după tine.

— Poftim?

— Un alt domn, zice bătrânul. Nu a vrut să-mi dea un nume.

Îi dă înapoi permisul, dar Mateo pare împietrit. Îl iau eu și îmi simt pulsul accelerat.

— Ea a dat vreun semn de pe traseu?, întreb.

— A fost la ultimul client în urmă cu zece minute, spune domnul Sorrento, ștergându-și mâinile pe șorț. O să fie nevoie să mă loghez pe calculatorul nostru ca să văd pe unde este acum și încotro se îndreaptă. Așteptați aici sau veniți cu mine? Avem cafea proaspătă înăuntru.

Cum Mateo nu se mișcă din loc, răspund eu:

— Mulțumim, așteptăm aici.

— Vin imediat, ne anunță domnul Sorrento.

Strâng brațul lui Mateo.

— Își urmează programul obișnuit, e pe ruta ei, deci este bine.

— Cineva e pe urmele ei, spune Mateo, bâțâindu-se pe loc.

— Nu e nimic sigur. Cine o fi căutat-o la telefon poate avea o treabă legată de job… Sau poate că a fost tatăl tău.

— Mda, cum să nu… De parcă dintr-odată ar putea începe să-i pese.

— Oricum, domnul Sorrento nu i-a oferit persoanei respective informații, nu-i așa? Deci n-o va putea repera pe Autumn. Uite, știu că sunt persoana nepotrivită să dau astfel de sfaturi, dar e mai bine să nu te lași cuprins de panică. Nu aduce nimic bun.

— Da, tu chiar ești expertă.

Începe să râdă.

Apare și domnul Sorrento, agitând o foaie de hârtie, iar eu dau drumul

brațului lui Mateo.

— Uite, vezi? Are traseul ei. O vom găsi și totul va fi bine.

— O s-o cred când am s-o văd, spune Mateo, dar acum pare mai puțin încordat.

Apoi, pe neașteptate, se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Mulțumesc că ai încercat să mă calmezi.

— Oricând, spun eu, rezistând tentației de a-mi atinge obrazul cu degetele, acolo unde m-a sărutat.

— Știi ceva? Ești sexy cu gluga asta pe cap, încercând să te ascunzi de ochii curioșilor.

În ciuda a tot ce s-a întâmplat, ceva asemănător cu fericirea începe să-mi curgă prin vene. Apoi, ușor, ușor se stinge. I-am spus lui Mateo că totul va fi bine, referindu-mă la Autumn. Dar știu că nu are cum să fie adevărat în ce ne privește pe mine și pe el.

Trebuie să-i spui.

YOUTUBE, CANALUL CARLTON VORBEȘTE

Ishaan și Zack sunt în parcarea liceului.

ISHAAN: Ne-am întors aici să auzim câteva păreri de-ale colegilor noștri privind disputa potențial letală dintre Boney Mahoney și Ivy Sterling-Shepard. Bună, Carmen! Ai ceva comentarii de făcut?

CARMEN, *oprindu-se pentru o clipă:* Comentariul meu este să vă duceți dracului.

ISHAAN: Ei, haide acuma. Un elev a murit. Noi încercăm doar să descoperim adevărul.

CARMEN: Ce-ar fi să lăsați poliția să facă asta?

Doi băieți apar din spatele ei, unul cu o jachetă de sport și celălalt cu o tunsoare tip castron.

BĂIATUL TUNS CASTRON: Ivy Sterling-Shepard, doamnelor și domnilor. Povestea clasică a unei fete bune devenită rea.

TIPUL CU JACHETĂ DE SPORT: Mai țineți minte când a citit pornografie la concursul de talente? Ce vremuri mișto!

ZACK: Uite, știu că sunt întrebări importante de pus aici, dar mi se pare că ne îndepărtăm puțin de la subiect.

EMILY ZHANG (*își croiește drum printre elevi, strigând*)*:* Am informații noi!

Ajunge în fața camerei.

EMILY: Am vorbit cu Ivy. Spune că nu are nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Boney.

ISHAAN: Nici nu ne așteptam să spună altceva. Dar unde este?

EMILY: În al doilea rând, voi nu ați făcut nici măcar investigații de bază, așa că le-am făcut eu pentru voi. Doisprezece elevi au lipsit în total astăzi de la școală, inclusiv alte două persoane din clasa a douăsprezecea.

ISHAAN (*părând cu adevărat interesat*): Cine erau ăia doi?

EMILY: Mateo Wojcik și Cal O'Shea Wallace.

CARMEN: Ei, haide acum. Mateo nu e implicat în așa ceva.

ISHAAN: Cal și mai cum?

ZACK: Mateo parcă a rămas acasă fiindcă e bolnav.

EMILY: De unde știi? Ai vorbit cu el? Dacă Ivy a fost declarată vinovată doar pentru că nu a venit la școală, la fel ar trebui să fie și el. Mai ales că erau prieteni cândva.

CARMEN: Erau prieteni?

ISHAAN: Pe bune, acum, cine-i Cal?

ZACK: Stai așa… Ăla nu este Daniel Sterling-Shepard?

Camera se îndreaptă spre un băiat cu părul blond și un rucsac de sport aruncat peste umăr.

ISHAAN: Chiar el este. Merge la lacrosse de parcă ar fi orice altă zi normală. Oare nu dă doi bani pe ce se întâmplă sau vrea doar să păstreze aparențele prin conformarea la rutină? Yo, Danny, băiete! Vrei să dai o declarație despre sora ta?

Daniel își ridică ambele degete mijlocii.

ISHAAN: O declarație de impact, ce-i drept.

19. MATEO

Nu am apreciat până acum talentul lui Cal la condus la adevărata lui valoare. E trei și jumătate după-amiaza, iar traficul e la cote intense în Boston. Noi ne-am descurcat cumva, apucând-o pe străduțe ascunse, și am ajuns deja aproape de Hyde Park, unde Autumn ar trebui să apară peste un sfert de oră, conform programului.

— Cum de știi așa bine toate străduțele astea?, îl întreabă Ivy.

I-a dat și lui detalii despre ce am discutat cu domnul Sorrento, iar Cal le-a asimilat în tăcere.

— Iubita mea de dinainte de Noemi era scrimeră profesionistă. O duceam eu cu mașina la toate competițiile și întâlnirile.

— Scrimă? Ce interesant, spune Ivy, iar Cal se bucură de ocazia de a schimba subiectul.

Începe un monolog despre fosta lui iubită, iar eu încerc să mă deconectez de la tot. Îmi persistă în minte ce a spus domnul Sorrento, anume că și altcineva mai sunase să întrebe de traseul lui Autumn…

Fusesem supărat pe ea încă de când începuse să vândă droguri. Bănuiam că va intra în vreo belea, ba chiar că mă va băga într-una pe mine, sau, mai rău, pe mama.

Nu m-am gândit însă, până azi, că siguranța fizică i-ar putea fi pusă cu adevărat în pericol.

Îmi bâzâie telefonul în buzunar. Sper să fie un mesaj de la Autumn, dar nu – e de la mama. Mă sperii pentru o secundă că a aflat totul… însă e doar o fotografie cu ea și amica Christy lângă mătușa Rose. Toate trei par radioase, extrem de fericite și lipsite de griji.

Nu uita s-o suni pe mătușa și să-i spui la mulți ani, îmi scrie.

Nu uit, îi răspund, oftând.

La un moment dat, pe parcursul zilei ăsteia oribile, va trebui să găsesc un moment ca să urlu felicitări unei bătrâne de nouăzeci de ani, care oricum n-o să mă audă, cu toată gălăgia din casa ei plină de oameni.

Chestie care, de fapt, îmi dă o idee.

— Aproape am ajuns, zice Cal.

Chiar în fața Uncle Al’s Sports Pub, unde ar trebui să ajungă și verișoara mea.

— Ești un adevărat vrăjitor, Cal, spun eu, uitându-mă la ceas.

— Dacă e deja aici, o vom repera imediat, spune Cal. N-ai cum să ratezi autocarul crimei. Sau camioneta, cum i-ai zis.

Cal parchează și oprește motorul.

— Să așteptăm?, întreabă.

— Mai bine intrăm și întrebăm dacă au văzut-o, propune Ivy. Poate a ajuns înaintea programului și o fi plecat deja.

— Da, bună idee. Vrei să vii cu mine?, o întreb.

— Sigur, spune ea și își desface centura de siguranță.

Avem amândoi o atitudine serioasă, aproape ca niște colegi de muncă, de proiect, nu lăsăm să se vadă că ne-am sărutat cu o oră în urmă. Dacă e un lucru bun care să fi ieșit din toată încurcătura asta, ăla este că aș mai putea avea o șansă cu ea. Dar sunt mult prea copleșit de griji ca să mă gândesc acum la povestea asta.

Nu sunt taică-miu, la urma urmei.

Înăuntru barului e la fel de multă gălăgie ca afară. Televizorul zbiară într-un colț, iar de la bar se aud discuții înfocate. Miroase a friptură rece și a bere trezită. Femeia din spatele barului ne privește confuză și pare că se pregătește să ne ofere un meniu.

Aparent, Uncle Al's este și restaurant, nu doar bar, așa că am putea fi aici ca să mâncăm, în opinia ei. Chiar dacă probabil suntem diferiți de clienții tipici.

— O masă de două persoane?, ne întreabă, nesigură.

— Nu, îmi caut doar verișoara, spun. Lucrează la compania de ascuțit cuțite, Sorrento? Ar trebui să fie aici, în bucătăria dumneavoastră, chiar acum.

— Hm, nu știu nimic despre asta. Mă duc să-l întreb pe manager.

— Mulțumesc, zic eu.

— Barurile cu tematică sportivă sunt minunate, spune Ivy. De obicei, nimeni nu se uită la știri în ele, așa că nu-mi voi vedea fața pe TV. Chiar crezi că persoana care l-a ucis pe Boney a fost cea care a dat detaliile despre o femeie blondă văzută la fața locului?»

— A fost un pont anonim, deci, cel mai probabil, aș zice că da. Plus că-i straniu cum a sunat la poliție, dar și la televiziune, nu? Ca și cum voia să se asigure că descrierea ajunge cât mai departe.

— Mda, ai dreptate, spune Ivy. Și a funcționat. Acum toată lumea vorbește despre mine, nu despre adevăratul criminal. O parte din mine își

dorește ca pontul să fi fost despre domnișoara Jamison. Măcar nu ar fi vina mea că m-am lăsat văzută în preajma clădirii.

— Nimic din toate astea nu-i vina ta, spun. Oricum, cineva i-a trimis reporterului și link-uri cu canalul de YouTube al lui Ishaan și Zack. Ar putea fi mâna ei acolo.

Își dă ochii peste cap.

— Cred că Ishaan le-a trimis pe alea.

Ușa de la intrare se dă de perete și în ea apar Cal și Autumn.

— Am găsit-o, spune el, cu răsuflarea întretăiată.

Autumn face ochii mari.

— Ce ai pățit la față? Te-ai bătut cu…

Înainte să poată termina, o strâng într-o îmbrățișare puternică. Mă simt atât de ușurat că este întreagă.

Restul o să-l rezolvăm noi cumva.

— Mateo, ce naiba? Te simți bine?

— Acum, da, spun și îi dau drumul. Dar avem multe de vorbit.

20. MATEO

— Ah, la naiba! Ce a durut!, icnește Autumn, masându-și încheietura.

— Păi, nu mai da cu pumnul în caroserie, atunci, propun eu.

Cal și Ivy se uită la verișoara mea, alarmați. Stăm în spate, în camioneta criminală, înconjurați de cutii pline cu cuțite. Ne-am gândit că suntem în siguranță aici, pentru că duba nu are geamuri.

Iar Autumn poate să-și piardă cumpătul în voie.

— Nu pot! Sunt atât de nervoasă! Boney, Dumnezeule!

N-a primit prea bine veștile. Ca s-o spun mai blând decât este de fapt.

— Puștiul ăla idiot, bietul de el… Dumnezeule, cât urăsc asta! Te urăsc pe tine, nenorocitule! De ce m-ai lăsat să o fac?

Îmi trage un pumn în braț.

— Nu-l poți învinui pe Mateo pentru… intervine Ivy.

— Știu asta, Ivy!, urlă Autumn, bătând acum cu pumnii în podeaua camionetei.

— Te bune, acum, o să spargi ceva pe aici, spun eu. Sau să îți bulești mâinile degeaba.

Ivy și Cal par ca și cum ar fi la un pas de-a o rupe la fugă, însă eu sunt obișnuit – așa eliberează Autumn stresul. Când s-a mutat la noi, mama repara constant peretele din camera ei, fiindcă avea găuri făcute de pumni.

— Am tot încercat să fiu atentă, spune Autumn. Am un singur client: un tip cu care lucrez la Ziggy’s Diner are migrene și ia Oxy pentru ele. M-am gândit că, dacă îl țin sub observație, nu are ce să facă greșit ca să mă bage în belele.

Dă din nou cu pumnul în podea.

— Și dacă nu i-aș fi zis lui Boney să nu se ducă în Boston! Mi-a promis că renunță!

— Păi, da, dar se pare că tipul care voia să cumpere l-a făcut să se răzgândească. Potrivit lui Charlie, Boney credea că tu îi tragi înapoi.

— Aaaarrghh! O să mă predau la poliție și gata.

Sunt ca lovit de fulger. Repede și cu forță.

— Nu, n-ai s-o faci, spun.

— Ba da! Poliția trebuie să știe toate detaliile dacă vrem să fie prins cine l-a ucis pe Boney.

— Dacă te predai, ai să mergi la închisoare.

— Chiar merit să merg!

— Și apoi ce-o să se întâmple cu mama? Ascultă, ai tot făcut treburile după capul tău până acum și cred că suntem amândoi de acord că nu au ieșit tocmai bine, da?

— Taci din gură.

— O s-o iau ca pe un da. Așa că eu propun să facem acum în felul meu. Crede-mă că am un plan și l-am tot rumegat cât timp tu o luai razna pe aici. Imediat ce termini programul și lași camioneta, vei lua autobuzul până în Bronx, îi vei da un mesaj mamei și vei spune că vrei să-i faci o vizită surpriză mătușii Rose de ziua ei.

— Ce… De unde să… Dar se va și termina petrecerea până ajung eu!

— Le vei spune că vrei să rămâi peste noapte acolo. Trebuie să fim amândoi plecați din oraș, pentru că acela care l-a omorât pe Boney știe unde locuim. Nu suntem în siguranță aici.

— Dar dacă…, începe Autumn.

— Și nu poți merge acasă să-ți faci bagajele. Cumpărați o periuță de dinți pe drum. Încearcă s-o convingi și pe mama să stea acolo câteva zile. Poate că, până atunci, poliția rezolvă cazul și ne putem întoarce bine mersi.

— N-o să-l rezolve, dacă nu au toate informațiile, protestează ea. Pentru că nu le dăm noi toate informațiile. Din moment ce noi ne furișăm afară din oraș…

— Trebuie s-o facem. Cineva a venit să te caute, o informez. A sunat după tine la domnul Sorrento.

— Poate că era Gabe, de unde știi că nu era el?

— Și de ce nu i-ar fi spus domnului Sorrento cum îl cheamă? Verifică-ți telefonul. Ai vreun mesaj de la Gabe, spunându-ți că te-a căutat?

Caută prin mesajele care s-au adunat cu zecile întreaga zi

— Am câteva de la el. Nu spune în mod clar că m-a căutat la job, dar nu înseamnă că n-a făcut-o. Poate că a uitat să menționeze.

— Nu te mai certa cu mine. Hai să nu mai despicăm firu-n paișpe atât. Vorbesc foarte serios în legătură cu planul. Chiar trebui s-o ții și pe mama departe de asta.

Oftează și se pregătește să-mi dea o replică, așa că arunc totul în joc:

— Îmi datorezi asta, Autumn. Îmi ești datoare, doar știi. De săptămâni întregi îți spun să oprești tâmpenia cu vânzarea de Oxy, iar tu nu ai vrut să asculți. Ne-ai băgat în mizeria asta. Măcar pe mama să o ții la distanță.

Autumn rămâne tăcută și își examinează pumnul înroșit.

— Bun, atunci o să merg. Dar tu ce o să faci? Numele *tău* era pe lista aia. Tu ești în cel mai mare pericol. Vino cu mine, mă roagă ea.

— Nu pot, trebuie să rămân cu ei, spun și fac un semn spre Cal și Ivy. Trebuie împreună să…

Mă opresc, pentru că nici nu am idee ce urmează să facem mai departe.

Ivy își drege vocea.

— M-am gândit la ceva. Singura noastră pistă este domnișoara Jamison, nu? Și poate Dominick Payne. Dar nu știm cât de strânsă este legătura lor.

Se întoarce spre Cal.

— Dacă mergem în clasa ei, la liceu, și verificăm copia aia semnată a tabloului? Ca să comparăm semnătura cu cea de pe felicitare.

Cal se încruntă.

— De ce s-o facem?

— Pentru că atunci am ști dacă sunt mai mult decât simpli colegi. Dacă au o relație romantică, ea are motive să-l protejeze sau să lucreze cu el. Poate că putem oferi și noi un pont anonim.

— Nu știu ce să zic, spune Cal, nesigur.

— Ai o altă idee?, întreabă Ivy.

Cum Charlie nu-i aici, să-l șantajeze, probabil că el se pregătește să spună că ideea cea mai potrivită ar fi să mergem cu toții la casele noastre.

— Uite, continuă Ivy. Cred că trebuie să avansăm cumva. Să obținem mai multe informații, să punem întrebări persoanelor potrivite. Dacă nu ne-am fi dus la Charlie, nu am fi aflat despre treaba cu drogurile.

— Am fi aflat, dacă Mateo ar fi fost sincer cu noi, mormăie el.

— Nu știam nimic legat de Boney, mă scuz eu. Pentru că cineva păstrase secretul, zic și mă uit la Autumn.

Verișoara mea îmi evită privirea.

— Cum o să intrați în liceu? Se închide la cinci.

— Mda, spune Ivy. Speram să fac cu totul altceva la ora cinci, dar știți ceva? Programul se poate schimba. O să port o rochie mai simplă și gata. Una cu mai puțini nasturi.

Aici m-a pierdut. Mă uit la hanoracul și la fusta ei, care nu par deloc complicate.

— Și hainele tale mai simple vor descuia clădirea liceului… cum, mai exact?, o întreb.

— Scuze, ăla era un alt subiect. Mă gândeam cum mă voi pregăti pentru

ceremonia unde va fi premiată maică-mea. Dacă ajungem la liceu la ora cinci, pot fi acasă la mine la cinci jumate și îmi rămâne destul timp. Seara tot mai poate fi perfectă, mai ales dacă găsim ceva care să o pună pe domnișoara Jamison în lumina reflectoarelor.

Eu și Cal schimbăm o privire. Mă gândesc cât de mult mi-aș dori ca lucrurile să se întâmple cum dorește ea.

Ivy bagă mâna în geantă.

— Asta o să descuie clădirea, zice. E o cheie, am avut nevoie de ea pentru licitația caritabilă de săptămâna trecută și încă nu am apucat s-o dau înapoi.

— Și nu te temi că vei da peste cineva?, întreabă Autumn. Ținând cont că ești fugară căutată de poliție.

Ivy își trage gluga mai bine pe cap.

— Sunt pregătită, spune.

— Bun, atunci. Uite, știu că probabil acum mă credeți o nenorocită, spune Autumn.

— Nu… începe Ivy, dar Autumn îi taie imediat discursul.

— Chiar așa ar trebui să fiu văzută. Am făcut un lucru oribil. Am crezut că nu va avea consecințe, dar a avut, unele tragice, și va trebui să învăț să trăiesc cu ele.

I se îngroașă vocea de emoție.

— Vreau să știți că nu aș fi făcut niciodată așa ceva dacă nu m-aș fi simțit atât de… neputincioasă. Lipsită de orice speranță. Sunt două persoane pe lume pe care le iubesc mai mult ca orice și pentru care aș ucide. Pentru care aș muri. Una este ticălosul ăsta mic. Cealaltă este mama lui, mătușa mea. Mi-a frânt inima felul în care s-a dezintegrat când și-a pierdut atât slujba, cât și sănătatea. Nici nu știam că pot suferi atât. Credeam că punctul cel mai jos al vieții mele a fost când mi-au murit părinții. Nu v-o spun ca pe o scuză. Vreau doar să înțelegeți.

— Dumnezeule, da, spune Cal. Desigur.

— Înțeleg, spune Ivy.

— Chiar? Bine. Pentru că acum nu mai vreau să fie nimeni rănit. Vreau să-mi promiteți ceva. Dacă o să ajungeți într-un punct în care va trebui să spuneți adevărul ca să vă salvați pe voi, nu vă rețineți din cauza mea. Nu mă apărați, nu mințiți pentru mine. Nu-i permiteți lui Mateo să vă convingă. Vorbesc serios. Nu plec până ce nu-mi promiteți.

Tăcerea care se lasă este asurzitoare. Deschid gura să spun ceva, dar

Autumn îmi retează pornirea.

— Tu să taci, Mateo. Cu ei vorbesc.

Cal își umezește buzele.

— Bine. Eu promit.

Ivy încuviințează din cap, iar Autumn o atinge pe umăr și o scutură.

— Spune-o. Vreau să aud, îi cere.

— Da, zice Ivy, cu un nod în gât.

Pare speriată.

— Spune cuvintele, Ivy.

— Promit, șoptește ea. Și îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat mătușii tale.

— Este oribil, dar nu scuză ce am făcut eu, zice Autumn. Ar fi bine să plecați acum. Și aveți grijă.

Simt că ar mai trebui să spun ceva. O chestie din suflet. Cum ar fi că ar fi trebuit să încerc mai tare s-o opresc, că n-o învinuiesc pentru nimic.

Sau să-i mărturisesc că și eu aș muri pentru ea.

Dar nu reușesc să zic decât:

— Ține-o pe mama departe de încurcătura asta.

— Așa o să fac.

— Cal, unde ai parcat?, întreb când coborâm din camionetă și sunt orbit de lumina soarelui.

— Pe aici, zice el.

Simt o mână pe braț.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spune Ivy.

21. MATEO

Ivy pare serioasă, dar așa este ea în cea mai mare parte a timpului. În plus, cred că am devenit imun la vești proaste după ziua de azi.

— Ce anume?, o întreb.

Urcăm în mașina lui Cal.

— Eu… Cred că era mai bine să-ți fi spus între patru ochi, dar nu văd cum aș mai putea amâna.

— Dacă e o declarație de dragoste, mă bucur pentru voi, zice Cal, pornind mașina. Doar că o să mă simt cam aiurea pe drum dacă va fi una lungă.

— Tu vezi-ți de condus, Cal, spun eu.

Mă aștept ca Ivy să fie de acord cu mine sau măcar să zâmbească, dar pare mai degrabă distrusă. Neliniștea începe să-mi agite stomacul.

— Bine, zice Cal. O să mă fac invizibil, pentru ca voi doi să discutați în privat.

Mimează că trage un scut invizibil pe deasupra capului, o mișcare tipică de tocilar. Mi-e drag, dar cred că ar trebui să o lase mai moale cu benzile desenate.

— Știi că ne poți auzi chiar dacă ești invizibil?, întreb.

— Nu am cum. Sunt invizibil!

Mă face să râd. Ivy rămâne tot serioasă.

— Bun, păi… Nu prea știu de unde să încep, zice, privind pe fereastră, nu la mine. Cred că de la spectacolul de talente de anul trecut.

Rânjesc.

— Monologul cu pompierul ăla sexy?

Ivy se crispează. E evident că încă o mai deranjează și mi-aș dori să lase întâmplarea asta în trecut, să se pună praful pe ea. Daniel i-a copt-o și a fost jenant, adevărat. Dar oamenii voiau mai degrabă să râdă împreună cu ea, nu de ea. Dacă ar fi fost mai pe fază, ar fi devenit mai populară și poate chiar ar fi câștigat alegerile alea.

Și n-am mai fi în punctul în care suntem acum.

— Am fost atât de supărată, de umilită, de furioasă pe Daniel. Mereu făcea chestii de genul ăla. Mă punea la pământ cu orice ocazie care se ivea.

— Ivy, tu nu ești cu nimic mai prejos decât fratele tău, spun.

O spun ca pe un compliment, dar ea începe să plângă.

— Nu sunt supărată pentru concursul de talente, zice. Nu mai sunt. E vorba despre… ce am făcut după. Când am încercat să mă răzbun pe Daniel.

— Să te răzbuni pe Daniel?

— Mda. Voiam să vadă și el cum este să râdă tot liceul de tine. Nu știam ce și cum, exact, dar voiam neapărat să fac ceva.

Ideea că Ivy a complotat împotriva fratelui său e mai degrabă amuzantă. Deși nu știu cum ar fi putut să-i întoarcă foaia, căci tipul ăla e prea plin de el ca să-i pese de ceea ce cred colegii.

— Și, cum ai făcut-o?

— Asta este problema. Așteptam o oportunitate care nu mai apărea, apoi într-o zi… A trebuit să-l iau cu mașina de la petrecerea lui Patrick Dewitt, în iunie, anul trecut. Petrecere pe care a ținut-o la Spare Me.

Neliniștea se întoarce. Pentru că aia fusese petrecerea cu pricina. Care distrusese totul.

Momentul zero al nefericirii familiei mele.

— Așa, spun cu grijă, de parcă mă pregătesc să calc pe cărbuni încinși.

— Așa, zice și Ivy, înroșindu-se la față. Daniel mi-a dat mesaj să vin să-l iau mai devreme, fiindcă se plictisea. Dar, când am ajuns, hotărâse că nu mai vrea să plece. Puneau clipuri amuzante pe Instagram, iar Daniel era fericit că nimerea popicele cu ochii închiși. Mi-a zis să plec, dar m-am gândit că nu avea rost, căci ar fi trebuit să mă întorc după vreo oră ca să-l iau. Așa că am rămas… și mi-a venit o idee.

Nici nu vreau să știu. Sunt convins că mi-e mai bine dacă nu aflu ce idee i-a venit.

Dar Ivy continuă.

— Se adunaseră mulți colegi și m-am gândit că s-ar face dreptate dacă aș aranja cumva ca Daniel să arate ca un idiot în fața tuturor. Cumpărasem niște ulei de plajă. Așa că, atunci când băieții s-au dus să aducă pizza, înainte ca Daniel să arunce după popice, eu am… Am turnat puțin pe alee. Ca Daniel să alunece și să cadă în fund.

— Ivy, ce mama dracului?, zice Cal.

E bine că vorbește el, pentru că eu sunt amuțit.

— Și n-a căzut el. A căzut Patrick Dewitt.

La dracu', da, Patrick a căzut. A alunecat pe ulei. Și-a dislocat umărul. Momentul a fost imortalizat pe Instagram de jumătate din membrii echipei

de lacrosse, ceea ce a fost o veste grozavă pentru părinții lui Patrick, când au decis s-o dea în judecată pe mama.

Furia îmi pulsează prin corp și mă abțin din răsputeri să nu dau cu pumnul în geamul mașinii lui Cal.

Ivy plânge cu sughițuri acum. La naiba cu asta! Or fi lacrimile sănătoase și eliberatoare, dar nu merită să fie iertată. Alți oameni au avut cu adevărat de suferit în urma a ce a făcut ea.

— Cu alte cuvinte, ai pus la cale accidentul lui Patrick, spun, pe un ton jos, rece. L-ai regizat, chiar dacă fără să vrei propriu-zis. Și în loc să spui ceva, ai lăsat-o pe mama să fie târâtă prin tribunale, pentru neglijență la locul de muncă.

— Nu am știut! Știam adică despre Patrick, că s-a accidentat, dar toată lumea a spus că va fi bine, că nu e ceva grav. N-am știut de proces de la început. Eram plecată din țară cu maică-mea, era vară, ai mei nu vorbeau despre asta…

Tremură ca un iepure speriat, dar mie nu-mi pasă. Nici nu mă pot uita la ea.

Nici nu-mi vine să cred că am sărutat-o mai devreme.

— Am încercat… când mi-am dat seama ce se întâmplă. Am încercat să-mi îndrept greșeala rugându-l pe tata să-i ofere mamei tale un job…

— Să-i ofere un job?! Ca să-l înlocuiască pe ăla pe care i l-ai răpit într-un fel atât de iresponsabil și imatur?

E un lucru bun că nu sunt la volan – am fi fost cu toții morți până acum. Mi-aș fi pierdut controlul și am fi intrat în ceva, aș fi îngropat cuvintele lui Ivy într-o explozie de metal, sticlă și oase sfărâmate.

— Mama a construit locul ăla de la zero, Ivy. Era viața ei. Erau viețile noastre acolo. Acum, eu și Autumn avem cinci slujbe, puse la un loc, mama de abia se ține pe picioare, iar tu te-ai prefăcut întreaga zi, ca și cum n-ai fi fost vinovată cu nimic. Ca și cum ți-ar fi părut cu adevărat rău pentru noi, pentru situația în care am ajuns.

— De asta ți-am și spus acum, n-am mai putut să ascund, pentru că mă simt îngrozitor…

— Pentru ce, că ai transformat-o pe verișoara mea într-un traficant de droguri?

Un colț al minții mele știe că împing lucrurile prea departe. Dar mă gândesc numai la chipul maică-mii, când primise citația. Motivul era: *podeaua mult prea lustruită cu ceară.*

— Nu știu cu ce am greșit. Nu am făcut nimic diferit în ziua aia, spusese ea.

Se simțise vinovată. Simțise că merita să piardă totul.

Și chiar pierduse, iar apoi nepoata ei se simțise încolțită și făcuse cele mai proaste alegeri din viața ei. Când mă gândesc la efectul de domino pe care îl avusese farsa stupidă a lui Ivy, aproape că nu mai pot să respir. Viața mea întreagă ar fi acum diferită dacă ea își vedea de treabă și ținea uleiul de plajă în geantă, unde îi era locul.

Ulei de plajă, Dumnezeule. Dintre toate felurile în care poate fi distrusă o viață de om, ăsta e cel mai lipsit de sens, mai ridicol.

— O să mă revanșez, spune Ivy.

— Serios? Și cum o s-o faci? Construiești o mașină a timpului și te întorci în momentul în care puteai să nu fii nesimțită?

Îmi trec o mână peste frunte. Mi-aș dori să-mi șterg din memorie tot ce am aflat.

— Știi care-i partea cea mai nasoală, Ivy? Nu doar că i-ai distrus maicămii viața și ai fost prea lașă s-o recunoști. Cel mai rău e că totul a fost atât de *meschin.* Măreața 5 ta idee de a te răzbuna pe Daniel! Nici n-ar fi fost o problemă dacă reușeai, pentru prima dată în viață, să-ți scoți capul din fund și să nu iei o glumă nenorocită ca pe sfârșitul lumii.

Se lasă liniștea în mașină. Mi-e milă de Cal, că se află aici. Deși, la naiba, el a avut ideea să petrecem azi timpul împreună.

— Dacă ajută la ceva, mă urăsc și eu la fel de tare pe cât mă urăști tu, spune Ivy.

— E imposibil, îi scuip eu. Uite, dacă n-a fost clar, să știi că am terminat cu tine. Ești demnă de milă și nu vreau să te mai văd în viața mea.

— Este deja clar, spune ea și lasă capul în jos.

Nu mai e nimic de clarificat. Aproape că am și uitat de ce mergem spre liceu. Imediat ce Cal oprește mașina, m-am cărat.

Cal și Ivy n-au decât să se ducă în infern.

Și sper ca ea să ardă în flăcări și în chinuri acolo.

22. CAL

Mi-aș fi dorit ca acel scut de invizibilitate să fi fost real. Și să nu treacă sunetul prin el. De când au încheiat cearta, Mateo și Ivy au rămas tăcuți. Tăcerea asta a lor îți umple urechile însă într-un fel extrem de apăsător, ca un urlet. Când intru în parcarea liceului, capul deja îmi pulsează de la stres și agitație.

Parcarea e aproape goală – doar mașina lui Ivy și ale câtorva colegi pe care nu-i cunosc.

Imediat ce opresc, Mateo mă roagă să deschid portbagajul. Își ia rucsacul, apoi îmi spune la revedere și pornește spre gardul din spate al curții.

— La naiba, spun, privind în urma lui. Chiar nu credeam că o să plece.

— Nici nu se mai putea uita la mine, zice Ivy, agitându-se pe scaunul ei.

E adevărat, însă ziua nu se poate încheia așa. Avem prea multe de pierdut.

— Stai aici, mă duc să vorbesc cu el.

Alerg și îl prind din urmă tocmai când se pregătește să sară peste gard.

— Mateo! Nu vii cu noi?

— Pentru ce? De ce am venit aici, de fapt? Pentru un tablou idiot? Cui îi pasă? E doar una dintre ideile prostești ale lui Ivy. Mie mi-a ajuns.

N-o să încerc să-i iau lui Ivy apărarea în fața lui. Nici nu-mi pot imagina cum se simte, după ce i-a povestit ea că a făcut.

— Uite, pricep. Nu te învinuiesc că ești supărat. Dar ce o să facem acum?

— Mă duc acasă, apoi la serviciu, spune, ridicând din umeri.

— Nu te poți duce acasă! strig. Ai trimis-o pe verișoara ta departe de aici pentru că acasă la voi nu sunteți în siguranță. Dacă te așteaptă acolo cineva?

— Nu-ți face griji pentru mine, Cal, zice Mateo. Nu mai sunt problema ta. *Cea mai oribilă zi dintotdeauna* este în mod oficial încheiată.

Îl apuc de braț și vorbesc repede, înainte să aibă ocazia să mă oprească.

— Dar nici nu ne-am pus poveștile în ordine. Ce o să spui dacă poliția te întreabă despre Autumn sau droguri?

— Nimic. N-o să le spun nimic. Nu au cum să dovedească că ea a greșit cu ceva. Boney e mort. Charlie n-o să vorbească. Eu mă spăl pe mâini de

povestea asta și îmi văd de treabă. Oficial, am stat azi acasă, fiindcă am fost bolnav. Ai grijă de tine, bine, Cal?

De data asta, nu mai încerc să-l opresc. Sare cu ușurință peste gard și îl văd dispărând în pădure. Dacă Mateo ar gândi limpede, și-ar da seama că povestea nu depinde doar de ce spune sau nu spune el. Sau Charlie. Poliția ar putea afla oricum despre Autumn.

— Cal? Ce a spus?

Mă întorc și o văd pe Ivy lângă mine.

— A spus că a terminat cu toate astea.

— Ah, spune ea.

Pare devastată de cearta de mai devreme. Nici nu se obosește să arate lucrurile evidente, anume că Mateo nu poate dispărea așa, ca și cum ar fi oricare altă zi și totul ar fi în regulă.

— Avionul părinților mei o să aterizeze la cinci jumate. Vreau să rezolvăm asta până atunci.

— Ivy, spun cu blândețe. Nu sunt sigur că o putem rezolva noi. Suntem vârâți până peste cap. Adică, uite aici sunt capetele noastre…

Pun palma aproape de caldarâm.

— Și până aici e situația în care suntem băgați.

Ridic mâna cât de sus pot, deasupra capului, ca să înțeleagă cum văd eu lucrurile.

— Pricepi, nu?

— Da, înțeleg, spune după un lung moment de pauză. Dar tot vreau să fac chestia pentru care am venit. Ești de acord?

Un tablou idiot, cum spusese Mateo.

Ivy o ia din loc spre clădirea școlii.

În dimineața asta, cu o mie de ani în urmă, parcă, eram dispus să cred orice îmi spunea Lara. Dar legătura ei cu Boney se face tot mai adâncă. E fix în mijlocul dezastrului și sunt convins că nu a acționat singură.

Îmi amintesc declarația de dragoste din felicitare semnată de acel D.

Cui îi pasă? Păi, cred că mie.

Alerg după Ivy să o prind din urmă și aștept până ce scoate cheia din rucsac. Ușa se deschide cu un scârțâit de balamale.

Holul este gol și aproape întunecat.

— Unde suntem?, întreb, pășind în spatele ei.

— Aproape de sala de sport, spune ea.

Ar fi trebuit să-mi dau seama și singur, după mirosul specific: amoniac,

de la atâția ani în care colegii noștri au transpirat aici. Clasa unde ține Lara orele e și ea prin apropiere. Poate tocmai de aceea s-a înfiripat idila cu antrenorul Kendall.

Aproape am ajuns la clasa ei, când niște voci ne fac să ne oprim pe loc.

— …așa e, nu prea ne-am sincronizat.

— Nimic nu prea a mers cum trebuia.

— Nu mă așteptam să iasă perfect, spune o voce mai groasă. Te mai poți antrena acasă, cât timp aștepți vești de la sora ta.

Ochii lui Ivy se măresc de uimire. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a apucat de braț și m-a tras într-o cameră întunecoasă.

— Ce naiba?, scuip eu, cu umărul împins în perete.

Suntem în cămara unde se depozitează materialele de curățenie.

— Sunt Daniel și antrenorul Kendall, șoptește ea. Biroul lui e chiar acolo, următoarea ușă pe hol. Pare că mai e și Trevor înăuntru, cu ei.

— La naiba, spun.

Îmi simt inima grea când îl ascult pe antrenor vorbind despre cum echipa ar trebui să apere mingea în timpul deplasării pe teren. Încă de când am început să ies cu Lara, am făcut tot posibilul să nu mă gândesc la el. Când o fac totuși, îmi spun că el și Lara nu se potrivesc deloc și ar trebui să se despartă. Acum, în timp ce-l ascult dând sfaturi elevilor, mă gândesc că e doar un tip de treabă, iar Lara își face de cap pe la spatele lui. Cu mai mult de o persoană.

— Daniel, mai ai perechea aia suplimentară de mănuși de la ultimul meci?, se aude întrebând antrenorul.

— Da, în rucsac, spune Daniel.

— Îmi trebuie, o să ți le cer înapoi. Fitz ar putea să aibă nevoie de ele. Dar ce ai aici? Pietre?, întreabă antrenorul după o pauză.

— Mai multe mingi, spune Daniel.

— Mingi, repetă Trevor și pare să râdă.

— Bine, copii, o s-o iau și eu din loc. Odihniți-vă diseară, bine?

— Așa facem, domnule.

Pe hol se aud niște pași, care se pierd în depărtare. Daniel și Trevor se mai înghiontesc pe acolo, prin birou, râzând, apoi trec și pașii lor prin dreptul cămăruței unde stăm noi ascunși. Așteptăm până se lasă tăcerea deplină. Într-un final, Ivy crapă ușița și aruncă o privire în susul coridorului.

— Liber, spune ea, apoi agită niște chei, aceleași cu care a descuiat ușa principală.

— Ești sigură că merg și la ușa de la clasă?, o întreb.

Ne apropiem de clasa unde ține Lara orele. Ușa este încuiată.

— Hai să aflăm, zice ea.

Într-adevăr, după ce vâră cheia și apasă pe mâner, ușa se deschide, invitându-ne înăuntru.

— Cam atât cu siguranța elevilor… O singură cheie pentru mai multe uși, remarc eu. Posibil pentru toate.

— Păi, este Liceul Carlton. Se presupune că nicio infracțiune gravă nu are cum să se petreacă vreodată aici, nu?

Sala de clasă este întunecată până ce Ivy dibuie întrerupătorul și lumina o inundă. E ciudat, dar mirosul familiar de vopsea și creioane mă face să mă relaxez un pic. Încăperea arată ca dintotdeauna. O masă lungă, cu toate ustensilele necesare pentru creație – coli de hârtie, borcane cu vopsea, creioane colorate și o cutie cu cărbune, mici canistre pentru depozitat pensulele.

Chiar și înainte ca Lara să predea aici, clasa asta era locul meu favorit. Singura parte a școlii unde mă simțeam în largul meu, fericit, chiar. Mă simțeam acasă aici, parcă mai mult chiar înainte ca ea să devină profesoara mea. Până atunci, aici era vorba doar despre artă; degetele mă mâncau să apuc un creion și să las ceva din mine pe foaie. Nu simțeam nevoia de a mă face remarcat, nu simțeam confuzie sau vină. O bandă desenată a mea din clasa a zecea este înrămată pe peretele din spate, de când câștigasem cu ea un concurs. Când profesorul de atunci, domnul Levy, o atârnase pe perete, toată lumea aplaudase.

— Bine lucrat, Cal. Sper că ești și tu la fel de mândru pe cât suntem și noi, zisese.

Și eram.

Simt un fel de dor de acasă, atât de puternic încât genunchii par dintr-odată să-mi tremure și trebuie să mă sprijin de perete. Se pare că mai devreme nu eram nostalgic după anii de școală generală – îmi era dor să-mi placă de mine.

Noemi ar fi putut s-o spună mai delicat, dar în principiu avusese dreptate. Sunt doar o cochilie goală și am fost așa de ceva vreme.

Îmi sună telefonul și mă sperie atât pe mine, cât și pe Ivy. E Wes.

— Bună, tata.

— Cal? Ești bine?

— Sigur, spun, cu o voce șoptită. De ce nu aș fi?

— Din cauza podcast-ului ăla despre tine, zice o altă voce familiară.

Oh, Dumnezeule, amândoi tații mei m-au sunat. Nu are cum să fie de bine.

— Nu era un podcast, Henry, alea sunt doar audio, zice Wes. Cal, unul dintre studenții mei mi-a trimis un clip de pe YouTube filmat de doi colegi de-ai tăi, care vorbeau despre moartea lui Brian Mahoney. Erau multe speculații acolo despre vechea ta amică, Ivy, însă de asemenea… au spus că ai lipsit de la școală azi?

Brusc, strategia lui Mateo, de a nega totul, nu mai pare una neinspirată. Dar sunt convins că nu va ține în fața părinților mei.

— Mda, da, păi mi-a cam fost rău. Încă îmi este.

— Atunci, de ce Dumnezeu… De ce nu mi-ai spus mai devreme, când am vorbit?

— N-am vrut să te îngrijorez, spun și deschid ochii.

Mă simt și mai aiurea când o fac. E atât de nepotrivit să am discuția asta în clasa unde predă Lara.

Intervine și Henry:

— Cal, nu pricep cum de am ajuns să aflăm de absența ta prin intermediul unui pod… unui videoclip online. Niciunul dintre noi nu a vorbit la scoală să îți fie motivate absențele. Cum se face că nu am primit un telefon din partea lor?

Simt transpirație pe frunte.

— Poate că au uitat.

Ivy se uită speriată la mine și îmi dau seama că sunt încolțit, vor urma și mai multe întrebări la care nu am un răspuns.

— Scuze, dar trebuie să vomit. Vă sun eu imediat, închid și pun telefonul pe silent.

— Am dat de belea, la fel ca tine, îi spun lui Ivy.

— Mă îndoiesc că fix ca mine.

Se plimbă prin clasă, inspectând atentă pereții.

— Unde e tabloul ăla? Aaa, uite.

E unul abstract, urban, în culori îndrăznețe, și urăsc că aproape îmi trezește admirație. În partea de jos, observ și semnătura. Numai că…

— Nu seamănă deloc, spune Ivy.

A pus felicitarea lângă tablou și observ clar că are dreptate.

— Uite așa se fâsâie totul, spun.

Cumva, mă simt mai degrabă ușurat decât dezamăgit. Cred că nici nu

prea vreau să știu cine e D.

— Cam așa ceva, zice Ivy.

Îmi dau seama că își dorea să găsească aici răspunsurile.

Privesc pe geam, la cerul care se întunecă. Se face deja ora cinei, și drumurile vor fi pline cu cei care se întorc de la serviciu, inclusiv părinții mei, care sunt cu siguranță îngrijorați după ce au vorbit cu mine la telefon. Trebuie să găsesc o cale de a le spune totul. Nu doar ce s-a întâmplat azi, ci… totul.

— Ivy, haide să mergem, bine? Poate ar fi o idee să lași agenda Larei aici. Să creadă că a uitat-o în clasă. O să avem și așa destule explicații de dat. Măcar mai scăpăm de una pe parcurs.

— Nu, protestează Ivy și nota ei bine cunoscută de încăpățânare i se întoarce în voce. Lara e teribil de compromisă. Boney a murit în atelierul ei. Casa lui Charlie a fost făcută zob. Are o listă cu numele alea încercuite și…

Trage de un sertar.

— Asta este încuiat.

— Ascultă… încep eu, încercând să găsesc cuvintele cele mai inspirate ca s-o conving să o ștergem de aici.

Chiar atunci se aud bătăi puternice în ușă, urmate de apariția unui cap blond, cu o expresie pe jumătate nedumerită, pe jumătate furioasă.

— Ce naiba faceți aici?, vrea să știe Daniel Sterling-Shepard.

23. IVY

— Dar tu ce cauți aici?, atac eu, încercând să câștig timp. Te-am auzit plecând mai devreme.

— M-ai auzit plecând?, repetă Daniel. Ce mama naibii, acuma mă și spionezi?

Am început cu stângul, pare-se.

— Nu, doar v-am auzit, pe tine și pe Trevor, pe hol în timp ce eu intram și… mi s-a părut că plecai.

— M-am întors să mă piș, spune cu eleganță fratele meu. Apoi, culmea, te-am auzit pe tine. Pentru prima dată de ore bune. De ce porți hanoracul meu?

Trag de un șiret al glugii.

— Păi… îmi era frig.

— Îți era frig, repetă el, sarcastic.

Apoi clatină din cap.

— Nu mai contează. Mai important este unde ai fost întreaga zi?

— Păi, știi tu. Pe ici, pe colo.

Cal s-a sprijinit de perete, de parcă ar încerca să fugă din calea schimbului de replici între mine și fratele meu.

— Măcar îți dai seama că a fost nevoie să-mi fac praf antrenamentul pentru că a trebuit să vorbesc cu polițiștii despre tine?

Dumnezeule. Picioarele parcă îmi sunt dintr-odată de cauciuc. Mă las să cad pe cel mai apropiat scaun.

— Polițiștii? De ce?

— Tu de ce crezi?, izbucnește Daniel. Poate fiindcă ai fost dispărută în ceață întreaga zi, în timp ce toată lumea vorbea despre tine? Și nimeni nu știa unde naiba ești? Mai puțin în minutele alea în care ai fugit practic din calea reporterilor.

Iat-o, întreaga zi de astăzi, în întreaga ei splendoare, stă gata să îmi cadă în cap, iar eu nu sunt pregătită.

— Și polițiștii… chiar cred că eu l-am omorât pe Boney?

— Nimeni nu știe ce să creadă. Ar dori să vorbească toți cu tine. Dar tu umbli *pe ici, pe colo.*

Face cu degetele ghilimele în aer.

— Și ce te-au întrebat?

— Păi, un eseu întreg, un roman, mai degrabă. Unde ești, de ce lipsești de la școală, ce ai căutat de dimineață în oraș, dacă erai supărată pe Boney, că te bătuse la alegeri, cât de supărată… Și voiau numărul tău de telefon.

— L-ai dat?

Îmi verific mobilul, să văd dacă am apeluri de la numere necunoscute. Sunt câteva, dar, înainte să apuc să ascult mesajele vocale, o alertă îmi apare în fața ochilor. Zborul părinților mei are întârziere. Vor fi aici la 5: 45 PM. Mă uit la ceasul de pe perete și tresar. Chiar și cu întârzierea lor, aproape că nu mai este timp deloc. Pentru nimic.

În mai puțin de o jumătate de oră, vor afla totul.

Parcă am un bolovan în stomac. Realizez că m-am amăgit întreaga zi, de fapt.

Cal avea dreptate. Nu putem îndrepta lucrurile. Nu singuri, cel puțin.

— Le-am dat un anume număr, zice Daniel.

— Cum adică?

Ridică din umeri.

— Am schimbat vreo două cifre.

— Dinadins?, întreb, iar el își dă ochii peste cap. Și despre mine ce le-ai spus?

— Nimic.

— Cum adică?, întreb, frustrată.

Mă enervează groaznic răspunsurile lui vagi.

Chiar dacă, poate, le merit.

— Le-am spus doar că am vorbit pe la prânz, că păreai în regulă și că nu ne-am mai auzit de atunci.

Păream bine… Rememorez conversația în care Daniel țipase tot timpul la mine și refuzase să-mi dea numărul de telefon al lui Charlie St. Clair.

— Le-ai spus că am cerut numărul lui Charlie?

— Nu.

— Cum așa?

Nu-l înțeleg. A fost șansa lui să mă facă praf, să le arate tuturor că sunt un dezastru ambulant. Și nu a profitat de ea?

— Nu știam ce dracului se petrece! M-ai lăsat cu ochii în soare toată ziua și n-am știut ce vrei de la mine să spun, ca să nu agravez lucrurile și mai mult.

— De ce… De ce ți-ar păsa să nu agravezi lucrurile? Doar mă urăști.

Cuvintele ies dintr-un colț trist și nesigur al minții mele – partea aceea care știe că noi nu am mai avut o relație ca lumea de când Daniel a început să fie considerat un copil genial, *extraordinar,* iar eu, *mai prejos* decât el.

Chiar și așa, e prima dată când pronunț cuvintele.

Și mă tem de ceea ce îmi va răspunde Daniel.

— Tu chiar crezi asta?

— M-ai umilit la concursul de talente…

— A fost doar o glumă, Ivy! mi-o taie Daniel. O glumă idioată. Am crezut că vei râde și tu, măcar o dată. Așa cum o făceam împreună, când mai apărea o carte scrisă de mătușa Helen. Nu credeam că vei citi nebunia aia în fața întregii săli.

— Știi că nu sunt bună când vine vorba să improvizez.

— Nu știu niciun rahat despre tine, Ivy. Pentru că nu-mi spui nimic.

Ne uităm unul la altul, iar fratele meu pare… rănit? Cum e posibil așa ceva, când eu am fost cea care a suferit în tot acest timp? Mă gândesc la ziua când am vrut să-i joc o festă, la Spare Me, iar încercarea mea de-a mă răzbuna i-a distrus viața doamnei Reyes.

Nu am cum să mă fi înșelat în legătură cu fratele meu.

— Bomboanele alea, Sugar Babies, spun. Le-ai luat tu, nenorocitule. Așa că nu te preface acum că nu îți băteai joc de mine de ani buni.

— Iar asta? Poți să-mi spui ce naiba vrei să zici cu bomboanele alea? Că nu pricep nimic.

— Bomboanele pe care Mateo mi le-a lăsat pe verandă, în clasa a opta. Împreună cu un bilet în care mă invita la film. Le-ai înhățat înainte ca eu să apuc să citesc biletul, și în mare de asta n-am mai fost prietenă cu Mateo. Și nici nimic altceva.

Daniel pare în cele din urmă să înțeleagă. Mă simt satisfăcută, până ce el se întoarce spre Cal și spune:

— N-ai de gând să zici nimic? Mă lași pe mine să pic vinovat?

Mă uit și eu la Cal și observ că e palid și privește în podea, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Despre ce vorbești? Ce treabă are Cal cu chestiile pe care le-ai făcut tu?

Fratele meu așteaptă, cu ochii la Cal. Dar, cum Cal nu zice nimic, Daniel pufnește exasperat.

— Bine, atunci. Uite ce-mi amintesc eu, Ivy: m-am întors într-o zi de la școală și Cal era pe veranda noastră, ținând în mână un pachet cu Sugar

Babies și o hârtie. L-am întrebat ce face și a zis că vrea să-ți facă o surpriză. M-a rugat să nu-ți spun nimic.

— Cal? E adevărat?

Cal stă lipit de perete de parcă ar vrea să evadeze prin el.

Când, în cele din urmă, înțelege că asta n-o să se întâmple, spune resemnat:

— Da, este.

24. MATEO

Când ajung acasă, păşesc direct în mijlocul unui dezastru.

Credeam că sunt pregătit pentru asta, dar se pare că nimic nu te pregăteşte cu adevărat pentru a-ţi vedea locuinţa făcută praf. Nici nu mai recunosc camerele în care am crescut – ca şi cum ar fi construit aici cineva decorul unui film post-apocaliptic. Groaza mă cuprinde în timp ce inspectez îndeaproape dezastrul şi îmi tot spun la fiecare pas că putea fi chiar mai rău. Mai ales comparativ cu ce a păţit Boney.

Închid uşa în urma mea şi ascult. Casa este cufundată în tăcere şi lasă senzaţia că făptaşul a şters-o de mult de aici. Bănuiesc că a venit la mine imediat ce a terminat cu locuinţa lui Charlie.

De fapt, la Charlie mă gândesc acum, care se justificase: casele sunt prădate tot timpul. Poate, dar nu în felul ăsta: două la rând în acelaşi oraş, în ziua în care colegul nostru de clasă a murit. Nu pot face plângere la poliţie. Nu pot decât să încerc să fac ordine, înainte ca mama şi Autumn să revină de unde sunt plecate.

Privesc prin jur şi încerc să mă hotărăsc de unde să încep. Enormitatea muncii care este de făcut mă copleşeşte. Ar cam trebui să admit că este imposibil – pentru numele lui Dumnezeu, jumătate din farfurii sunt sparte, pe podea. Merg la frigider şi deşurubez capacul unei sticle de Cola, trezită şi veche, pe care o dau pe gât. Are un gust sălciu, dar îmi alungă uscăciunea şi amăreala din gât.

Poate că o iau razna de la prea mult stres, cum spusese Ivy în dimineaţa asta. Ce ironie…

Nu, nu vreau să mă gândesc la Ivy. Îmi şterg buzele şi las sticla goală pe tejghea, lângă restul dezastrului. Îmi scot telefonul şi văd că am un mesaj de la Autumn, cu poza unui bilet de autobuz spre Bronx.

Mă simt uşurat. Dar, în acelaşi timp, şi singur.

Mai caut prin restul de mesaje primite şi observ şi unul de la tata.

Mă anunţă că e oficial: s-a angajat şi începe munca pe 1 octombrie. Zice că ne vedem în curând.

Scot un pufnet pe nas. Tata chiar a făcut-o: a renunţat la viaţa pe drumuri ca să-şi ia o slujbă de asistent manager la un magazin de muzică din apropiere. Când mi-a spus că merge la interviu, îmi zisese de asemenea că

își dorește să ne fie mai mult prin preajmă. Nu-i dădusem prea multă atenție pe atunci. Mi se păruse vorbă goală.

Aparent, nu fusese. Păcat că nu reușise s-o facă în urmă cu o lună, înainte ca Autumn să se apuce de vândut droguri. Chiar am impulsul de a-i da un mesaj în care să-l anunț că e prea târziu, dar e nevoie de prea multă energie ca să spargi bula de entuziasm a lui taică-miu, iar eu nu o am.

Vine și un mesaj de la mama, în care îmi amintește încă o dată să o sun pe mătușa Rose de ziua ei. Prea multe nu pot face pentru a șterge dezastrul de azi, dar măcar atâta lucru pot și eu, să dau un telefon.

Mătușa nu are mobil, doar telefon fix, și habar n-am care este numărul, așa că o sun pe bunica. Nu vreau s-o deranjez pe mama.

— Mateo, *mi amor,* mă întâmpină ea. Ne-ai lipsit astăzi.

Mi se pune un nod în gât.

— Bună, bunico. Îmi pare rău că n-am putut ajunge, dar am vrut să-i urez mătușii acum la mulți ani.

— Să știi că tocmai s-a dus sus, să tragă un pui de somn. Să fiu sinceră, nu cred că se mai trezește în seara asta. Toată bucuria de ziua ei a epuizat-o. Vrei să vorbești cu maică-ta? Elena! o strigă, înainte să apuc să protestez.

— Bunico, nu-i nevoie să…

— E ocupată, vorbește la telefon cu Autumn, mă anunță bunica.

Ăsta-i un lucru bun, înseamnă că fac planuri să vină și verișoara mea la petrecere.

— E în regulă, oricum trebuie să plec la muncă, spun. O să încerc mai târziu, poate totuși o prind pe mătușa.

— Nu-ți face griji, scumpule. O să-i spun că ai sunat. Știm că ești atât de ocupat. Știi… muncești prea mult. I-am spus și Elenei. De fiecare dată când vorbesc cu tine, pari atât de obosit.

— Nu sunt obosit, spun cu o voce mecanică, deși fiecare celulă din corp mi se simte epuizată. Sunt bine.

— Of, Mateo, nu ești bine, dar nici nu ai vrea s-o recunoști, nu-i așa? O să-mi aduci sfârșitul, oftează bunica.

— Trebuie să fug, buni. Te iubesc.

Întrerup convorbirea, pentru că îmi vine să plâng de la atâta grijă și tandrețe pe care mi le arată.

Ar trebui să fiu la Garrett's cam într-o oră, dar este evident că n-o să se întâmple. Trebuie să fac puțină ordine aici și, în plus, nu mă văd apărând acolo ca și cum ar fi o zi obișnuită de marți. Mă imaginez servind la masa

unde stătusem mai devreme cu Cal, sau ștergând banca pe care o lăsasem de dimineață pe Ivy după ce leșinase.

Nu, nu vreau să mă gândesc la Ivy.

Doar că mă tot gândesc, fără să vreau. Cuvintele pe care i le-am spus în mașina lui Cal mi se tot învârtesc prin minte. În momentele alea, eram plin de furie și nu-mi doream altceva decât s-o rănesc.

Se pare că mi-a ieșit de minune.

— A meritat-o, spun cu voce tare.

Ivy a făcut o chestie prostească și egoistă, care a distrus afacerea maică-mii, apoi n-a avut curajul să-și asume vina, când încă mai putea schimba ceva.

— A meritat-o, spun din nou, dar cuvintele par acum mai puțin convingătoare.

Când recunoscusem că știam cu ce se ocupa Autumn, Ivy nu mă judecase. Parțial fiindcă se simțise vinovată, dar poate și fiindcă era o persoană bună, mai bună ca mine, în definitiv, cine știe…

Îmi masez tâmplele care mă dor și dau peste bandajul lipit de ea. Simt un impuls de a-l scoate, dar nu sunt atât de prost, să încep să sângerez doar din ambiție. Ar trebui să-l sun pe Garrett. Iau telefonul, dar, chiar atunci, primesc un mesaj de la Autumn.

Nu merg în Bronx.

Ce naiba?

Încep să tastez, dar Autumn este mai rapidă.

I-am spus mătușii Elena. A trebuit s-o fac. Știa că ceva nu-i în regulă. Știi cum e ea.

Mi se pune iarăși nod în gât. Autumn este culmea…

Nu mai puteam continua să o mint. Mai ales acum, cu Boney mort.

Nu, nu. Nu așa ne înțelesesem. Și mai exact ce i-o fi spus maică-mii?

Următorul mesaj îmi răspunde la întrebare.

Vrea să mă duc la poliție. Îmi pare rău. Am încercat.

Nici nu mai vreau să citesc altceva. Îmi închid telefonul, înainte să apuce să mă sune mama, panicată. Inima îmi bate cu putere când mă ridic și ies din bucătărie, dând ture prin sufrageria făcută praf. Simt furie, rușine și îngrijorare. A doua câștigă tot mai mult teren. Acum, mama știe totul: inclusiv că am avut atâtea secrete față de ea.

Apoi încep iarăși să mă îngrijorez pentru verișoara mea. Ce naiba crede Autumn că face, gândindu-se să se predea? O să plătească oalele sparte și

de ceilalți doi. Boney e mort, iar Charlie are doar șaptesprezece ani.

Nu mă mai pot tortura cu scenarii. Trebuie să fac ceva. Nu are rost să mai aranjez pe aici, dar măcar să verific cum arată restul casei. Merg în dormitoare, care sunt la fel de răvășite cum e și parterul, dar măcar laptopurile noastre par în regulă. Nu suport să stau în camera mea și să mă gândesc cum a răscolit cineva pe aici, așa că merg în dormitorul lui Autumn.

Planșa ei pe care avea lipite pozele personale e pe jos, ruptă. Mă uit la fotografiile care rezumă viața verișoarei mele.

Nimic nu va mai fi la fel după ziua de azi. Autumn aproape sigur va fi arestată, va fi dată de exemplu negativ pentru liceenii din Carlton, iar oamenii vor spune că a meritat-o. Nu le va păsa de motivele pentru care a făcut ce a făcut.

Poza cea mai mare este cu părinții ei, unchiul și mătușa pe care nici nu prea am apucat să-i cunosc. Țin în brațe bebelușul care a fost Autumn. A doua este cu mine și mama, de o parte și de a alta a lui Autumn, când a terminat liceul, primăvara trecută. Alta e cu mine și cu ea la acvariul din New England, noi pozând în fața unei expoziții cu cei mai mari și mai mici pești din lume. Știam că balena este cea mai mare, dar a trebuit să ne mijim ochii ca să citim cum se cheamă cel mai mic pește. *Paedocypris progenetica.*

Peștele mic este acum Autumn, îmi spun. Ea e partea minusculă din toată harababura asta. Cineva mult mai mare este implicat, cineva care lucrează cu zeci de mii de flacoane, încât și-a permis să ascundă câteva mii într-un șopron părăsit. Cineva cu resurse și sânge rece, încât să-l ucidă pe Boney.

Dacă poliția ar descoperi acea persoană, ar lăsa-o în pace pe Autumn.

Ar primi la schimb balena pe care o caută.

Peștele cel mai mare.

Îmi doresc să fi rămas alături de Cal și Ivy. Dacă e un lucru bun la Ivy, ăla e că nu renunță. Și are un talent de a descâlci ițele, uneori. Dacă e de părere că se găsește ceva important în sala de clasă a domnișoarei Jamison, sunt șanse să aibă dreptate.

Imediat ce încep să mă gândesc la Ivy, îi și observ chipul pe planșa cu poze a vară-mii. E din sala de sport a școlii generale, de la singurul bal la care am participat. Ne fâțâisem pe acolo întreaga seară în gașcă: eu, Autumn, Ivy, Cal și Daniel. Ne ținem brațele peste umerii celorlalți și avem zâmbetele argintii, de la aparatele dentare. Lângă poza asta e una cu

Autumn și Ratatul Gabe, iar Stefan St. Clair rânjește din spatele lor.

Ochii mi se plimbă de la o poză la alta și creierul meu trece în revistă tot ce s-a întâmplat azi. Moartea lui Boney. Reportajul lui Dale Hawkins. Furtul agendei domnișoarei Jamison. Lista cu numele încercuite. Când am aflat de implicarea lui Charlie. Când am vorbit cu Autumn în camioneta criminală. Cearta cu Ivy.

Pare un fir roșu care străbate toate astea.

Mă tachinează cumva, pentru că nu-l pot vedea limpede. Nu pot pune degetul pe el, exact. Dacă aș ști de unde anume să-l apuc, aș putea desluși întregul mister.

Oare ce ar face Ivy?

Sunt aproape sigur că știu.

Scot din buzunar telefonul lui Boney. Ivy presupusese că parola ar putea fi numele său, dar încercase doar cu *Boney.* Tastez acum *Brian.*

— La naiba, exclam, când telefonul se deblochează.

Pulsul mi-o ia razna când îi citesc mesajele. Ultimul conține doar un număr. 5832.

Codul de acces în clădirea cu studioul domnișoarei Jamison.

Apăs pe mesajele vocale și mă gândesc că ar putea fi și acolo un indiciu. Aproape că scap telefonul când o voce familiară îmi inundă urechea. Aș putea să-mi dau pumni în cap… am ratat atâtea indicii.

Pentru prima dată pe ziua de azi, știu exact ce trebuie să fac.

YOUTUBE, CANALUL CARLTON VORBEȘTE

Ishaan și Zack sunt în casa cuiva, înconjurați de elevi cu pahare în mană.

ISHAAN: Salutare tuturor, suntem Ishaan și Zack și continuăm investigațiile privind moartea lui Boney Mahoney. Suntem în direct de acasă de la Stefan St. Clair, unde s-a adunat tot liceul să se reculeagă după întâmplările tragice de azi.

ZACK: Dacă e să spunem adevărul, n-am fost invitați.

ISHAAN: E un fel de ceremonie comemorativă. Toată lumea a fost invitată din oficiu. Evident, am primit numeroase întrebări de la urmăritorii noștri, așa că le vom discuta acum. Jen, de pildă, ne întreabă dacă Ivy e chiar suspectă sau doar o persoană ținută sub observație de poliție. Bună întrebare, Jen. Ținând cont că nu avem pregătire juridică…

ZACK: Sau cunoștințe.

ISHAAN: Aș spune că probabil este ambele. În plus, e o fugară. Dar poate nu sunt termenii pe care i-ar folosi exact poliția.

ZACK: (*ca pentru el*) Unde-i Emily când ai nevoie de ea?

ISHAAN: Emily a spus, citez, că n-o să mai vorbească cu niciunul dintre noi pentru tot restul vieții ei. Următoarea întrebare vine de la

Sully din Dorchester, care vrea să știe dacă noi, copiii bogați și nemernici nu avem… În fine, e mai mult un comentariu decât o întrebare. Fă diferența, Sully.

O *tipa agitată își croiește drum până în fața camerei.*

TIPA: Fraților, tatăl verișoarei unei prietene lucrează pentru un tip care e amic cu individul care deține clădirea în care a fost omorât Boney. Spune că e o poveste cu droguri la mijloc.

ZACK: Păi, da, parcă așa a și murit Boney, nu? Droguri.

TIPA: Nu-i vorba numai de asta. Au fost găsite droguri la locul crimei. De parcă ar fi fost un adăpost pentru drogați, gen.

ISHAAN: Un adăpost pentru drogați. E bun. Așa ar trebui să intitulăm acest episod.

Un tip cu părul foarte blond apare în cadru. Seamănă izbitor cu Charlie, dar e doar un pic mai înalt.

BLONDUL: Ce se petrece aici?

ISHAAN: Ah, bună, Stefan. Reușită petrecere. Mă mai știi? Ishaan Mittal, am avut cursuri de media împreună…

STEFAN: Nu asta am întrebat. Ce faceți aici? Filmați ceva?

ZACK: Da, avem Canalul de YouTube CARLTON VORBEȘTE și facem un reportaj despre moartea lui Boney, așa că…

Camera se întunecă brusc.

STEFAN: Ștergeți-o naibii de aici.

25. CAL

— *Tu* ai luat punga cu Sugar Babies?! se repede Ivy la mine, cu trădarea întipărită pe față. De ce, Cal? De ce ai face una ca asta?

Mi-aș dori să iau vopsea și să șterg cu ea rânjetul lui Daniel de pe moacă. Aveam de gând să-i spun lui Ivy, dar nu în felul ăsta.

— E complicat, încep eu, apoi sunt convins că aud pași pe hol. Ați auzit și voi? Cred că vine cineva încoace.

— Nu încerca să schimbi subiectul, mi-o retează Ivy.

— Sunt convins că este o poveste fascinantă, zice Daniel, luându-și rucsacul cu echipamentul de lacrosse. Dar n-am nevoie să stau pe aici ca s-o ascult. Mă duc cu Trevor la Olive Garden.

— Sigur că te duci, oftează Ivy, dar nu neapărat ca și cum ar fi supărată.

— Vii acasă mai încolo?, o întreabă el.

— Eu… da, spune Ivy și se ridică de pe scaun. O să explic totul atunci.

— Trevor e cu mașina mamei lui, așa că o poți lua tu pe a noastră, spune Daniel. În caz că te adusese Cal. Ca să nu te întorci cu el.

În cap, îi arăt degetul mijlociu.

— Bine, zice Ivy. Începe să vorbești, mă amenință ea.

Apoi, înainte să am ocazia s-o fac, ochii i se măresc, parcă plini de milă.

— Dumnezeule. Erai cumva îndrăgostit de mine?

— Nu! Ce naiba, Ivy! Doar pentru că ai reluat chestia cu Mateo și pentru că are Charlie o fixație debilă pentru tine, nu înseamnă că toată lumea e leșinată după tine.

După ce o spun, îmi dau seama că am făcut praf singura scuză posibilă pe care ea ar fi fost dispusă s-o accepte.

— Atunci, de ce?

Voiam să petrecem timp împreună, pentru că n-o mai făcusem de mult. Nu i-am dat mesaj, pentru că îmi răspundea după ore bune. Când am ajuns pe verandă, am văzut bomboanele, dar nu m-am dus la ele până ce nu am bătut la ușă și n-am primit răspuns. Apoi am luat biletul lui Mateo și l-am citit.

M-am simțit a treia roată la căruță. Lăsat pe dinafară. Cel care nu mai avea niciun rost în fosta lui gașcă.

— Pentru că nu voiam ca lucrurile să se schimbe, îi spun lui Ivy.

— Nu voiai să se schimbe.

— Da. Timp de doi ani, ați fost cei mai buni prieteni ai mei. Apoi, dintr-odată, ați devenit un cuplu? Deja începuseși să mă ignori. Da, chiar o făceai. Ne pregăteam să mergem la liceu și am crezut că… am crezut că mă veți lăsa complet pe cont propriu. Sau că vă veți despărți cu scandal și eu voi fi silit să aleg o tabără. Totul urma să se schimbe, oricum ar fi fost. Iar mie îmi plăceau lucrurile așa cum erau.

Ironia e că gașca s-a destrămat chiar și așa. Dacă nu aș fi fost un puști speriat de treișpe ani, poate că aș fi prevăzut ce avea să se întâmple. Am fost naiv să cred că, dacă rup un bilet, atracția dintre Ivy și Mateo o să dispară. Erau magneți ce vibrau unul în prezența celuilalt, iar eu i-am îndepărtat. Ei au luat-o în direcții opuse, iar eu am rămas tot singur până la urmă. În mijloc. Pe locul gol, unde acum nu mai era nimic.

— Îl plăceam atât de mult, spune Ivy, cu fața întristată.

— Știu.

Pe atunci, nu prea știam exact ce însemna să te îndrăgostești. Pasiunile mele din școala generală erau neîmpărtășite. Nu-mi apăruse încă în viață o Noemi, o Lara. Credeam că ceea ce fac nu-i deloc grav.

— E cel mai egoist lucru pe care l-am auzit! izbucnește Ivy, tocmai pe când mă gândesc cum să-mi formulez scuzele.

Și, uite-așa, devin și eu furios. Poate că e un mecanism de apărare, un refuz de a accepta că am făcut un lucru foarte rău, dar nu-mi vine să cred că, după ziua de azi, are o asemenea replică.

— Pe bune? Chiar e cel mai egoist pe care l-ai auzit? Se pare că ai uitat discuția din mașina mea, pe drumul încoace. Să-ți reamintesc că ai falimentat Spare Me cu câteva picături de ulei de plajă?

— Nu despre asta e vorbă acum!

— Dar e relevant!

— Întreaga mea viață ar fi putut să fie diferită dacă primeam biletul ăla. Poate nici n-am fi în încurcătură acum. Nu s-ar fi întâmplat nici chestia cu Spare Me.

— Nu ai cum să-mi pui aia în cârcă. A fost numai vina ta.

— M-am purtat urât cu Daniel…

— Nu doar din cauza bomboanelor și biletului, îi reamintesc. Nici n-ai știut până azi de bomboane. Te-ai purtat urât fiindcă așa ești tu.

Fac o pauză.

— Chiar așa, nu pricep cum ți-ai schimbat brusc atitudinea față de

Daniel. Dintr-odată, e cel mai bun prieten al tău, îți vrea binele?

— Păi, chiar le-a dat polițiștilor numărul meu greșit, spune ea.

— Probabil a avut motivele lui.

Felicitarea Larei iese pe jumătate din geanta lui Ivy și un gând straniu îmi aterizează în minte. Daniel are, așa cum ar spune Lara, un chip interesant. Chiar dacă nu merge la cursurile ei, din câte știu, își face de lucru pe aici, pe coridor, întâlnindu-se cu antrenorul.

— Poate că el este D. Poate că n-a venit aici, în clasă, fiindcă te-a auzit pe tine. Poate că o căuta pe ea.

— Ce? Nu. În niciun caz.

— De ce nu? Seamănă cu scrisul lui de mână?

— Eu… Nu știu. Daniel nu prea scrie de mână. Însă în niciun caz… Spui chestiile astea doar ca să-mi distragi atenția!

— Ba nu o fac. Toată ziua ai insistat pe ideea că Lara e vinovată cu ceva. Vrei să cauți indicii care s-o lege de crimă și de afacerea cu droguri, dar ignori că Daniel ascunde lucruri poliției într-un fel care îi e necaracteristic? Să nu mai spun că poartă pe teren adidași de mii de dolari.

— Cum așa? E ridicol. Nu costă atât.

— Ba da. Cunosc acei Nike în ediție limitată, i-am văzut la știri. Sunt pe puțin o mie.

— Păi, păi… nu știu. Are un job.

— Lucrează în sala de mese, nu? Oarecum la fel ca Mateo, care servește la mese într-un bar. L-ai văzut pe el să poarte așa ceva?

Rămâne tăcută, pe gânduri.

— Poate Daniel nu e D. Poate-i Dihorul. Gândește-te puțin. E prieten cu toată lumea, are acces la petreceri, nu vrea să se implice poliția…

— Termină! izbucnește Ivy. Te porți oribil.

— La fel ca tine.

Ne privim în tăcere câteva clipe, apoi Ivy vâră felicitarea mai bine în geantă și trage fermoarul.

— Am terminat de vorbit cu tine, spune.

— N-ai decât.

Mi se pare imposibil în momentul ăsta să-mi fi păsat cândva de prietenia cu Ivy, într-atât cât să sabotez pasiunea dintre ea și Mateo. Băiatul ăla, care a luat-o la sănătoasa ca un copil de câțiva ani când lucrurile n-au ieșit așa cum și-a dorit el. Ăștia doi merită unul pe altul.

— Plec, spune ea.

Ridic din umeri.

— Nu-s aeroport, nu trebuie să-ți anunți plecarea pe tabelă.

O secundă mai târziu a plecat, iar eu am măcar satisfacția unei replici de final reușite.

Mă uit prin încăpere. Acum, ce să fac? Mateo și Ivy s-au cărat, iar eu nu pot decât să merg acasă și să le explic totul alor mei. Nu mă trage inima nici la asta, ca să folosesc un eufemism.

Mă plimb prin clasă și dau cu ochii de sertarul pe care Ivy încercase să-l deschidă. Știam că e încuiat. Lara își ține acolo inhalatorul.

— Nu aș vrea să se rătăcească, îmi spusese cândva, înainte să-l azvârle acolo și să încuie sertarul.

Pusese cheia undeva sub catedră.

Bag mâna și simt metalul, apoi ceva ieșit în exterior. Trag de obiect și scot o mică cutie de sub catedră. Este cu magnet: când dau capacul la o parte, apare o cheie.

Deschid sertarul cu ușurință.

Dar nu văd inhalatorul Larei.

În schimb, e plin cu flacoane de pastile. Flacoane învelite în pungi de plastic. Nu e nevoie să mă uit pe etichetă ca să știu ce sunt, dar o fac oricum.

Demult, Ivy îmi spusese că mă tem de lucrurile greșite. N-o luasem în seamă, dar poate că avea dreptate.

Flacoanele astea ar trebui să mă sperie. Ce reprezintă ele.

Mă uit la ele și mă gândesc. Apoi iau o pungă de plastic cu flacoane și o ascund sub cămașă. Ies pe ușă.

26. IVY

Stau în mașina mea în parcarea goală a liceului, bag cheia în contact și pornesc motorul. Așa cum am mai făcut aici de sute de ori… Nu e cu nimic exagerat să spun că n-am absolut nicio idee ce să fac mai departe.

Îmi piuie telefonul.

Zborul părinților mei mai întârzie jumătate de oră.

Îmi sprijin fruntea de volan și îmi imaginez un univers paralel unde grija mea cea mai mare ar fi ținuta pentru seara în care are să fie premiată mama. În ăsta de față, ceremonia s-ar putea anula când eu aș apărea și aș fi arestată la intrare.

Mă întreb dacă ar fi mai bine să fiu pro-activă și să-mi sun părinții. Sau să verific mai întâi zvonurile pe internet, să văd cât de tare s-a înrăutățit situația? Sau să-l sun pe Mateo, să las un lung mesaj în care îmi cer scuze, pentru că-i cât se poate de evident că n-o să răspundă.

Pe Cal n-am de gând să-l sun. Să se ducă naibii.

Cât despre Daniel… Nici nu știu ce să mai cred.

Este o chestie pe Reddit unde oamenii scriu despre conflictele personale și cer părerea celorlalți legat de cine a greșit mai mult. Uneori e amuzant, alteori este înfricoșător, dar de cele mai multe ori persoana care inițiază discuția chiar e confuză dacă a făcut rău sau nu într-o anumită situație dată. Cam ăsta e filtrul prin care trec acum ultimii patru ani și tot ce s-a întâmplat între mine și Daniel. Dacă tot ce credeam că au fost răutăți din partea lui au fost doar reacții la ceva ce făcusem eu? Sau Cal are dreptate și Daniel doar m-a manipulat mai devreme?

E tentant să cred asta, dar știu că nici eu nu sunt cea mai corectă și amabilă persoană din lume. Până la urmă, sunt atât de lipsită de popularitate, că am pierdut alegerile în fața unui bufon.

Boney. Dumnezeule, Boney.

Nu am plâns pentru el întreaga zi, dar acum lacrimile o iau la vale. Plâng până ce mă doare gâtul. Aș vrea să mă pot întoarce în timp, să fie ieri după-amiază, când fuseseră anunțate rezultatele alegerilor, și să-l felicit așa cum ar fi fost firesc. Dacă aș fi știut să pierd cu grație, aș fi insistat de asemenea să ne întâlnim în dimineața asta să facem un plan de tranziție, și poate el nu s-ar mai fi dus în Boston. Măcar o dată în viață, insistența mea notorie ar fi

avut un rezultat bun. Boney ar lua cina acum cu părinții săi, nu ar fi un cadavru înghețat la morgă.

— Îmi pare rău, Boney. Îmi pare rău.

Aproape țip când îmi bâzâie telefonul.

Daniel îmi spune că au făcut pană și mă roagă să vin să-i iau. Îmi trimite adresa.

Undeva la marginea Carlton-ului.

Îmi trec palma peste obrajii uzi. Cal m-a dat un pic peste cap cu teoriile lui nebunești puse pe seama fratelui meu. Sunt ridicole – fratele meu nu are cum să fie într-o relație cu domnișoara Jamison. Nici să se fi apucat de trafic de droguri. Ar fi un maestru al manipulărilor dacă ar face-o, iar eu aș fi o soră de-a dreptul naivă, să nu zic prostuță.

Nu știam totuși că adidașii lui pot costa atât de mult.

Nu. Îmi dau o palmă în minte. Nu am voie să stau aici și să mă las pradă conspirațiilor, în timp ce Daniel are nevoie de ajutor.

Am fost indecisă încă de când m-am urcat în mașină, dar acum știu ce trebuie să fac.

Îi dau mesaj că sunt pe drum deja.

27. MATEO

Nici nu s-a lăsat complet întunericul, dar petrecerea e deja în toi când parchez Buick-ul model din 1980 al doamnei Ferrara în fața fermei. Toți anii în care am curățat aleea de acces a vecinei mele acum dau roade, sub forma acestei mașini pe care o pot împrumuta pentru situații de urgență. De mare ajutor, pentru că aș fi făcut o grămadă pe jos, până aici, și chiar nu era timp de pierdut cu asta.

Curtea e plină de chipuri familiare și muzica urlă din casă, pe geamurile deschise. Elevii actuali și foștii de la Liceul Carlton sunt răspândiți în grupulețe, unii cu fețe mai lungi, alții doar veseli, de parcă ar fi o seară ca oricare alta acasă la Stefan St. Clair. Ce-i drept, deși casa nu e mare, are toate condițiile pentru o petrecere reușită. Se poate spune că Stefan s-a scos, locuind aici.

Lângă mine, două fete cu panglici negre în păr se iau în brațe, în timp ce a treia le face o poză.

— Pune hashtag *RIP Boney,* spune una dintre cele două din fotografie.

Deschid ușa și intru în casă, iar ritmul rap-ului mă copleșește. Charlie îmi face semn cu sticla pe care o ține în mână, apoi vine spre mine. Poartă tot colierul ăla cu scoici, cu care era cât pe ce să-l strâng de gât, dar și-a schimbat tricoul cu unul nepătat de sânge.

— Ai ajuns, până la urmă, zice, privind în spatele meu. Unde sunt Ivy și Cal?

— Nu aici. Cum e casa ta?

— Goală. Părinții mei au luat-o razna complet. S-au dus la hotel și au chemat o firmă care să monteze alarme peste tot. Vor să pună și gratii la geam, închipuie-ți.

Charlie se freacă la ochi și are o privire ceva mai limpede decât aia pe care o avea în sufrageria lui Ivy.

— Te-ai trezit?

— Mda, destul de bine, spune. De obicei nu beau așa mult. Dar eram panicat pentru ce se întâmplase cu Boney și apoi am văzut ce a pățit casa mea și… trebuia să mă relaxez cumva, știi? În seara asta nu beau decât apă.

— Bună idee.

Mă gândesc dacă are rost să-i spun despre Autumn care merge să se

predea, dar nu apuc, fiindcă el adaugă:

— Nu pot să mă gândesc la altceva. De dimineață, Boney o fi crezut că avea să fie o zi ca oricare alta… și acum nu mai e. Puteam să fiu eu în locul lui. Sau tu. Dacă te confunda cineva cu Autumn.

Aproape că-mi vine să țip la el că eu nu m-aș fi dus la întâlnire. Dar poate că aș fi mers – măcar ca să descâlcesc ițele pentru verișoara mea. Dar, până la urmă, nu asta vrea să zică Charlie. Îi pare rău că Boney a pățit-o definitiv. Că s-a terminat pentru el. Și da, e tragic. Cu asta sunt de acord.

— Boney nu merita să moară, spun.

— Știu că băiatul ăla, Cal, voia să le spună tuturor despre droguri și tot restul. Poate ar fi fost o idee bună. Nu știu. L-am anunțat și pe Stefan și el zice că e bine doar să mă dau la fund. Și lucrurile se vor rezolva de la sine.

Pare exact ce ar spune Stefan St. Clair.

— Stefan e pe aici?

— Afară, zice Charlie. E un podeț acolo, în spatele bucătăriei.

Dau să plec, dar se așază în fața mea.

— Ascultă, e ceva între tine și Ivy?

Dumnezeule. Nici nu avem timp pentru discuția asta. Și, chiar dacă am avea, tot nu aș ști ce să-i răspund.

— Mai târziu, Charlie, bine?

Îmi fac drum spre bucătărie, unde n-ai loc nici să arunci un ac de câte sticle goale sunt. O coadă în fața unui butoi de bere se întinde până în sufragerie.

— Nici nu-l știam așa bine, spune tipul de lângă butoi, către fata cea mai apropiată. Dar trebuie oricum să celebrăm viața, nu?

— Corect, spune fata pe un ton sumbru, lovind paharul de al lui.

Are o panglică neagră înfășurată pe încheietura mâinii.

— Măcar atât ne-a învățat și Boney, comentează.

O ușă glisantă dă spre podeț. În depărtare, văd niște pini, și reflexiile lor într-un iaz. Știam că e ceva familiar la locul acesta – curtea din spate a lui Stefan dă înspre noul teren de golf.

Când văzuse reclama la casele care se construiau aici, mama râsese. Era o reclamă exagerată, se vorbea despre *vedere spre lac.*

— Bănuiesc că e mare chestie să ai și un amărât de iaz în Carlton, râsese ea.

Stefan e acolo, cu un cârd de fete și mă ignoră complet când mă apropii de el. Evident c-o face. A absolvit anul trecut, dar încă se mai consideră

regele liceului – tipul care cunoaște pe toată lumea, care dă o petrecere pe săptămână. Cel puțin una. Chiar și în seara în care un fost coleg de-al lui a murit.

Își dă părul într-o parte cu același gest pe care-l face și Charlie, când discută cu o fată și e amuzat. Ajung atât de aproape de el, printre fetele alea, încât nu mă mai poate ignora.

— Salutare, frate. Toate bune?, zice și îmi face un semn din bărbia ridicată.

— Cumva ai văzut… încep eu, dar apoi surprind o mișcare în curte.

Lângă tufișuri, cineva probabil că se ușurează, cel puțin așa pare.

— Nu contează, zic.

— Mișto conversație, frate, zice Stefan, iar eu o iau la fugă spre grădină.

Vreau ca tipul să mă vadă venind, pentru că am nevoie să-i văd moaca. Se clatină și nu mă observă decât când m-am apropiat destul.

Râde iritat.

— Ca să vezi cine e pe aici… Ce naiba faci tu la petrecere?

— Salut, Gabe, zic, venind la câțiva pași de el. Sau poate ar trebui să zic: Salut, Dihorule.

Gabe pare brusc cuprins de panică.

— *Digame,* spun, ironic, un ecou al salutului său din mesajele înregistrate.

Apoi mă arunc spre el.

28. CAL

Am mai fost aici o singură dată: săptămâna trecută, când am dus-o pe Lara acasă de la școală, pentru că mașina ei era la reparații.

— Vrei să intri și să-mi vezi colecția de creioane cu cărbune?, mă întrebase și avusesem senzația că flirta cu mine.

Crezusem că e un eufemism care semnifica în realitate să ducem relația la un nou nivel, dar îmi făcusem iluzii degeaba. Tot ce reușisem fusese să schițăm pe foi, până se făcuse ora la care ea avea întâlnire cu antrenorul Kendall.

Acum, după săptămâni în care fusesem teribil de aţâţat și chiar frustrat, îmi pare bine că nu mersesem mai departe. Face să fie mai ușor ceea ce am de gând să fac.

Pe aleea de acces nu se vede mașina ei. Dar are și garaj, așa că nu pot ști dacă este acasă sau nu. Merg la ușa din față și sun. Întâi discret, apoi insistent.

— Bună ziua! urlu, disperat. Lara? Trebuie să vorbesc cu tine.

Nu primesc răspuns, așa că apuc mânerul și îl răsucesc. Fără succes.

Stau pe scări și mă gândesc ce să fac mai departe. Lara vorbise și despre o ușă din spate, care nu se închidea cum trebuie.

Spusese că ar trebui s-o repare, dar nu prea avea rost, căci urma să se mute în curând.

Nu-mi plăcea când vorbea despre casa pe care avea să o cumpere împreună cu antrenorul nostru. Nu-mi venea să cred că urma să meargă până la capăt și să se mărite cu el.

Mă duc în spatele casei, acolo de unde începe pădurea. Se lasă întunericul, e mai răcoare și se aud greierii. Merg pe poteca pietruită până la ușa Larei. Apuc mânerul și împing cu putere. Ușa se deschide, în cele din urmă.

Intru și o închid în urma mea. N-am mai fost aici. Este ca o verandă închisă, cu un covor verde pe jos. Din ea, un hol duce în sufrageria zugrăvită în galben. Acolo văd…

Urletul Larei mă asurzește, așa că țip și eu. Dau înapoi, câțiva pași, cu mâinile ridicate deasupra capului.

— Îmi pare rău! N-am vrut să… Ușa era deschisă. Îmi pare rău!

— Dumnezeule, zice ea, când mă recunoaște.

Are fața roșie și își duce o mână la piept.

— Cal, m-ai speriat îngrozitor. Am fost convinsă că ești…

Trage aer în piept.

— Dumnezeule, bine, bine.

Observ o valiză uriașă în spatele ei.

— Unde… Unde pleci?

Lara se uită și ea la valiză, de parcă uitase că se află acolo.

— Plec din oraș, spune ea.

N-ar trebui să mă surprindă, dar se întâmplă. Bag mâna sub cămașă și scot punga cu flacoanele de Oxy.

— Din cauza ăstora?

— Ce… De unde ai luat alea?

— Dintr-un sertar al biroului tău, la școală. Cel pe care-l ții încuiat. Cel cu o grămadă de pungi pline înăuntru.

Nu mă așteptam să înceapă să râdă.

— Sigur că de acolo. Sigur că era plin.

Simt că mă cuprinde furia.

— Sigur, da. La fel de sigur cum ai pus numele lui Boney pe lista celor pe care voiai să-i ucizi. Și acum el e mort.

— Despre ce vorbești?

— Am găsit lista în agenda ta. De fapt, Ivy a găsit-o. Ți-a sustras-o când eram noi la cafenea.

— Ivy a luat…

Lara își apucă geanta roșie de pe canapea și cotrobăie prin ea. Expresia îi devine rigidă când nu găsește ce caută.

— Panarama aia mică! Mă bucur că am trimis presei link-urile cu canalul ăla de YouTube. Merită să primească tot ce i se oferă acum.

— Tu ai trimis… Deci, tu…

Mă încrunt și mă bâlbâi. Ceva nu se leagă.

— Dacă nu știai că Ivy ți-a luat agenda, de ce încercai s-o bagi în belea? Ce ai împotriva ei?

— Chiar nimic. Dar aveam nevoie să abat atenția, zice ea, trecându-și geanta pe umăr. Aveam nevoie să așez niște lucruri cap la cap ca să pot pune la cale un nou început. Odată ce am să plec de aici, nu mă mai uit înapoi.

Ar trebui să-mi fie teamă de ea, fiindcă stau la propriu în calea scăpării

ei. Dar, nu știu de ce, nu îmi este. Nu mă pot gândi decât la ce multă nevoie am de răspunsuri și cum nu vreau s-o las să fugă înainte de a mi le oferi pe toate.

— Așadar, l-ai ucis pe Boney? Sau ai pus să fie ucis? Care din două?

— Asta crezi? Pe bune? Iar eu credeam că mă cunoști, Cal. Ce a găsit amica ta alunecoasă în agenda mea nu-mi aparține. Nici drogurile nu sunt ale mele, firește. Dar te-ai lăsat dus de nas, așa-i? Ai crezut că sunt ale mele. Exact ce voia el să crezi.

— Cine?, întreb. Dominick Payne?

Pare șocată, dar într-un fel diferit de cel pe care-l așteptam.

— Dominick? Crezi că e vreun rege al drogurilor? Cum de ai… Nu.

— Nu?

Deja tonul mi-a devenit nesigur. Dar nu sunt pe deplin convins să renunț la teoria mea.

— Deci te-ai jucat puțin de-a detectivul, așa este? Sunt puțin dezamăgită, Cal. Mă așteptam să fii mai perspicace.

— În ce fel?, întreb, frustrat.

Lara închide fermoarul genții și mă privește dezamăgită.

— Păi, fiindcă răspunsul e chiar în fața ta.

29. IVY

Pietrișul pârâie sub roțile mașinii mele în timp ce intru pe un drum cu acces privat.

GPS-ul mă anunță că am ajuns la destinație, dar sunt confuză. De ce ar fi Daniel și Trevor aici? Din câte pot vedea, este o singură casă și are luminile aprinse. Nu se vede nicio mașină în fața ei. Pe partea cealaltă a drumului, stă o mașină cu farurile pornite. În rest, totul pare pustiu.

Scot telefonul și îi dau mesaj lui Daniel.

Am ajuns. Cred?

Răspunde imediat, iar farurile mașinii de vizavi se aprind ca un semnal.

Te văd.

Ce faceți voi aici?

Trevor a trebuit să lase ceva pentru un prieten, însă nu-i acasă. Și acum mașina nu mai pornește. Credem că e bateria de vină.

Nervii mi se mai liniștesc.

O să scot cablul de încărcare.

Parchează mai aproape, bine? Deschid eu capota.

Trag mașina lângă a lui Trevor și deschid portiera.

— Aici e bine?, întreb, dar ușile celeilalte mașini sunt încă închise.

Daniel nu dă niciun semn, probabil e prea ocupat să râdă cu Trevor de ceva.

— Nu vă grăbiți. O să fac eu toată treaba.

Trag de cabluri și mă consolez cu ideea că sunt o persoană amabilă, care face un lucru altruist. Dacă nu aș fi, m-aș enerva că nimeni nu vine să mă ajute.

— Gata, le-am găsit! anunț, scoțând capul din propriul meu portbagaj.

Ușa mașinii celeilalte se deschide. Pe partea șoferului.

— Trevor?, întreb, încercând să văd ceva dincolo de farurile pornite.

Clar nu este fratele meu. Tipul din fața mea este mai scund și mai subțire.

— Unde e Daniel?

Nu primesc răspuns. Se apropie de mine și îmi dau seama că nu-i nici Trevor. Clipesc surprinsă când realizez cine este în fața mea.

— Ah, bună seara. Ce căutați…

Mâna lui se întinde și trage de cabluri cu atâta forță, încât mă trântește la pământ.

— Au! icnesc, când pietricele îmi perforează pielea genunchilor. Ce naiba aveți în cap?

Încerc să mă ridic, dar o mână mă trântește înapoi la pământ, și atunci îmi dau seama că nu furioasă ar trebui să fiu, ci speriată.

Deschid gura să țip, dar simt o palmă pe față, înăbușindu-mi urletul. Mi-e greu să respir.

— Îmi pare rău, Ivy, îmi șoptește o voce familiară la ureche. Dar nu mi-ai dat de ales.

30. MATEO

Gabe încearcă să riposteze, dar fără rost. Sunt mai solid și mai puternic decât el. Și mult, mult mai furios.

Îi parez loviturile și-l arunc pe spate, urcându-mă deasupra lui și imobilizându-l, până când nu mai are altceva de făcut decât să se zvârcolească asemeni unui gândac.

— De unde ai știut?, îmi șuieră.

Păi, nu am știut, sau nu am fost sigur, până ce nu am auzit salutul specific al lui Gabe venind de la numărul care îi trimisese lui Boney codul de acces. Mai înainte de asta, când văzusem poza lui Gabe pe panoul lui Autumn, îmi amintise ceva ce spusese Charlie în sufrageria lui Ivy. Că Dihorul ar fi putut să schimbe numele meu cu al lui Autumn, fiindcă aș fi călcat pe cineva pe bătături. O singură persoană mă urăște pe mine și ține la Autumn – acel cineva care e prezent la toate petrecerile, cineva care a reușit să-și cumpere o mașină bengoasă fără să aibă o slujbă.

Tipul care se află acum sub mine.

— Mi-ai pus numele pe listă, nenorocitule.

— A trebuit! Tipul știa că sunt trei băieți implicați și eu a trebuit… Nu puteam dezvălui numele ei.

— Ei bine, cineva i-a luat urmele chiar și așa. Au sunat la șeful ei și dacă nu aș fi găsit-o înaintea lor…

— Eu am fost! Mă asiguram că este bine. Am vrut să… Am vrut să o trimit departe după ce s-a întâmplat cu Boney.

Ideea că noi doi am avut același țel mă descumpănește și sunt la un pas de a-l slăbi din strânsoare, dar îmi revin la timp.

— Ce nobil din partea ta, Gabe. Ești declarat oficial iubitul anului. Dar l-ai împins pe Boney la moarte, nu? L-ai trimis în clădirea aia. Tu l-ai și omorât?

— Nu! Dumnezeule, nu! Nu omor oameni, ce naiba! Nu știam ce are să se întâmple. Uite, eu doar aflu chestii și stabilesc întâlniri. E tot ce fac.

— Asta-i tot, ha? Și pentru cine lucrezi?

Nu răspunde, așa că îl ridic puțin de la pământ și îl mai trântesc o dată.

— Pentru cine lucrezi?

— Nu-ți pot spune. O să mă omoare.

— Te omor eu dacă nu-mi spui, îl amenințe.

— Ba nu mă omori, zice.

Ne uităm unul la altul câteva clipe. Are dreptate, dar nu trebuie s-o știe. Îl apuc de tricou și-l trag, ridicându-l în picioare.

— Ce faci? Ajutor! Să mă ajute cineva!

Baftă cu asta, ce să zic… Petrecerea lui Stefan e oricum prea zgomotoasă ca să audă cineva strigătele lui, asta în cazul în care i-ar păsa cuiva de doi tâmpiți beți care s-au încăierat. Îl duc până la marginea iazului și îl scufund pe jumătate în apă.

Apa rece îmi udă tenișii și blugii, iar Gabe pare că se îneacă când îl bag cu capul dedesubt.

— Să nu te mai prind că te apropii vreodată de Autumn, spun cu dinții încleștați. De fapt, o să mă asigur că n-o mai faci.

— Minți, n-ai curaj, zice, dar are o privire pierdută, înfricoșată.

Îl mai bag cu capul sub apă și îl țin acolo. Când mama ne-a pus pe Autumn și pe mine să învățăm să acordăm primul ajutor în caz de înec, am aflat că majoritatea oamenilor își pot ține respirația două minute. Însă, când sesizează pericolul, se panichează după câteva secunde și li se pare că au rămas fără aer. Număr până la douăzeci, apoi îi dau drumul.

Trage cu disperare aer în piept, tușind și scuipând. Îl las să respire câteva secunde, apoi îl apuc și îl bag din nou cu capul sub apă.

— Ultima șansă, Gabe. Cui i-ai dat informațiile?

Gâfâie și nu spune nimic. Sunt pe cale să mă dau bătut și să-l eliberez, pentru că n-am de gând să devin un criminal.

Dar chiar atunci mormăie:

— Bine, bine. E antrenorul Kendall. I-am dat informațiile antrenorului Kendall.

31. CAL

Mă uit la Lara, nemișcat din pricina confuziei, iar ea clatină din cap, exasperată.

— Chiar n-ai nicio idee, așa-i? V-a dus pe toți de nas, ce-i drept. Mereu a fost bun la a lăsa impresia greșită.

Lara apucă valiza și pornește spre ușă. Deschid brațele în lateral, ca s-o împiedic să treacă de mine.

— Nu poți pleca fără să-mi spui, Lara. N-o să te las. Prea mulți au dat de belea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăie Lara, cu ochii la ceasul de pe perete.

Știe că n-o s-o împiedic într-un mod violent să plece, dar am de gând să dansez așa ore bune, dacă va fi cazul.

— E vorba de Tom, idiotule. Tom Kendall. Antrenorul Kendall. Logodnicul meu, mai ții minte?

Lara se aruncă spre ușă.

— Stai așa! El e traficantul de droguri? Cum? De când?

— Mi-a spus doar cu vreo șase luni în urmă. Dar e o chestie care durează de ceva ani, zice Lara. A început cu chestii minore, medicamente pe rețetă, dar cererea a devenit tot mai mare. El a implicat mai multe persoane, a adus droguri din alte state. Acum este o întreagă rețea.

Mi-e greu să trec peste prima propoziție.

— Ți-a zis în urmă cu șase luni? Și nu l-ai denunțat?

— E logodnicul meu, zice Lara, pe post de explicație.

— Și tu… Ai decis să i te alături?

— N-am timp pentru asta, Cal. Tom îmi înscenează ceva acum, nu pricepi?

Îmi pică falca. Nu, nu pricepeam.

— Cum așa? De ce?

Sper, îmi doresc cu disperare ca ea să spună că avea de gând să meargă la poliție.

— Dacă ar fi să ghicesc, probabil s-a săturat de indiscrețiile mele.

— Vrei să spui…

— Am mai avut o relație cu cineva și cred că Tom a dat peste unele

mesaje care ar fi trebuit să rămână secrete.

Mă holbez la valiza ei.

— Și fugi cu tipul ăla?

Aproape că zic *cu D.,* dar ar trebui apoi să-i explic de unde știu inițială.

— Dumnezeule, nu. N-aveam nimic serios cu el. Doar mă distram.

Ar trebui să mă simt rănit, dar sunt prea multe informații ca să apuc să diger tot ce aflu.

— Și cum exact îți înscenează antrenorul vinovăția? A pus el lista în agenda ta?

— Lucrurile au devenit aiurea cu vreo două zile în urmă, când Tom mă tot bătea la cap vrând să știe dacă o să fiu la studio la ora zece dimineața, ca de obicei. Era straniu cât de setat era pe o anumită oră. Credeam că are de gând să mă spioneze. Așa că am decis să nu apar, deși nu-mi doream altceva să fac acolo decât să merg și să desenez. Chiar m-am dus la cursul ăla de ceramică. Am așteptat ca Tom să mă mai întrebe dacă am mers la studio, dar n-a mai făcut-o. Ai făcut-o tu, în schimb.

— Deci… Chiar nu știai ce pățise Boney?

— Chiar nu aveam idee, spune Lara. Nici nu aveam date ca să pun lucrurile cap la cap. Nu pricepeam de ce Brian a mers acolo și de ce a murit. M-am întrebat dacă nu cumva Tom dorise să mă omoare pe mine, în schimb, iar Brian a fost victimă colaterală când eu n-am apărut. Apoi am vorbit cu Dominick, care aflase că poliția găsise droguri peste tot prin studio. Dom era isteric, voia să știe de ce lăsasem droguri acolo. Și firește că nu lăsasem.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet amar.

— Apoi m-am tot gândit la pontul acela anonim, despre o tipă blondă. Am crezut și eu că trebuie să fi fost Ivy, dar ora mă deruta. Totul părea un spectacol, o improvizație. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă apăream la ora obișnuită – ce ar fi găsit acolo poliția? Eu, lângă un elev, într-o cameră plină cu Oxy. Cu amprentele mele pe arma crimei, desigur, fiindcă Tom mă rugase să îl ajut să trieze niște seringi, săptămâna trecută.

— Să triezi seringi, spun ca un ecou, cu o voce plină de neîncredere.

Nu-mi pot crede ochilor cât este de relaxată, de parcă o afacere cu droguri și o crimă ar fi părți ale unui hobby trăsnit pe care-l are logodnicul ei.

— Și acum vii și-mi spui că sunt droguri ascunse și în clasa unde îmi țin cursurile. Și o listă cu nume de persoane care așteaptă să fie ucise, pe care

ați găsit-o în agenda mea. Multe dovezi, n-ai zice? Și or mai fi și altele despre care încă nu știm.

— Așadar, Boney…

Nici nu știu cum să termin propoziția.

— Tom probabil l-a ucis. Sau a dat ordin cuiva s-o facă, iar el a rămas la școală întreaga zi, ca să scape de orice suspiciune. Nu știu de ce Brian… Poate a făcut ceva ce l-a supărat pe Tom.

— I-a furat niște droguri, o întrerup. Le-a găsit într-un șopron, luna trecută, și s-a apucat să le vândă.

— Ah, atunci are sens, spune Lara. Ce-i drept, a luat-o puțin razna când conducerea liceului a declarat război total drogurilor. E exact genul de expunere de care Tom nu are nevoie. A avut mereu grijă să nu amestece afacerile cu viața profesională de la liceu. Are chiar și un tip care trebuie să afle informații despre tot ce mișcă, pentru ca Tom să stopeze orice afacere riscantă care ar putea să apară. De data asta, însă, lucrurile s-au derulat prea repede.

Stefan avea dreptate, mă gândesc. Chiar există Dihorul.

Vorbește prea repede și nu apuc s-o întreb cine este Dihorul.

— Să-l omoare pe Brian și să arunce asupra mea crima îi rezolvă două probleme dintr-un foc, spune.

— Deci Ivy a fost doar…

— La locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Și avea culoarea potrivită de păr, în schimb. Poate cine l-a omorât aștepta să apar eu, să se asigure că sunt acolo și apoi să anunțe poliția. M-or fi confundat cu ea, adică pe ea cu mine. Geamurile clădirii sunt oricum murdare, de când nu mai plătește nimeni firma de curățenie. Iată, ai acum tot adevărul. Sper că ți-am satisfăcut curiozitatea. Acum mă car, înainte să ajung la pușcărie pentru o crimă pe care n-am comis-o.

— Lara, așteaptă! Nu poți să pleci pur și simplu. Trebuie să mergi la poliție – te vor crede. Multă lume te-a văzut în dimineața asta, nu? Vor ști că nu aveai cum să-l ucizi pe Boney.

— Nu mă bazez eu pe ce pricepe poliția și ce nu, zice Lara. Nici nu contează că am un alibi. Tu nu-l cunoști pe Tom cu adevărat. N-o să se dea bătut. Mereu are și un plan B, iar eu nu vreau să rămân prin preajmă ca să aflu care e ăla.

Încearcă să mă împingă cu putere din fața ușii.

— Dar poliția te va găsi oricum! Și antrenorul Kendall te va găsi.

— Una dintre părțile bune ale lui Tom este că a ajuns să cunoască diverse persoane care te pot face dispărut, dacă le plătești. Iar eu am făcut-o. Nu mai arăta așa oripilat, Cal. Oricum nu aveam de gând să rămân prea mult în pielea unei profesoare dintr-un oraș atât de mic. E mai bine pentru toată lumea că s-a întâmplat așa.

Profită că sunt prea șocat de ceea ce tocmai am auzit și trece de mine, deschide ușa și pășește afară. Timp de câteva secunde e liniște, apoi aud un oftat și un scâncet care mă face să mi se înfierbânte sângele. Nu pare vocea Larei, pare mai degrabă a lui…

Mă aplec spre crăpătura ușii și mă uit afară. Lara e nemișcată, cu valiza lângă ea. Antrenorul Kendall, cu jacheta lui de lacrosse, o ține pe Ivy captivă și are o mână peste gura ei. Ochii ei devin tot mai speriați, mai ales când mă observă și pe mine.

— Rahat, spune Lara. Asta trebuie să fie planul B.

32. CAL

Câteva minute mai târziu, suntem cu toții în garajul de vizavi de casa Larei, pentru că antrenorul Kendall are o armă și nu se sfiește să ne amenințe cu ea. Lara e prima care se așază, de parcă ar fi un musafir la o petrecere. Eu mă trântesc pe podeaua de ciment, iar antrenorul ia în cele din urmă mâna de la gura lui Ivy și o împinge pe fată spre mine.

— Unde este Daniel?, întreabă ea imediat ce poate vorbi. Ce ați făcut cu fratele meu?

— Nimic, spune antrenorul Kendall. I-am luat doar telefonul.

Ivy respiră ușurată, iar eu mă chinui să înțeleg tot ce se petrece.

— Daniel? Daniel este Dihorul? Am avut dreptate?

Antrenorul se strâmbă cu un rânjet oribil. Dumnezeule, chiar am crezut cândva că tipul ăsta e prietenos și inofensiv? Acum arată ca un criminal în serie.

— Dihorul? Despre ce vorbești? Și ce cauți aici?

— Și eu pe aici, spun, încercând să ascund mai bine punga cu pastile sub tricou, dar e prea târziu.

Antrenorul face un semn spre mine cu arma.

— Aruncă-le încoace, spune, iar eu mă supun. Iisuse! Ce pui la cale, Lara?

— Întrebarea asta e de fapt pentru tine, Tom, spune ea. Care-i treaba cu pistolul și cu ostatica?

— Cum i-ați putut face așa ceva lui Boney? A fost elevul dumneavoastră! Avea încredere în dumneavoastră! strigă Ivy și parcă se așteaptă ca antrenorul să-i dea dreptate, de parcă ar fi o persoană cu care pot purta o discuție.

— Era un hoț, spune antrenorul. Un traficant mărunt, care voia să crească pe spinarea altora. De asta și venise la studio în dimineața asta. Unul dintre oamenii mei îi propusese să dea înapoi ce furase, iar noi aveam să-l primim în afacere. Și mizerabilul a avut tupeul să mai vină și cu mâna goală! Credea că se asigură că n-o să-l tragem în piept.

Eu și Ivy schimbăm priviri. Charlie nu ne spusese și partea asta. Și nici nu părea că vrea să păstreze vreun secret anume, prin urmare planul îi aparținuse exclusiv lui Boney.

— De asta l-ați omorât?, întreb, cu un nod în gât.

— Nu. Aveam nevoie de un cadavru, care să fie găsit de poliție. Ca să fie prinsă Lara. Sigur, mai întâi aveam de gând să îmi recuperez investiția.

Începe să mi se facă rău. De asta fusese scotocită casa lui Charlie – antrenorul fusese furios când Boney nu apăruse cu pastilele. Mă întreb dacă echipa lui făcuse praf și casa lui Mateo, între timp, dar nu îndrăznesc să întreb. Mai ales că antrenorul nu pare să știe că Charlie și Autumn sunt și ei implicați.

— Și ce aveai de gând să faci mai departe cu *investiția*?, îl provoacă Lara. Bănuiesc că pe mine m-ai fi prezentat tuturor drept regina drogurilor din Carlton. Nu ar fi dus chestia asta afacerea de râpă?

— Doar pentru moment. Pentru o vreme. Sunt un om răbdător. Iar cererea nu dispare nicăieri prea curând. Dacă tu ai fi fost la studio de dimineață, toată lumea ar fi primit ce merita. M-am gândit să fac și invers, să știi – să te omor pe tine și să-i înscenez lui. Dar câteva minute de suferință nu păreau de ajuns, când aș fi putut aranja să faci închisoare pe viață.

Lara nici nu clipește.

— Și acum ce facem?

— Acum… M-am tot gândit, de când am văzut că nu ești la studio. Nu există o soluție perfectă, Lara. M-ai legat la mâini și la picioare, să știi. Doar că Ivy m-a scos oarecum din belea… a apărut acolo unde trebuia să fii tu, iar apoi a dispărut întreaga zi, alimentând zvonurile că ar fi ea vinovata. Nu îți mai pot înscena moartea lui Boney. Dar ți-o pot înscena pe a ei.

— Ce? Nu! urlu eu, iar Lara se uită la mine.

— Și Cal? Pe Cal cum o să-l explici poliției? Antrenorul se strâmbă din nou.

— Cal n-ar fi avut ce să caute aici.

— Dar uite că e prezent, zice Lara.

Nu pot să mai stau aici pasiv, un pion în planul lor nebunesc.

— Părinții mei știu că sunt aici, intervin, dar Lara pufnește pe nas.

— Pff, termină. Sigur că nu știu. Tom, spune-ne care este planul B.

Antrenorul se mișcă pe loc, nervos.

— Tu ar fi trebuit să plătești pentru tot, Lara. Pentru toate rahaturile din ultima lună, care mi-au dat ulcer. Copiii ăia care furau pastile și le vindeau practic în curtea mea. Polițiștii care veneau să adulmece și să pună întrebări. Iar tu, o nemernică mincinoasă, care mă înșela. Acum s-a dus dracului totul.

Ivy o să fie acuzată pentru moartea lui Brian, iar tu, pentru moartea ei. Și pentru a lui Cal, bănuiesc. Ca parte a imperiului drogurilor pe care-l conduceai… chestie care pe mine, logodnicul tău, m-a șocat mai mult decât pot spune în cuvinte.

— Ha, bine, zice și îl privește pe antrenor aproape provocator. Iubitule, ascultă. Nu-ți spun eu cum să-ți conduci afacerea, dar planul ăsta e foarte, foarte prost. Tu te-ai priceput mereu la numere, dar la oameni, ceva mai puțin, chestie care te și frustrează, nu-i așa? Mereu te bazezi pe faptul că ei vor face ceea ce le ceri, dar în cele din urmă te dezamăgesc.

Încercarea ei de a-l îmblânzi pare să funcționeze – antrenorul Kendall coboară arma. Tac din gură. O apuc pe Ivy de mână și mă simt ceva mai bine, deși ea tremură.

— Ai nevoie de ajutor ca să ieși din beleaua asta, continuă Lara, trecându-și o mână prin păr. Așa că lasă-mă să te ajut. Din câte văd eu, avem două opțiuni.

Antrenorul își dă capul pe spate și îi face semn să continue.

— Primul: dispărem amândoi. Știu că ai de ceva vreme actele pregătite, iar eu tocmai le-am primit pe ale mele…

— Tocmai le-ai primit pe ale tale? E imposibil. E nevoie de timp pentru a face unele. De când plănuiești să speli puțina, Lara?

— Cred că e bine să fii mereu pregătit pentru orice, zice ea. Afacerea asta e periculoasă. Uite, am fost și eu speriată. Dar te iubesc, Tommy. Știi că da.

Îi zâmbește în felul ăla care pe mine m-ar fi pus pe jar în urmă cu o zi.

— Știu că ești supărat, înțeleg. Știu că am greșit, dar și tu ai făcut chestii greșite. Dacă am merge departe de orașul ăsta sufocant și cu pretenții, cred că am putea repara tot ce este toxic în relația noastră. Și ai nevoie de o pauză, nu? Ai muncit așa mult. Deci, asta-i prima variantă. Găsim o plajă drăguță pe care să ne simțim bine și nu ne mai facem griji tot timpul.

Antrenorul își plimbă privirea de la Lara la mine, apoi la Ivy. Pare că o crede pe logodnica lui, chestie de-a dreptul șocantă. Mi-am dat seama, de altfel, ce naiv fusesem și eu.

— Interesant, deși se duc ani de muncă pe apa sâmbetei. Și varianta a doua?

Mă aplec spre ei, curios. Nu-mi displace ideea ca ei doi să dispară, dar sper ca Lara să vină cu un plan mai bun, cum ar fi ca antrenorul să se predea la poliție. Poate că e doar iluzia mea, dar bărbatul pare o plastilină în

mâinile ei.

Lara își dă capul pe spate și spune:

— Înscenează totul altcuiva. Ăstora doi, de pildă.

Nu, nu, nu, nu.

— Asta se presupune că-i inteligentă, nu?, spune profesoara și arată spre Ivy. Sau cel puțin așa se crede ea. În realitate, e dată naibii și extrem de răzbunătoare. Jumătate din oraș crede deja că ea l-a omorât pe Brian. N-ar fi greu să-i convingem că era și traficantă de droguri. Ea, Cal și niște flacoane furate. Nu avem de făcut decât să-i injectăm pe amândoi cu o supradoză și să ne încheiem ziua într-un mod plăcut.

Ivy scoate un zgomot de parcă s-ar îneca, iar Lara își vede de discursul ei.

— Ar exista un final al întregii povești. Detaliile le stabilim noi mai târziu. Nimeni dintre cei cu care lucrezi nu ar fi implicat. Nimeni în afară de ăștia doi nu are habar că eu folosesc studioul unde Brian a murit. În afară de Dominick, dar el nu va sufla o vorbă. Are alibi și nici nu vrea să dea de belea. N-ar fi în interesul lui.

Mă gândesc că Mateo și Charlie știu, dar încă nu vreau să urlu în gura mare. E mai bine ca Lara să nu știe.

Antrenorul zâmbește, un zâmbet oribil, de om sărit de pe fix, de ciudat și nebun.

— Îmi place cum sună varianta a doua, zice.

Ivy mă strânge cu putere de degete. Îmi face un semn spre stânga, dar nu văd nimic acolo.

— Atunci, să nu mai pierdem timpul, conchide Lara. Ce ai în rucsac?

— Tot ce avem nevoie ca să ne apucăm de treabă.

Ivy îmi face din nou un semn din cap. Încearcă să-mi spună ceva, dar nu am idee ce, și încep să mă simt tot mai frustrat. Apoi înțeleg unde se îndreaptă privirea ei. Pipăi cu degetele podeaua și ating o rangă, chiar lângă piciorul meu, pe care nu o observasem mai devreme.

Antrenorul și Lara încă se mai pun de acord și nu mă observă când apuc metalul rece al obiectului de pe jos.

— …să te pregătești, zice Lara.

Antrenorul Kendall îngustează privirea.

— Nu am încredere să-ți dau pe mână o seringă plină cu Fentanil, Lara. Dar îl poți imobiliza pe ăla, spune și face un semn spre mine. Am bandă adezivă în buzunarul interior. Scoate-o.

Analizez distanta dintre mine și antrenorul Kendall, în timp ce strâng ranga în mână. Mâna în care ține pistolul este în raza acțiunii mele. Gândul mă face însă să împietresc de teamă, de dubii, și îmi doresc să fi folosit măcar o dată bâta de baseball pe care o țin în portbagaj. Aș fi avut puțină experiență.

Ivy mă strânge tare de mână, de parcă ar vrea să-mi transmită că acum este momentul.

Are dreptate. Poate că nu voi mai avea altă ocazie.

Mă arunc în față cu toată puterea, ținând ranga deasupra capului. Dau peste mâna lui în care ține pistolul, iar Lara urlă. Nu-mi vine să cred că am făcut-o, chiar am făcut-o, îmi spun, când pistolul se lovește de perete.

Apoi cad pe spate, cu capul vâjâind de la impactul cu pumnul antrenorului. Elementul-surpriză s-a dus naibii deja.

Cu coada ochiului, o văd pe Lara bâjbâind pe jos după armă, iar pe Ivy apucând-o de picioare și trăgând-o înapoi. Ivy reușește să se lupte cu ea și să-i ia pistolul, pe care-l aruncă în spatele unei mașini de tuns iarba. Nu reușesc să văd ce se întâmplă mai departe, căci primesc un alt pumn în cap. Dacă aș putea vorbi, i-aș zice antrenorului să nu mă mai bată, să nu mă omoare în bătaie, de fapt, fiindcă nu se potrivește cu scenariul lor. Dar, după expresia feței lui, e într-o stare dincolo de rațiune. M-aș opinti și mi-aș răci gura degeaba.

Încerc să mă sustrag loviturilor, în schimb. Nu reușesc.

Craniul îmi explodează parcă de agonie. Caut ceva, orice, cu degetele, și dau de rucsacul antrenorului. Cel puțin, așa cred, pe bâjbâite. E un material, fâș, cu obiecte înăuntru.

Îmi amintesc că a spus că ține în el o seringă plină cu ceva.

Ceva ce mi-ar fi de ajutor, dacă aș putea să pun mâna pe ea.

Mă răsucesc sub corpul greu al antrenorului, chiar când încearcă să mă strângă de gât, și dau cu degetele de un fermoar. Trag de el, din poziția mea incomodă, și îmi dau seama că se deschide parțial. Mi-e greu să respir, tot mai greu, dar bâjbâi după ceva, orice… apoi îmi intră aer în plămâni, fiindcă antrenorul s-a ridicat de pe mine, numai ca să mă pocnească peste mâna pe care o vârâsem pe jumătate în rucsac.

— Bună încercare, zice și îmi mai trage un pumn, de care nici nu mai am energia să mă feresc.

Văd stele verzi, îmi dansează prin fața ochilor, și mă gândesc că alea sunt ultimul lucru pe care o să mai apuc să-l văd pe lumea asta.

Niciodată n-am învățat să mă bat.

Strâng pumnii și încerc, chiar și așa. E ca și cum ai lovi un perete – pe mine mă doare pumnul de mor, iar antrenorul pare să nu aibă nici pe dracu'.

— Nu! Lasă-l în pace! zbiară Ivy.

Presiunea asupra gâtului meu e și mai puternică de data asta. Plămânii mi se golesc complet de aer.

Aud un altfel de zgomot, care nu seamănă cu țipetele de mai devreme, și disting cuvântul *înconjurați,* care pare de bun augur. Apoi, greutatea dispare.

— La podea, la podea! Mâinile deasupra capului! urlă cineva, ca un lătrat.

Se aud pași peste tot. Încerc să mă supun, căci am senzația că mi se adresează mie, dar picioarele nu mă ascultă și aterizez pe spate, ca un gândac amețit.

Niște mâini cu mănuși le apucă pe ale mele.

— Nu te mai mișca, vei fi bine, stai liniștit, îmi spune cineva.

O voce necunoscută, nefamiliară, autoritară, dar amabilă în același timp.

— Mă auzi, fiule? Ești în siguranță. Răpitorul a fost reținut.

— Ivy, zic eu și clipesc, sperând să-mi limpezesc vederea.

— Prietena ta e și ea în siguranță, mă anunță vocea.

Și o cred. Îndeajuns de tare, încât să-mi permit să leșin.

•

Mă trezesc întins pe pământ, învelit într-o pătură. Nu am liniște până ce nu o reperez pe Ivy printre chipurile din jur.

— Cum?, întreb.

Este singurul cuvânt pe care reușesc să-l pronunț – gâtul mă doare și mă ustură de mor.

— Cineva a trimis poliția aici, spune ea.

— Cine?

— Nu știu. N-ai leșinat decât vreo câteva minute și încă nu ne-a zis nimeni nimic.

Polițista care vine să vadă dacă sunt bine nu ne este de niciun ajutor.

— Mai bine te-ai odihni, îmi sugerează. O ambulanță este pe drum.

Nu vreau nicio ambulanță. Mă simt ceva mai bine. Ignor polițista.

— A fost Daniel?, o întreb pe Ivy. Și-a folosit creierul ăla genial să descâlcească ițele?

— Nu și de data asta. Tocmai am vorbit cu Trevor. Erau la Olive Garden

când antrenorul mi-a dat mesaje, nu aveau habar de nimic. Daniel nici n-a observat că i-a dispărut telefonul. A fost și ușor de deblocat, fiindcă toți băieții din echipă au aceeași parolă, ca să-și folosească unii altora telefoanele pentru a trimite poze. Niște gogomani.

— Atunci, Lara?, mă entuziasmez eu.

— Nu a mișcat un deget să ne ajute, este tot ce spune Ivy.

Transmițătorul polițistei o anunță că urmează să apară familia martorilor.

O privesc pe Ivy, întrebător.

— Ai mei sunt într-un taxi, prinși în trafic, spune. Așa că trebuie să fie ai tăi.

Mă ridic, ajutat de polițistă, și mă uit în jur. Totul pare platoul de filmare al unui serial polițist. Nu-i văd pe părinții mei, dar nici nu au cum să ajungă prea aproape, cu atâtea mașini de poliție… Apoi văd un sedan, pe care nu-l recunosc, dar aș putea jura că tipul care stă sprijinit de el nu-i nimeni altul decât Mateo.

— Cumva e… încep eu să-i spun lui Ivy, dar apoi aud vocea disperată a lui Henry.

— Cal! strigă el, iar Wes scoate un strigăt de bucurie, la rândul lui.

Și orice altceva mai poate să aștepte.

33. IVY

— E ridicol, mormăie tata, înțepând ouăle cu furculița.

Mama își toarnă un pahar cu suc de legume.

— Doar ignoră-i.

— Așa fac, spune tata.

Eu și Daniel schimbăm priviri pe deasupra mesei de bucătărie, iar fratele meu ridică trei degete și începe să numere. Trei, doi, unu…

— Destul! tună tata și se ridică în picioare.

Merge în hol, apoi deschide ușa de la intrare, unde e întâmpinat de flash-urile a numeroase camere de filmat. Reporterii parcați pe peluza noastră apar care de pe unde vegetau, întinzând microfoane spre tata.

— Nu mai avem nimic de comentat! V-am mai spus de o mie de ori deja! zbiară el, apoi trântește ușa.

Mama își bea sucul, liniștită.

— N-or să te lase în pace niciodată dacă continui să faci asta.

Mă abțin să nu zâmbesc. Tata o ia razna, așa cum fac și eu de obicei. Nici nu mi-am dat seama până de curând de asemănarea asta a noastră – până ce jurnaliștii nu au început să facă coadă la ușa casei noastre.

Au trecut cinci zile de când polițiștii ne-au scos pe mine și pe Cal din garajul domnișoarei Jamison. Garajul Larei – după ce ai trecut prin experiența luării de ostatici alături de cineva, i-ai putea spune pe numele mic, cred. Antrenorul Kendall a aterizat în închisoare. Nu și Lara. Și-a luat avocați, a refuzat să spună ceva înainte ca avocatul ei să semneze o înțelegere. Acum cooperează cu poliția, îi ajută să construiască un caz solid împotriva logodnicului ei, și spune că toate cuvintele ei din garaj reprezentaseră o încercare de a-l dezarma. Spune că s-a temut de antrenor și de asta i-a păstrat secretele, iar actele false erau o încercare disperată de a scăpa de un criminal cu sânge rece, care nu i-ar fi dat drumul de bunăvoie niciodată.

Poate că alții o cred. Nu și eu, care am fost în aceeași încăpere cu ea, în vreme ce își expunea fanteziile despre o plajă pe care să se relaxeze împreună cu el.

Lara mai susține că bietul Cal a înțeles totul greșit.

Eu nu cred o iotă. Știu cu câtă putere s-a luptat în garaj ca să pună mâna

pe pistol. Mai târziu, a zis că nu voia să ajungă arma la mine, ca să nu mă rănesc. Și spusese despre mine că sunt răzbunătoare. *Dată naibii și extrem de răzbunătoare,* astea îmi amintesc că fuseseră cuvintele ei, în focul luptei. Numai că opiniile celorlalți sunt împărțite. Cei mai mulți îi acordă o bilă albă pentru cooperarea cu poliția.

Ceremonia de decernare a premiilor pentru cetățenii din Carlton a fost amânată pe termen nedefinit, și încă mă mai simt prost în legătură cu asta. Am mărturisit și ce s-a întâmplat la Spare Me primăvara trecută. Mama și tata sunt însă mult prea bucuroși că sunt încă în viață, așa că au trecut cu vederea orice altceva.

— Vom îndrepta lucrurile, a spus tata.

A purtat conversații nesfârșite la telefon cu doamna Reyes și cu compania de asigurări. L-am auzit spunând că nu contează cum pică el, important este să se facă dreptate. Am simțit remușcări fiindcă l-am pus pe tata în poziția asta, dar m-am simțit și mândră de el. Genul de persoană care se luptă ca să facă dreptate. Genul de persoană cu care ar fi trebuit să mă fi sfătuit mai demult, dacă nu aș fi fost atât de cuprinsă de frică și nesiguranță.

Autumn și-a luat și ea avocat. Nu unul la fel de fițos că ai Larei, ci o prietenă a mamei lui Mateo, care se ocupă de cazul ei pro bono. O cheamă Christy cumva și… mamă, ce-i mai place să vorbească! A fost peste tot la știri, susținând că reabilitarea e de preferat pedepsei, și lumea pare să fie de acord cu ea. Atenția nu mai este asupra lui Autumn sau Charlie, ci asupra antrenorului Kendall.

În cazul lui Gabe Prescott, însă, asocierea cu antrenorul e mai veche de un an. Stefan St. Clair avea dreptate – sarcina lui Gabe fusese de a-i supraveghea pe colegii și amicii lui, și primea în schimb o mică avere.

Cred că Autumn se ține pe poziții. Nu știu sigur, pentru că am vorbit cu Mateo doar de două ori de când am fost răpită. O dată la secția de poliție, unde am dat cu toții declarații, și o dată când l-am sunat să-i mulțumesc că ne-a salvat viețile.

Mă temusem că nu va răspunde, dar a făcut-o.

— Nu știam că ați dat de belea, zisese el. A fost ideea polițiștilor să meargă acasă la domnișoara Jamison. Credeau că antrenorul ar putea trece pe acolo. Apoi i-au văzut mașina, plus mașina ta, luminile aprinse în garaj… și lucrurile au escaladat.

— Mersi oricum, spusesem eu.

Nu mă mirasem că îmi lămurise totul în amănunt. Lui Mateo nu-i place

să primească laude pentru ceva ce nu este realizarea lui. În același timp, părea că vrea să clarifice că nu făcuse nimic de dragul meu. Închisese la scurt timp după aceea.

Am încercat să nu fiu afectată, dar nu mi-a ieșit. Îmi dorisem ca discuția să o ia pe alt făgaș. Îmi înghițisem mândria apoi și îi dădusem un mesaj.

Dacă vreodată vrei să vorbești, dă-mi de știre.

Îmi răspunsese imediat.

Așa o să fac.

A fost cu trei zile în urmă.

Speram la un nou început, dar poate că n-am să-l obțin de la Mateo.

— Vrei să ne jucăm de-a trasul cu arcul?, mă întreabă Daniel, ridicându-se de la masă și punându-și farfuria murdară în robotul de spălat vase.

— Mda, bine, spun.

E ceva ce am început să facem de când antrenorul a fost arestat: ne jucăm în rețea. Nu știu care este motivația lui Daniel, dar pentru mine e un mod relaxant de a socializa cu fratele meu.

Ajută cumva că e praf la toate jocurile, ceea ce îmi flatează spiritul competitiv.

— Perfect. Să ne dăm la fund până ce se vor plictisi să ne urmărească. Sunt convinsă că va începe și tatăl vostru să învețe cum să se abțină zece minute la rând.

— E deja hărțuire, mormăie tata. Nenorocitul ăla de Dale Hawkins care se bagă peste tot și adoră situația neplăcută în care ne pune. Nici măcar nu se simte vinovat pentru că lipsa lui de profesionalism a pus-o pe Ivy în pericol. Cu acuzațiile lui false, răspândite iresponsabil.

— Nu doar el, spune Daniel. La fel și Ishaan și Zack. Iar acum își trag popularitatea din asta.

Cei doi au analizat cazul antrenorului Kendall întreaga săptămână. Au început să facă bani serioși din canalul lor de YouTube. Partea cea mai palpitantă a fost când Emily a acceptat să apară – în schimbul unei sume consistente – și să corecteze toate afirmațiile greșite care fuseseră rostite până atunci.

I-a determinat chiar să-mi ceară scuze mie.

Segmentul a ajuns viral și m-am bucurat să-mi văd cea mai bună prietenă devenind un adevărat star, în timp ce-mi lua apărarea.

— Ei măcar sunt niște puști, zice tata. Și nici nu se află acum pe peluza noastră.

— Este al Patrulea Amendament, iubire, spune mama, calmă. Doar dacă înaintează până la ușă… atunci ai permisiunea mea să pui furtunul pe ei. Mai ales pe Dale.

Eu și Daniel ne așezăm pe canapeaua din sufragerie și îl las să tragă el primul cu arcul. Când scorul lui îmi apare pe ecran, văd că a ratat de două ori, și o dată a nimerit fix la țintă.

— Te miști bine, spun.

Mila, cățeaua noastră, care a adormit la soare în fața ușii din sticlă, se întinde și cască. Apoi adoarme la loc.

— Vreau totul sau nimic, spune Daniel, ridicându-și picioarele pe canapea. Știi că sunt genul acela de persoană.

— Dă-ți jos adidașii, spun.

Mă imită, de parcă ar fi un copil de cinci ani. Dar își descheie șireturile, iar logo-ul Nike îmi amintește de ceea ce spusese Cal în sala de clasă a Larei.

— De unde și când i-ai luat, că tot veni vorba?

Daniel se lasă pe spate, comod, doar în șosete.

— Ce să iau?

— Adidașii ăștia. Cal a spus că fac pe puțin o mie de dolari. Unul dintre motivele pentru care ne-a trecut prin cap că tu ai putea fi Dihorul.

Daniel își dă ochii peste cap.

— Ce ridicol.

— Pe bune, chiar costă o mie de dolari?

Obrajii lui se înroșesc.

— Păi, dacă îi iei din magazin, sigur.

— Și tu nu i-ai luat din magazin?

— Sigur că nu.

— Atunci de unde?

— De pe eBay, spune, după o pauză.

— Stai așa… Deci sunt *folosiți*?! Porți încălțăminte care a fost cândva în picioarele altcuiva?

— Sunt doar foarte puțin purtați, spune el, ca să-mi acopere râsul. Persoana care îi vindea a spus că i-a purtat o singură dată. Cu șosete.

— N-ai de unde să știi că e chiar așa, și oricum… scârbos!

— Mda, dar mai bine decât să-i fi luat din magazin și să fiu eu Dihorul, nu?

— Nu cu mult, mă amuz eu.

Nimeresc cu arcul la țintă, apoi e din nou rândul lui Daniel să joace.

Rânjește, iar eu îmi pun telefonul pe genunchi, cât timp aștept ca el să tragă. Nu e mare lucru în sine să ne jucăm împreună, dar în cazul nostru e ceva imens și incredibil. N-am mai făcut ceva asemănător de ani buni. Când eu și părinții mei ne pregăteam să părăsim secția de poliție marți seara, nu mă așteptam ca Daniel să fie și el acolo, în sala de așteptare. Când l-am văzut, am izbucnit în plâns: vreme de câteva minute, când antrenorul mă târa prin curtea Larei, crezusem că i-a făcut ceva foarte rău fratelui meu.

Deși polițiștii mă asiguraseră că e în siguranță, nu-i crezusem cu adevărat până ce nu-l văzusem în fața ochilor. Mă îmbrățișase și mă ridicase de la podea ca și cum nu aș fi fost mai grea decât o crosă de lacrosse, iar asta îmi amintise de dățile când era mult mai mic și mă îmbrățișa cu căldură, sincer și afectuos. Începusem să plâng și mai tare.

În seara aia, vorbisem fără să ne certăm deloc, așa cum n-o mai făcusem de mult. I-am povestit despre Spare Me și îmi cerusem scuze că voisem să mă răzbun pe el. Nu se supărase. Mi-a mărturisit că se simte stresat tot timpul din cauza așteptărilor pe care le au ceilalți de la el și convenisem să încercăm să ne purtăm mai frumos unul cu altul. Au trecut doar câteva zile de atunci, însă cred că suntem pe drumul cel bun.

Tata apare în pragul ușii.

— E frumos să vă văd petrecând timp împreună, spune.

— Nu face asta, îl avertizează Daniel.

— Ce să nu fac? Să nu apreciez că puișorii mei, pe care-i iubesc mai mult decât orice pe lume, sunt în siguranță, sănătoși și fericiți?, întreabă tata și se așază între noi, pe canapea.

Daniel își lasă jos telecomanda.

— E ora de plâns?

Tata, lăcrimând, ne strânge pe amândoi la pieptul lui.

De când s-a întors din San Francisco, tata plânge cel puțin o dată pe zi. Nu mă deranjează, să fiu sinceră. Ar fi putut să iasă totul mult mai rău.

— Sunt mândru de voi doi, spune tata. Ați fost curajoși.

— Eu n-am făcut decât să mănânc bruschețe la Olive Garden, spune Daniel, cu gura înăbușită de tricoul lui tata.

Dar nu e chiar așa. Daniel a trebuit să facă față dezamăgirii legate de antrenorul Kendall. Dintre noi toți, el avusese cel mai mult încredere în acesta.

— Meritul îi aparține doar lui Ivy, spune acum fratele meu.

Tata mă strânge cu și mai multă putere și nu mă lasă să respir, dar nu-mi displace. I-am făcut neplăceri destule cu isprava mea de la Spare Me, și încă nu suntem siguri care va fi deznodământul. În plus, am fost puțin admonestată de poliție, care mi-a spus că ar fi trebuit să raportez totul de la bun început, tot ce am văzut în clădirea cu studioul. Nu să o iau la sănătoasa și să încerc să dezleg de capul meu misterul. Momentan, părinții mei au toate motivele să fie supărați pe mine. Și uneori au fost – dar momentele acelea sunt balansate de clipe cum este cea de față.

— Mi-aș dori să fi avut mai multă grijă, Ivy, spune acum tata.

Mila s-a trezit din nou și încearcă să-și facă loc să sară pe canapea, să stea între noi.

— Însă felul cum ai pus tu lucrurile cap la cap, și ți-ai păstrat calmul în același timp? A fost absolut extraordinar, zice, cu mândrie.

Extraordinar, a spus el.

În sfârșit!

Și se simte pe cât de minunat am sperat dintotdeauna că va fi.

34. MATEO

Nu mi-am dat seama cu adevărat cât de mică este casa noastră, până ce nu am avut de-a face cu crizele de furie ale maică-mii.

Niciodată nu a mai urlat până ce fața i-a devenit diformă și roșie, cel puțin nu la mine sau la Autumn, dar acum, de când s-a întors din Bronx, o face aproape încontinuu. Și nici măcar nu-i cel mai rău lucru. Dezamăgirea doare cel mai tare și felul în care ne privește acum. De parcă nu ar mai ști cine suntem.

Îi înțeleg sentimentele. Uneori, mi se pare că nici eu nu mai știu.

La două săptămâni și jumătate după *Cea mai îngrozitoare zi dintotdeauna,* încă încercăm să ne dăm seama cum arată normalitatea. E prea devreme ca să știm ce are să se întâmple cu Autumn, dar important este că ea cooperează cu poliția, iar Christy e excelentă în postura de avocat, așa că suntem optimiști – cel mai probabil va face doar muncă în folosul comunității. Pe care a și început-o, de fapt, la un centru pentru tratarea celor dependenți de droguri.

Muncă pe care am început-o împreună, ar trebui să spun.

— O să pui mâna să faci și tu exact ce face ea, spusese mama, furioasă, și nu avusesem chef s-o contrazic.

Putea fi mai rău. Părinții lui Charlie l-au trimis la o școală militară din New Hampshire.

Eu și Autumn lucrăm ca voluntari la adăpost trei zile pe săptămână, după-amiaza. Dacă scopul de a lucra aici a fost să ne simțim de căcat fiindcă am contribuit la distrugerea vieților unor tineri, misiunea a fost îndeplinită cu brio. Știam, în principiu, că ceea ce făceau Autumn, Charlie și Boney era parte dintr-o problemă mai mare, dar să văd efectele pe viu… n-o să mă mai apropii vreodată de ceva mai tare ca aspirina, după ce am jucat baschet cu un puști de opt ani care mi-a povestit despre dependența mamei lui.

Eu și Autumn suntem frânți când ajungem acasă vineri seara. Astăzi, e o ușurare să găsim casa goală – mama se întâlnește cu James Shepard, cum a făcut-o aproape în fiecare zi din ultima săptămână. Nu e prin preajmă să ne arunce priviri oțelite.

— Lucrezi diseară?, mă întreabă Autumn, aruncându-și tenișii din

picioare și trântindu-se pe canapea.

Casa noastră arată aproape ca înainte. După ce am făcut ordine și curățenie, am observat că mobila era în stare bună. A trebuit să înlocuim multe mărunțișuri prin bucătărie, dar asigurarea a acoperit toate chestiile, în principiu. Se pare că mama se asigurase mai degrabă pentru casă, și mai puțin pentru afacerea ei.

Mă trântesc și eu la capătul opus al canapelei.

— Da, dar mai am timp până la șapte.

Nu trebuie să mai specific la care job merg, pentru că ne-am întors fiecare la a lucra într-un singur loc. Am rămas la Garrett's, deși e cel mai departe de casă, iar Autumn conduce în continuare camioneta criminală.

Domnul Sorrento a fost extrem de înțelegător și iertător când a aflat ce s-a întâmplat.

— Tu?

— Nu, zice ea, frecându-se la ochi. Am seară liberă.

— Ce ai de gând să faci?

Autumn pufnește pe nas.

— Planuri mari, nu așa. Netflix, înghețată, să-l decupez pe Gabe din toate pozele noastre și să-i ard capul.

— Sună minunat. Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor pentru ultima parte.

Autumn s-a despărțit de Gabe imediat ce a aflat că el i-a dezvăluit numele meu antrenorului Kendall. Dacă n-ar fi fost partea asta și Gabe ar fi fost doar Dihorul, poate că nu s-ar fi despărțit de el. Partea cea mai bună a dezastrului, dacă mă întrebi pe mine, este că am scăpat de Ratatul Gabe. Pentru totdeauna.

— Cum ajungi la Garrett's?

— Mă duce tata, spun.

Așa cum și-a dat cuvântul, tata a revenit în Carlton.

Lucrează la White & West Music Emporium și se bagă în viața mea de parcă ar fi un prieten de demult, cu care nu am vrut neapărat să reiau legăturile, dar am cedat până la urmă, la insistențele acestuia. Știu că e dur ce spun, dar nu am cum să fiu lipsit de resentimente: ajutorul lui ne-ar fi prins bine cu luni în urmă, nu acum.

Mama insistă însă să petrec timp cu el și nu vreau s-o contrazic.

— Doar că… încep eu, dar chiar atunci intră mama și ne cufundăm în tăcere.

Încerc să-i citesc expresia feței. Parcă e mai bine dispusă?

— Ați fost la adăpost mai devreme?, ne întreabă, iar noi dăm din cap, ca niște păpuși trase de sfori. Bun. E timpul ca noi trei să avem o discuție.

Schimb priviri cu Autumn.

— Bine, zic eu, precaut.

Mama ne zâmbește, dar cumva trist și reținut.

— Am fost teribil de supărată pe voi doi.

— S-a văzut, spun eu, iar Autumn îmi trage un picior.

— Și încă mai sunt. Ce ați făcut voi… ei bine, mi-am zis că n-o să vă mai țin acum încă o prelegere. Chestia este că eu v-am dat un exemplu prost. Mi-am dat seama de asta în timp ce vorbeam cu James Shepard.

— Poftim? Nu-i adevărat, ai fost un exemplu extraordinar de bun, spun.

— Așa mi-a plăcut și mie să cred. Dar am greșit făcând totul de una singură, întreaga mea viață. N-am cerut niciodată ajutorul nimănui, ca și cum ar fi fost o rușine să întind mâna să primesc sprijin. Am vrut să fiți amândoi puternici și independenți, și sunteți, doar că ați mers prea departe în direcția asta. O să vă spun un lucru pe care îmi e greu să-l recunosc. Înainte de proces, îmi trecuse prin cap să închid Spare Me. Voiam să încerc ceva nou și eram epuizată de toată munca aia pe cont propriu. Dar nu știam cum să vă spun asta. Era ca și cum îmi recunoșteam înfrângerea. Când am fost acuzată de familia Dewitt, nu m-am luptat atât cât ar fi trebuit s-o fac. Așa simt acum, când privesc obiectiv în urmă. Nu aveam asigurare, da, însă cred că aș fi scos-o cumva la capăt, chiar și așa. Am ales eu să n-o fac. Ar fi trebuit să vă spun de pe atunci.

Caut ceva inteligent ce să-i răspund, în timp ce Autumn pare confuză, se joacă acum cu o șuviță de păr și bate ușor din picior.

— Deci… voiai să se închidă Spare Me?, spun, în cele din urmă.

— La vremea aia, n-aș fi spus-o așa, direct. N-o recunoșteam nici față de mine. Dar acum, privind în urmă, cred că asta îmi doream în realitate.

Trăsăturile i se îmblânzesc.

— Știu că locul acela a însemnat totul pentru voi. A fost o parte importantă a vieților noastre, multă vreme. Eram mândră de el, dar și obosită, în același timp. Tocmai asta vreau să spun.

— Ce anume?, întreabă Autumn.

— Că am preferat să dau greș în loc să recunosc că aveam nevoie de ajutor. Ceea ce este o problemă în sine, nu? Pentru că v-am dat un exemplu prost.

Mă privește atentă.

— Nu e mereu un lucru rău să fii orgolios și încăpățânat. Așa rezolvi multe lucruri. Dar imediat ce m-am îmbolnăvit, lucrurile au luat-o razna și nu am știut cum să ne ocupăm de ele.

Autumn își muscă buzele.

— Mătușă Elena, nu este vina ta că eu…

— Nici nu zic că ar fi vina mea. Spun doar că am observat unele trăsături greșite la voi pe care le-am modelat eu. Și asta încetează din clipa asta.

Chipul îi devine mai animat.

— James mi-a dat mână liberă în privința Carlton Entertainment Complex, inclusiv să-l închid, dacă așa vreau, și să pornesc Spare Me exact cum era înainte. Un loc numai al meu, de care să mă ocup singură. Dar nu îmi doresc s-o fac. Îmi plac planurile pe care le-a făcut el pentru complex, sunt o afacere bună, gândită în cele mai mici detalii. Îmi place viziunea lui James, așa că o să mă alătur echipei lui ca director de management al diviziunii pentru divertisment.

Așteaptă răspunsul nostru.

— Adică o să lucrezi pentru tatăl lui Ivy?, întreb.

Nu am idee de ce i-am spus așa și nu James, pur și simplu. Poate fiindcă mă gândesc prea mult la o anumită persoană în ultima vreme.

— Da. Este o slujbă extraordinară, cu multe beneficii. Îmi vor acoperi și costul tratamentului.

Se uită la Autumn, care dintr-odată e extrem de preocupată de scamele de pe canapea.

— O să fie plăcut să fac parte dintr-o echipă. Mi se pare exact ce am nevoie în punctul ăsta al vieții mele. E o chestie de care aveți nevoie și voi, pentru că nu-i datoria voastră să întrețineți familia. Îmi pare rău că v-am permis să credeți că este.

Rămânem tăcuți o vreme, ca să se așeze cuvintele ei. Mă simt ușurat, deși încă mi-e greu să cred că afacerea ei de care era mândră i-a fost și o piatră de moară, atârnată la gât.

Dacă ea e dispusă să facă pace cu trecutul, poate că pot și eu.

— Vom fi bine. Mai mult decât bine, zice mama cu convingere. Sunt optimistă în legătură cu cazul tău, Autumn. Poate că-i prematur, dar faptul că te căiești, că te-ai predat de bunăvoie, astea vor face diferența, așa cred. Între timp, am șansa să construiesc ceva nou, și credeți-mă când spun că mă bucur foarte mult. Așa că, uite, nu vreau ca niciunul dintre voi să rămână cu

resentimente după procesul cu accidentul lui Patrick Dewitt. Nu suntem în poziția să aruncăm cu pietre în nimeni. Bine?

Dăm din cap că am înțeles, iar mama se ridică de pe canapea.

— Bine, atunci. Mă duc să mă odihnesc un pic, apoi o să pregătesc cina.

Urcă scările, apoi așteptăm până ce auzim încuindu-se ușa de la dormitorul ei.

— Sunt multe de procesat, concluzionează Autumn.

— Da, spun, masându-mi tâmplele.

Mi-a rămas o cicatrice acolo unde Charlie m-a pocnit cu crosa de golf.

— Dar cred că-i de bine, nu crezi? Mătușa Elena părea fericită.

— Da, așa mi s-a părut și mie, spun.

— Director de management… Cine ar fi crezut?

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— N-ar fi cazul să-i dai mesaj cuiva?, mă întreabă. Să nu te mai prefaci că nu asta e ceea ce îți dorești.

— Nu mai e vorba neapărat de ce a făcut Ivy la Spare Me. Nu mai sunt supărat pe ea de când aproape că a fost omorâtă.

Chiar și acum, simt groază în tot trupul când vorbesc despre episodul respectiv. Antrenorul își pierduse controlul în seara aia și ar fi putut practic ucide pe oricine.

Ultimul lucru pe care i l-aș fi spus lui Ivy ar fi fost că nu mai vreau să aud de ea în toată viața mea de acum înainte.

Plus o grămadă de jigniri.

Meritate sau nu.

— Păi, și atunci de ce nu vă vorbiți?, insistă Autumn.

Mă scufund și mai mult în canapea.

— Chestiile pe care i le-am spus în mașina lui Cal. Cum pot lua înapoi așa ceva?

— Nu le iei înapoi. Îți ceri iertare pentru ele, îmi explică Autumn. E treaba ei să îți accepte scuzele sau nu, dar cred că o va face. Hmm… mi-aș dori să-mi amintesc un eveniment recent care a sfârșit dezastruos pentru că a fost cineva orgolios și încăpățânat. Parcă îmi stă pe limbă, sunt gata să-mi amintesc, apoi…

— Mai taci din gură, o tachinez eu, aruncând în ea cu o pernă.

•

Din moment ce are cine să mă ducă cu mașina la Garrett’s în seara asta, mai am timp pentru altceva înainte.

Aleea de acces a lui Ivy e ocupată de mașinile alor ei, așa că parchez pe stradă. Când ajung foarte aproape de casă îi observ silueta prin fereastra de la etaj. Stă în camera ei și citește. Are părul desfăcut, pe umeri, și da… Charlie avea dreptate – chiar îi stă bine așa. La vederea ei, simt o durere în piept.

Sunt la doi pași de ușă, însă mă opresc și cântăresc ce urmează să fac. Părinții ei sunt cu siguranță acasă, și nu știu dacă am dispoziția să vorbesc cu ei. Încă nu știu ce simt față de compania tatălui ei, unde va lucra maică-mea, ținând cont că a existat o perioadă în care am detestat-o. În plus, tatăl lui Ivy e extrem de intens și expansiv. M-a întâlnit de două ori de la incident și m-a luat pe după gât, insistând că am avut un rol extrem de important în toată tărășenia. Nu mai contenea cu mulțumirile. Apoi, pe neașteptate, mi-a plâns chiar și pe umăr. Are intenții bune, desigur, însă nu aș vrea să mă las copleșit de o astfel de dramă înainte să apuc să vorbesc cu Ivy.

Poteca pe care stau este pavată cu pietricele mici și albe, și mă gândesc că ar fi o idee să iau câteva și să i le arunc în geam, ca să-i atrag atenția.

Ar fi cam penibil, știu. Plus că pietricelele astea fac niște mozaicuri drăguțe și s-ar vedea lipsa lor. Sau dacă arunc prea tare și îi sparg geamul…

— O să stai acolo întreaga zi?, mă trezește la realitate o voce.

Mă uit în sus și o văd acolo, cu capul scos pe fereastra acum deschisă.

Pare bucuroasă să mă vadă.

— Poate. Încă nu m-am hotărât.

— Bine, zice ea. Atunci te las să te hotărăști. Să mă anunți ce ai decis.

— Așa o să fac.

Bag mâna în buzunar și scot ceva.

— Uite ce ți-am adus.

— Sugar Babies?

— Chiar ele.

Zâmbește, iar zâmbetul îi luminează întreaga față.

— Ai o singură tactică de agățat, este?

— Cam da, recunosc eu.

— Măcar e una bună, spune. Vin imediat.

35. CAL

În mijlocul controversei și anchetei, profesoara de la Liceul Carlton demisionează.

E sâmbătă dimineață și stau la masa mea din bucătărie, la aproape o lună după ce antrenorul nostru a încercat să mă omoare în garajul Larei. Mă holbez la titlul mare de pe prima pagină a site-ului ziarului din Boston și mă întreb dacă o să mă împac vreodată cu rolul pe care l-am jucat în drama asta.

Credeam că am trecut ușor peste ce s-a întâmplat între mine și Lara. Dar acum ea vorbește, inclusiv în presă, și recunoaște că s-a apropiat prea mult de mine, că ajunsesem să schimbăm mesaje și să ne întâlnim în afara orelor. A predat telefonul poliției, iar eu mi-am petrecut ceva timp recitind corespondența noastră, ca să fiu pregătit. Să știu la ce să mă aștept când un ochi străin va evalua relația noastră, prin prisma a ceea ce ne scriam. Însă, recitindu-le, mi-am dat seama că ea avusese extrem de multă grijă. Doar eu par un adolescent îndrăgostit până peste urechi – ceea ce și eram –, iar ea pozează într-un adult afectuos, dar care respectă limitele, în cele din urmă.

Părinții mei mă cred, sută la sută, și sunt furioși.

Wes stă în fața mea, la masă, cu o ceașcă de cafea aburindă în mână.

— Încă mai există un dublu standard când vine vorba despre femeile care exploatează sexual minori, spune, într-un final.

La început, m-a șocat felul ăsta de a o privi pe Lara, dar îl înțeleg acum. Mai ales când observ acum cum ea îi manipulează pe toți, ca să pară o persoană săritoare, recunoscătoare că a fost salvată de iubitul ei abuziv, care încearcă să răscumpere tot ce a făcut el greșit.

— Măcar și-a dat demisia, spun eu.

O vreme, Wes și Henry s-au sfătuit dacă ar fi cazul să o acuzăm și noi pe Lara, dar gândul ca relația noastră să fie disecată în presă și peste tot m-a oripilat, așa că ei au renunțat în cele din urmă. S-au concentrat pe a o reclama la consiliul profesorilor, ca să i se interzică să mai predea în viitor. Liceul o suspendase, apoi ea a decis să demisioneze.

Citesc din nou articolul, dar nu mai aflu nimic nou. Lara a recunoscut că a avut o aventură în timp ce era logodită cu antrenorul Kendall, dar a refuzat să dezvăluie numele tipului. Poliția nu a obligat-o, din moment ce

individul nu era suspect de nimic. Așa că, probabil, nu vom afla niciodată cine este D.

M-am consolat cu ideea asta.

Wes se încruntă și strânge mai tare cana în mână.

— Știu că oferă informații prețioase poliției, dar mi-aș fi dorit ca asta să nu devină un scut impenetrabil.

Nu răspund, fiindcă mi-aș dori să schimbăm subiectul. Deja am vorbit de prea multe ori despre Lara. Apreciez grija taților mei pentru mine, dar m-am săturat să fiu parte din bârfa care tot apare la știri.

Las baltă site-ul și mă uit la mesajul pe care Ivy mi l-a trimis azi-noapte, la ora două.

— Știai că o persoană obișnuită petrece șase luni din viață așteptând să se facă verde la semafor?, îl întreb pe Wes.

Zâmbește, oarecum amuzat că am schimbat subiectul.

— E una dintre axiomele lui Ivy?

— Chiar așa.

Am început să vorbim constant, ca înainte, și îmi place treaba asta. I-am trimis o primă schiță a benzii desenate *Cea mai îngrozitoare zi dintotdeauna.* E cea mai întunecată, mai furioasă și mai plină de emoție creație a mea de până acum.

Potrivit lui Ivy, este și cea mai bună.

— Mă bucur să te văd reluând legătura cu prieteni vechi, zice Wes, sorbind din cafea. Și făcându-ți unii noi.

Nu m-am gândit cum se vor comporta cu mine colegii, când m-am întors la școală după ce am ieșit din spital. Dacă voi fi privit ca un erou fiindcă scăpasem cu viață, sau un ratat, acum când Lara nega ce fusese între noi. Nici n-am pășit bine pe culoar, că a și început să cânte cineva un refren de la „Hot for Teacher”, tachinându-mă pentru presupusa mea aventură pasională cu profa de arte plastice. Mă gândisem că așa avea să fie tot anul școlar.

Apoi simțisem un braț în jurul gâtului.

— Nici să nu vă treacă prin cap să faceți mișto de amicul meu Cal, zisese Ishaan Mittal, târându-mă după el pe hol.

În direcția greșită față de aia în care aveam eu treabă, dar oricum… Reportajul de pe YouTube îl făcuse deja o vedetă a liceului. Imediat ce îmi luase apărarea, toate comentariile răutăcioase încetaseră. Ceea ce era cumva ironic, din moment ce în episodul cel mai vizionat al canalului el

recunoscuse că nu avea habar cine eram, până la faza cu răpirea și drogurile. Acum mă tot invită în diferite locuri. Nu merg de fiecare dată, dar trebuie să recunosc că Ishaan nu este o companie chiar neplăcută.

În plus, e reconfortant să am prieteni noi cu care să-mi umplu timpul. Ivy și Mateo și-au reluat povestea de dragoste și, deși mă bucur pentru ei, nu vreau să fiu prins la mijloc.

— Ar trebui să-mi mulțumești, îi spusesem lui Ivy ieri, când plutea pe culoar, după ce își luase rămas bun de la Mateo.

— Pentru ce?, întrebase ea, cu capul în nori.

— Dacă v-ați fi combinat în clasa a opta, v-ați fi despărțit o lună mai târziu. Intervenția mea v-a făcut să reluați relația acum, când sunteți amândoi maturi și pregătiți pentru ea.

Nici n-a încercat să mă contrazică, ceea ce arată că s-a îmblânzit teribil în ultimele săptămâni.

Poate că-i prieste să fie îndrăgostită.

Eu și Ivy ne-am reluat vechile obiceiuri. Cu Mateo, încerc chestii noi. După ce mi-am amintit de faza cu Sugar Babies, mi-am dat seama că mereu mă simțisem cumva amenințat de el. Un pic invidios pe el. Nu ca pe un rival în ce privește relațiile romantice, ci în cele de prietenie. Credeam că eu și Ivy suntem mai apropiați în gașca noastră decât oricine altcineva, și m-a deranjat să aflu că nu era așa. Prin urmare, am încercat din răsputeri să protejez prietenia noastră, în loc să-i dau libertatea de a crește. După dezastrul cu antrenorul Kendall, mi-am dat seama că prietenia mea cu Ivy este perfect echilibrată când intervine și Mateo.

Așa că sunt puțin dezamăgit când citesc mesajul de la el.

N-am găsit pe nimeni cu care să schimb tura la adăpost, așa că nu pot ajunge la expoziție, până la urmă. Îmi pare tare rău.

Oftez.

Nu-ți face probleme. Adăpostul primează.

Wes își lasă jos cana de cafea. A învățat în ultima vreme să-mi intuiască perfect stările de spirit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic important, spun. Mateo nu poate veni la expoziția din seara asta. Iar Ivy și-a făcut planuri cu Emily, așa că bănuiesc că o să merg singur.

Am luat bilete să văd expoziția lui Yayoi Kusama la Institutul de Artă Contemporană încă din luna septembrie, pe când credeam că Lara va merge cu mine. Kusama realizează aceste instalații multimedia numite camere ale

oglinzilor: practic te plimbi prin încăperi pline cu lumini, oglinzi și tablouri. Se presupune a fi o experiență unică, pe mai multe planuri. Doar privind imaginile online m-am simțit mai creativ și eram nerăbdător să o văd pe viu.

Dar gândul că nu voi avea cu cine să schimb impresii după mă descumpănește un pic.

— N-ai cum să faci rost de încă un bilet pentru Emily?, mă întreabă Wes.

— În niciun caz. S-au epuizat imediat ce au fost scoase pe piață.

— De ce nu inviți unul dintre noii tăi prieteni?

— Hmmm… Nu cred că ar fi interesați.

Mă uit la mesajul de la Ishaan, care mă întreabă dacă merg la petrecerea lui Lindsay.

— N-ai de unde să știi până ce nu încerci, spune Wes, optimist.

Are dreptate, așa că îi dau un mesaj lui Ishaan și îi povestesc pe scurt despre expoziție.

Pare ciudată, vine răspunsul lui.

Las telefonul pe masă și încerc să nu mă simt anxios. Genul ăsta de atitudine mă face s-o regret pe Lara și mă simt aiurea că se întâmplă asta.

Mă forțez să-i zâmbesc lui Wes, ca să nu își facă griji.

— O să fac niște clătite cu ciocolată, spun. Vrei?

— Mi-ar plăcea, zice Wes, ridicându-se în picioare. Și sigur îi vor plăcea și tatălui tău, care ar fi trebuit să se fi trezit deja de jumătate de oră. Mă duc să-l chem.

Aștept să iasă din bucătărie, apoi mă duc la frigider. N-are rost să mă enervez pentru că n-am cu cine să merg la expoziție. Nu-i mare nenorocire, mai ales ținând cont de lucrurile prin care am trecut luna din urmă. Atâta că asociasem vizita la expoziție cu a fi alături de Lara, și mi-aș fi dorit să am pe cineva care să-i înlocuiască prezența toxică.

Pe oricine altcineva.

Scot ouăle și laptele pe masa din bucătărie și mă îndrept spre aragaz, apoi mă întorc din drum când aud că am primit un mesaj. E de la Ishaan.

Mă bag. La ce oră e?

YOUTUBE, CANALUL IZ

Ishaan și Zack stau așezați pe canapeaua din subsolul lui Ishaan, iar pe un scaun, lângă ei, este și Emily. Ishaan are o tunsoare nouă, iar Zack poartă o haină din piele, la modă.

ISHAAN: Emily, știi ce urmează să întrebăm.

EMILY: Răspunsul este nu.

ZACK: Măcar ai întrebat-o?

EMILY: Nu-i nevoie s-o întreb. În niciun caz Ivy nu va fi de acord să vă dea un interviu.

ISHAAN: Și nu o poți convinge? (*își împreunează mâinile, rugător*) Haide, Emily. Ar fi așa de tare dacă ar accepta.

EMILY: Mă credeți sau nu, lui Ivy nu-i pasă deloc să fie tare. Lucrurile revin la normal în ce o privește, și nu are nevoie să i se tot reamintească de cea mai urâtă zi din viața ei.

ZACK: Vizualizările ar exploda. Mânecile astea sunt prea lungi, cred. (*se joacă detașat cu mânecile jachetei*)

EMILY: Nu știu de ce îmi tot cereți mie ajutorul cu Ivy, când voi nu-l puteți aduce în fața camerei nici măcar pe amicul vostru.

ZACK: Nu știi cum e Mateo?

EMILY: Și Cal? Nu sunteți voi amici acum?

ISHAAN: Ba da, dar Cal are o relație

complicată cu canalul nostru.

EMILY: Pentru că ați spus în direct că nici nu știați cine este?

ZACK: Poate că ar trebui să mai facem o încercare cu Charlie. Internatul ăla unde l-au trimis trebuie la un moment dat să-i dea voie să folosească telefonul.

ISHAAN: Nu știu, frate. E pușcărie acolo.

EMILY: Sau ați putea face un episod despre ceva ce nu are legătură cu cazul antrenorului Kendall.

ISHAAN: De ce am vrea așa ceva?

EMILY: Poate fiindcă mai sunt și alte subiecte pe lume? Și, oricum, despre ce mai e de vorbit legat de caz? Au trecut șase săptămâni de când a fost arestat. Oamenii vor să treacă mai departe. Ivy asta face.

ZACK: încă mai este un proces în așteptare. Și să vină la emisiunea noastră ar putea fi vindecător… eliberator pentru Ivy. Urmăritorii noștri au multe cuvinte de sprijin la adresa ei.

ISHAAN: Absolut. Ar fi leșinați după ea. Nu într-un mod pervers… într-unul decent.

EMILY: Nu mă convingi absolut deloc.

ISHAAN: Uite ce-i. Eu nu cred rahatul ăla cu *să mergem mai departe.* Oamenii sunt încă îngrijorați. Mai îngrijorați ar trebui să fie dacă nu am mai vorbi deloc pe tema asta.

EMILY: Cum așa?

ISHAAN: Pentru că ar fi doar calmul de dinaintea furtunii.

36. IVY

— În concluzie, dacă acest comportament promiscuu de prădător nu va fi pedepsit serios, niciun elev din Massachusetts nu se va mai putea simți vreodată în siguranță.

Mă sprijin de Mateo, care stă lângă mine pe patul său și mă ascultă citind scrisoarea pe care vreau să o trimit Comisiei pentru Educație. Tocmai am terminat s-o scriu pe laptop.

— Cum ți se pare?, îl întreb.

Se joacă cu o șuviță din părul meu.

— Cred *că promiscuu* e un cuvânt care te zgârie un pic pe retină. Dar, în rest, sună minunat.

— Serios? Credeam că e un cuvânt numai bun. Mai bine să zic *șocant?*

— Nu mai bine iei o mică pauză? Ai tot lucrat la asta de când ai venit aici, zice, sărutându-mi gâtul.

— Vreau să-mi iasă bine, spun, rezistând impulsului de-a mă topi în brațele lui.

— Știu, spune el, fără să se oprească din a mă săruta. Dar nu e treaba ta s-o pedepsești pe domnișoara Jamison. Să se ocupe altcineva de asta.

— Este treaba altora, dar nu se achită de sarcina lor, spun eu, frustrată. Poate ar trebui să cer și ajutorul mătușii Helen.

Mi se pare incredibil că femeia care a încercat să mă omoare încă nu și-a primit pedeapsa.

— Mătușa Helen? Autoarea de cărți de dragoste? De ce?

— E prietenă cu ministrul Educației. A mers la Harvard. Are relații.

— Uite, cred că o va doborî karma în cele din urmă. O va pune cu botul pe labe.

— Nu îndeajuns de repede, zic. Probabil are destui bani puși deoparte ca să scape basma curată. Sunt convinsă că, dacă noi trei am fi urmărit-o o zi întreagă, am fi descifrat o grămadă de ițe.

— Nu cred, spune Mateo. Nu prea ne pricepem. Dacă ar fi fost după noi, îl arestau pe Dominick Payne.

— Aici ai dreptate, recunosc eu. Dar ne-am învățat lecția de atunci.

— Da, am învățat să ne vedem de treaba noastră, zice Mateo și mă trage spre el. Ascultă, Ivy. Domnișoara Jamison nu merită să te dedici răzbunării.

Nu are rost să pârjolești pământul în calea ei. Bine?

— Bine, spun și îl sărut, și pentru câteva minute perfecte nimic altceva nu mai există pe lume.

Apoi o voce strigă:

— Mateo!

Mă ridic, îmi netezesc părul și mă uit speriată spre ușă. Doamna Reyes are efectul ăsta asupra mea. Deși mi-a spus de zece ori deja că m-a iertat pentru ce am făcut la Spare Me, încă nu-mi pot alunga sentimentul de vinovăție.

— Ce e?, întreabă Mateo.

— Tatăl tău este aici.

— Pe bune? De ce?

— Vezi că urc în camera ta, îl anunță mama lui, pentru că e o persoană minunată și ne dă o grămadă de avertizări pentru a nu ne prinde într-o ipostază indecentă.

Când intră în cameră, el stă pe pat, iar eu, pe scaunul de la birou.

— Bună, Ivy, zice ea cu blândețe.

— Bună ziua. Ne făceam temele, zic eu, deși nimeni n-a întrebat nimic.

Și, oricum, e sâmbătă.

— De ce a venit tata?

— Vrea să te scoată la masă în oraș, spune doamna Reyes.

Chipul lui Mateo devine rigid. Încă are senzația că domnul Wojcik se bagă prea mult în sufletul lui.

— Spune-i să iasă cu Autumn. Eu și Ivy avem planuri.

— Autumn e la adăpostul pentru dependenți, spune mama lui Mateo. Iar tatăl tău sigur nu se va supăra dacă o luați cu voi și pe Ivy.

— De ce să sufere acuma și Ivy?

— Nu mă deranjează, mă ofer eu.

Și este adevărat, îmi place să petrec timpul cu tatăl lui Mateo.

— Mulțumesc, Ivy, îmi zâmbește doamna Reyes. Pare ceva important pentru el, scumpule, așa că ar fi bine să te duci.

Mateo nu-și poate refuza mama, când ea îi vorbește în felul ăsta.

— Bine, oftează el.

Coborâm, și îl găsim pe tatăl lui așteptând în holul de la intrare. E arătos într-un fel diferit de Mateo, cu părul lui roșcat, o barbă îngrijită și ochii verzi, mari.

— Vine și Ivy, îl anunță Mateo.

— Ah. Ah, nu m-am gândit… Asta schimbă lucrurile. Bună, Ivy. Nu știam că ești aici.

— Bună ziua.

— Poate că ar trebui să facem asta altă dată, zice domnul Wojcik, apoi pare că se răzgândește. Nu, știți ceva? E perfect. De ce nu? Trebuia oricum să se întâmple. Mă bucur că ne însoțești, Ivy.

Mateo apucă jachetele noastre din curier, dându-și ochii peste cap. Crede că taică-su se bâlbâie fiindcă este enervant, ca de obicei.

Mie mi se pare că este ceva diferit de data asta.

— Data viitoare anunță-l din timp că îl scoți în oraș, Darren, zice mama lui Mateo, când ne îndreptăm spre ușă.

Este o zi însorită de la sfârșitul lui noiembrie, iar ultimele frunze veștede încă mai atârnă pe crengile copacilor. Au trecut aproape două luni de când Boney a murit și lucrurile au reintrat într-un fel de normalitate. Oricum, toată lumea e ceva mai bine decât era imediat după întâmplările alea oribile. Înmormântarea lui Boney a fost atât de aglomerată, încât oamenii au umplut practic cimitirul, au stat chiar și pe trotuarul din față. Mi-am luat rămas bun de la el lângă mormântul său, singură, rostind o ultimă scuză. Și mi-am jurat să mă schimb, să nu mai fiu atât de înverșunată pe lucruri mărunte, cum fusesem în zilele din preajma morții lui.

În mașină, mă uit pe Instagram și zâmbesc când văd poze cu Ishaan și Cal.

— Mă bucur că sunt prieteni acum, spun și îi arăt lui Mateo fotografiile.

O vreme, am crezut că Ishaan se poartă frumos cu Cal fiindcă vrea să-i ia un interviu pentru YouTube, dar se pare că au cu adevărat lucruri în comun.

— Ar trebui să meargă să vadă pinguinii împreună, zice Mateo.

Tatăl lui Mateo vorbește despre sport pe drumul până la restaurant, care se dovedește a fi unul drăguț, italienesc, din centru, pe care-l adoră și părinții mei. E unul scump și devin ușor neliniștită.

— Dacă e o ocazie specială, poate că eu ar trebui să…

Mateo mă apucă de mână.

— Te rog, nu mă lăsa singur.

Bine, n-am s-o fac.

— Ce facem aici? Nu-i genul tău de local, își întreabă tatăl.

— Adevărat, adevărat. Ei bine…

Își scoate șapca și o învârte în mâini.

— Aveai dreptate, Ivy. Chiar este o ocazie specială, într-un fel. Eu am…

am întâlnit pe cineva.

Dumnezeule. Îmi vine s-o iau la fugă de aici. Nu-mi vine să cred că am aterizat în mijlocul unei astfel de reuniuni și că aș putea să o stric prin prezența mea.

— Minunat, spun eu.

Mateo rămâne împietrit, fără reacție.

— De fapt, nu se poate spune că tocmai am întâlnit-o. Am fost interesat de ea de o vreme și m-am mutat în Carlton și pentru că speram să încep o relație cu femeia asta. Și am avut noroc. Chiar s-a întâmplat.

— Ce coincidență. Deci ăsta era de fapt motivul, mormăie Mateo dezamăgit și îl apuc de mână.

Mereu susținuse că tatăl lui sigur nu s-a întors doar de dragul de a-și ajuta familia, iar eu l-am sfătuit să fie mai puțin cinic în ce-l privește pe părintele său.

Iată că el avusese dreptate, nu eu.

— V-aș fi prezentat-o mai de mult, dar lucrurile au luat o turnură complicată. Să fiu sincer, încă nu sunt descâlcite, dar persoana asta e foarte specială pentru mine, așa că… Iat-o!

Îi urmăresc privirea și apoi mi se întoarce stomacul pe dos.

Clipesc cu disperare, sperând să fie doar un miraj, care să dispară imediat. Dar nu dispare – mai rău, pornește direct spre noi.

— Nu se poate așa ceva! mormăie Mateo și mă ia cu un braț pe după umeri. Ți-ai pierdut mințile, tata?

Taică-su se așază în fața noastră și trage de șapca aia, de parcă ar vrea s-o rupă în două.

— Dacă doar v-ați păstra o perspectivă deschisă asupra tuturor chestiilor…

Și imediat ea vine lângă el, cu părul blond strălucitor în vânt, zâmbindu-i lui Mateo.

— Mateo, te rog să iei loc. Nu-ți pot spune ce tare mă bucur că am acum ocazia de-a te cunoaște mai bine, spune Lara Jamison.

Apoi se întoarce spre mine.

— Ivy, mă bucur să te revăd.

Ca și cum nu s-ar fi luptat cu mine să pună mâna pe o armă, ultima dată când am fost împreună într-o încăpere. Ca și cum nu ar răspândi minciuni înveninate despre Cal cu fiecare ocazie pe care o are. Sunt prea oripilată ca să mă prefac politicoasă.

— Darren, poate că ar fi trebuit să-i pregătești mai din timp pentru întâlnirea asta, după cum văd că stă treaba, zice profesoara.

Darren.

Dumnezeule.

Tatăl lui Mateo este D.

— Iartă-mă, îngerul meu, spune domnul Wojcik, apoi își îndreaptă atenția spre fiul lui. Mateo, știu că o să ai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu ideea. Voi, copii, ați trecut prin niște întâmplări nefericite. Dar la fel a făcut și Lara, și cu toții ați ieșit întregi din tărășenia aceasta…

Mai spune și alte chestii. Dar nu le aud, pentru că Lara își dă o șuviță blondă pe după ureche, iar mie sângele începe să-mi bubuie când văd inelul cu diamant de pe degetul ei.

Femeii ăsteia nu-i pasă de tatăl lui Mateo. Știu asta, pentru că îmi amintesc ce mi-a povestit Cal. Acasă la ea, în ziua întâmplărilor tragice, Lara îi spusese lui Cal că D fusese doar o distracție. Acum se folosește de el, ca să-și spele imaginea în fața poliției. E o mișcare bună de PR să te combini cu tatăl unuia dintre elevii implicați în scandal. Pentru că, dacă el crede versiunea ei asupra poveștii, așa ar trebui s-o facă toți ceilalți.

Avusesem dreptate – chiar avea un tip de rezervă, care să se țină după ea precum un cățeluș.

Doar că nu aveam de unde să știu că era vorba despre tatăl lui Mateo.

Îl apuc pe Mateo de mână și mă întorc spre ușă.

— Haide, spun. Noi o ștergem de aici.

— Și unde să mergem?, întreabă el, răgușit și confuz, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coșmar și ar fi descoperit că realitatea este și mai înfricoșătoare. Să-ți reamintesc că nu avem o mașină?

— Nu contează, spun.

Este doar o problemă de logistică, iar acum ar fi bine să ne gândim la ceva mai amplu de atât. Ajungem la ușa restaurantului și o deschid de perete cu mâna mea liberă.

Fiecare fibră din corpul meu este încordată, vibrează și simte că are un nou scop pe lume.

— Mergem să pârjolim pământul, spun.

virtual-project.eu

violin